

Cena Společnosti Agathy Christie 2023 / 25. ročník

Dívka v lese	2
Ester	12
Instinkt kořisti	21
Kanada	29
Kočí pomsta	33
Konec hazardního hráče	37
Lovná zvěř	43
Múza	46
Oběť, soudce, kat	53
Ostravský příběh	63
Paní Barrowcliffová	71
Případ s kartárkou	79
Případ s medvědem	87
Rande za trest	93
Švihák	98
Ta holka měla prostě smůlu	101
Temný domek	108
Ukradená brož	116
Zločin U tří borovic a jedné břízy	122
Život té druhé	128
Dovolená s překvapením	133
Rozšafná kapela	138
Rozšafná kapela 2	143
Šťastné číslo	149

Dokument obsahuje povídky, které soutěží o Cenu Společnosti Agathy Christie za rok 2023.

*K dispozici máte **6 bodů**, které můžete libovolným způsobem rozdělit mezi povídky, popř. je udělit jen jedné povídce.*

Poslední čtyři povídky přišly do soutěže v termínu a délkou odpovídají, ale nejde o detektivky.

*Své hlasování můžete posílat na e-mail **hlasovani@agatha.cz** do **čtvrťky 31. srpna 2023**.*

U povídek jsme neprováděli jazykovou redakci.

Děkujeme za váš čas věnovaný hodnocení povídek.

Dívka v lese

Běžím. Běžím tmavým lesem, co mi síly stačí, kličkuji mezi stromy a snažím se přitom vyhýbat nástrahám, které mi tu příroda spolu s tmou a chladnou listopadovou nocí nastražila. Obličej mám ošlehaný od větru, bosá chodidla vzdorují nepříznivému terénu. I přesto, že jsou studená, zmrzlá na kost, pálí. Ne. Doslova hoří.

Cítím každický sval v těle, přesto nezastavuji, neohlížím se. Vytrvale pokračuji stále vpřed, odhodlaně se řítím lesem v zoufalé snaze si zachránit holý život. Pohybuji se v rytmu svého přerývaného dechu; ten děsuplně znějící zvuk vycházející z mých úst zředěný strachem a šokem, pravým, nefalšovaným zděšením, budiž mým jediným společníkem – jediným přítelem, na kterého se v tomhle boji mohu spolehnout.

Prosvištím mezi smrky. Jejich větve mě bičují do ledových tváří, ale není to nic, co by mě mělo zastavit a přimět se vzdát. Ano, ostrý, bodavý dotek malých jehliček by za jiných okolností byl jistě krajně nepříjemný, avšak já žádnou bolest necítím. Už ne. Ta odešla spolu s krví, která se ze mě vyplavila potem, co se mnou skončil; v malých čůrcích otekla po mých stehnech a lýtkách posetých modřinami pryč, daleko ode mě.

Odešla. Stejně jako kus mě.

Ne, už opravdu necítím nic. Bolest, chlad, zimu, dokonce ani popraskané ragády na zdevastovaných chodidlech. Nejde to, ani kdybych si to přála sebevíc. To citlivé cosi uvnitř mne, které toho bylo schopné, dnes umřelo. Nadobro zůstalo uvězněné uvnitř sklepa v dřevěné chatrči, do které mě odtáhl.

To ale ještě pořád neznamená, že musím zemřít spolu s ním.

Prodírám se hustou, neproniknutelnou tmou, zápolím s přírodou a povětrnostními podmínkami, rukama napřaženými před sebou odhrnuji větve, které mi stojí v cestě, a dál se snažím uniknout z téhle strašlivé noční můry. Nohy už se mi motají, přesto se stále nutím přidat.

Moc dobře totiž vím, že mi je v patách.

Muž, kterého jsem před třemi měsíci potkala v baru a strávila s ním noc, jednu jedinou, prokletou noc. Pár okamžiků, které stačily k tomu, aby se do mě zamiloval, bezmezně, bláznivě, aby se mnou stal posedlý; pár hodin, které se mi staly osudnými.

Ten sympatický, příjemně vyhlížející muž.

Můj únosce. Pronásledovatel.

Stalker, který mi poslední týdny nedopřál chvilku klidu – dnem i nocí mě sledoval na každém kroku, postával před naším domem, posílal mi květiny a dárky, psal zprávy, telefonoval, čekal na mě před školou, chodil za mnou na všechna místa, o nichž zjistil, že je ráda navštěvuji, pokoušel se kontaktovat moje přátele, když mu došlo, že jsem si ho zablokovala na sociálních sítích.

Nejprve mě okradl o spánek, pak o pocit bezpečí. Nakonec i o svobodu.

O život už mě ale nepřipraví. Nesmí. To nedovolím. Je to můj život, a jako takový přeci patří jen mně, nikomu jinému ...

Před očima naprosto jasně vidím jeho obličej. Pohledný mladý chlap. Jak obvykle působil...

Vůbec nevypadal nebezpečně. Ani trochu.

Jak? Jak to, že se to dostalo až sem? Jak to, že jsem skončila polonahá, jen v kalhotkách a v potrhaném tričku s mikinou, uprostřed tohoto lesa, znásilněná, strhaná, s tělem posetým modřinami, zablácená, špinavá?

Uvědomím si, že mi ta doba tak splývá, že vlastně ani pořádně nevím, kdy přesně se to zvrtno – bylo to, když mi začaly chodit výhrůžné dopisy? Když zabil našeho psa? Nebo když zničil tátovo auto?

Už nemůžu, zpomaluji. Přestávám stačit s dechem, nohy mi vypovídají službu.

Jednou rukou se opřu o kmen stromu, zlomím se v pase a zhluboka nasaju do plic studený vzduch. Ustavičně si přitom připomínám, že musím zůstat ostražitá.

Rozhlédnu se kolem, abych se zorientovala.

Kudy teď?

Vždyť tady někde už to mělo být, tady kousek by měla být silnice. Už to nemůže být daleko.

Nastražím uši.

Mám pocit, že v dálce slyším projíždět auto – ale opravdu to slyším? Není to jen zbožné přání, halucinace, kterou vytvořila moje vlastní hlava, protože ví, že to chci slyšet?

Ne, ujišťuji se v duchu, určitě už jsem blízko, vím to. Musí to tak být. Musí to tak být, protože dostat se z toho lesa a najít silnici je momentálně moje jediná naděje na záchranu.

Musí to tak být, protože kdyby ne...

Najednou zaslechnu další zvuk, tentokrát to však není auto, žádný příslib toho, že mi někdo přispěchá na pomoc. Tenhle zvuk je jiný. Zlověstný a děsuplný.

Zapraskání větví na zemi, kdesi za mými zády.

Zalapám po dechu a s trhnutím se za tím zvukem otočím.

Čekám. Nedovazuji se ani pohnout. Nohy mám ztěžklé, jako z olova, ale vím, že se musím urychleně schovat. Kamkoli.

S vypětím všech fyzických i psychických sil se přiměřu dát znovu do pohybu.

Doklopýtám ke spadlému kmeni, který leží jen pár metrů ode mě, ztěžka, celá vyčerpaná, dosednu na deštěm zmáčenou zem a ukryju se do prohlubně za ním. Zrak mi přitom mimoděk ulpí na krvi zbroceném klíně.

Stačil zlomek sekundy, aby se ve mně ten hrůzný zážitek znovu probudil.

Automaticky odvrátím pohled jinam, abych to zapudila.

Napětím téměř nedýchám. Široko daleko neslyším nic, než šum lesa a tlukot vlastního srdce.

Najednou – asi po další nekonečné minutě podezřelého ticha – to přijde.

Další zakřupání. Tentokrát blíž.

Ještě víc se přitisknu ke spadlému stromu. Schoulím se, holá kolena přitáhnu až k bradě a pevně je obemknu oběma rukama v zoufalé snaze se trochu zahřát. Poté, co jsem přestala utíkat, na mě nelítostně dotírá chladné roční období.

Začíná mi být zima, fakt kurevská zima. Klepe se mi brada, zuby o sebe téměř neslyšně drkotají, od pusy mi stoupá dým. Vidím ho v měsíčním světle, jak se vznáší vzhůru k noční obloze.

Od chvíle, kdy mě přepadl po cestě ze školy, uběhlo pár hodin. Šla jsem pěšky, protože auto jsme s rodiči museli nechat odvézt do opravny. Počkal si na mě v parku a pak...

Napadl mě. Zezadu. Seběhlo se to všechno strašně rychle.

Snažila jsem se vymanit z jeho sevření, snad nechybělo moc, a málem bych se mu i vysmekla, ale dřív, než se mi to povedlo, tak mě praštil. Do hlavy. Nevím čím.

Zacpal mi pusy a snažil se mě natlačit do auta. Kousla jsem ho, přinejmenším jsem se o to alespoň pokusila, ale měl tvrdou, hrubou kůži. Nejspíš tenhle můj chabý pokus o sebeobranu ani nezaregistroval...

Vybavuju si každíčkou vteřinu toho útoku. Je to pořád tak živé, živé a zároveň neskutečné. Jako kdyby od toho otřesného momentu neuplynuly hodiny, nýbrž měsíce, roky...

Nejhorší okamžik v životě.

Šponuji uši, ale nic neslyším.

Kolem mě panuje klid a ticho.

Podezřelé ticho.

Je to ten nejhlasitější zvuk ze všech.

Vím, že je to špatně, vím, že něco visí ve vzduchu, zlo, jde si pro mě, a náhle se mě zmocní panika.

Vždyť je mi teprve devatenáct, napadne mě. Na takové věci, jako je smrt, jsem příliš mladá. Ještě nechci umřít...

Myslím na svůj krátký život, na všechno to, co bylo, a co mě čeká, a všechny vnitřnosti v těle se mi svírají úzkostí.

Nechci umřít...

Ne. Neumřu. Ještě ne. Ne dnes, ne tady, v tomhle zasraném lese, promrzlá na kost, od hlavy až k patě zbrocená krví a zamazaná od bláta.

Proč bych měla zaplatit tak vysokou cenu za jeden omyl, chybu, za jednu noc s nesprávným mužem?

Copak mě tohle špatné rozhodnutí nestálo už dost? Vždyť lidi dělají mnohem horší věci a nijak za ně neplatí, vídám to všude kolem sebe, dnes a denně, tak proč, proč bych zrovna já platit měla a ještě navíc tím nejcennějším, co člověk vlastní?

Do očí mi vhrknou slzy.

Stačilo tak málo. A všechno dnes mohlo být jinak...

Kdybych ho v tom baru nepotkala, kdybych se s ním nedala do řeči, kdybych s ním netančila...

Kdybych se s ním nevyspala.
Kdyby, kdyby, kdyby.
Najednou uslyším kroky.
Jeden, druhý, třetí.
Zbystřím.
Opravdu. Kroky.
Nikoliv zvířecí.
Lidské.
Lidská chuze. Svižná a rázná, těžkopádná, avšak sebejistá.
V hlavě se mi rozsvítí výstražné světýlko. S hrůzou si uvědomím, že jsem až přehnaně začala zabředat do sebelítostivých úvah, a přestala být ostražitá.
Kroky plynule přejdou v běh.
Zachvátí mě strach. Čiré zoufalství, bezradnost.
Zpanikařím. Tep se mi zrychlí.
Je to *on*. Našel mě, není nejmenších pochyb.
Je čím dál blíž.
Určitě o mně ví, bleskne mi hlavou. Nějakým způsobem se mu podařilo odhalit, kde se schovávám, a jde si pro mě.
Musím se rozhodnout, co dál. Má otřesená psychika pracuje, mozek šlape na plné obrátky. Zvažuji svoje možnosti. Jsem pod tlakem, nezbývá mi moc času, kroky se nemilosrdně přibližují mým směrem. Musím jednat.
Ted' nebo nikdy.
Bez dalšího rozmyšlení opustím svůj úkryt, neohrabaně se vyškrábu na nohy a vyrazím vpřed. Jen letmo zavadím pohledem o obrys postavy stojící opodál.
Je pouhých pár metrů od kmene, který mi na těch pár chvil poskytl útočiště.
A rozbíhá se za mnou.
Do žil se mi vylévá adrenalin a já letím jako o život, stejně tak *on*. Oba se řítíme lesem, tou nejvyšší rychlostí, jaké jsme schopni.
Dravec a kořist. Lovec a jeho oběť.
Něco na mě křičí, ale já ho neposlouchám, respektive poslouchám, ale nerozumím, nejsem s to vnímat jednotlivá slova nebo jejich význam, soustředím se na jediné.
Přežít.
Dostat se z jeho dosahu, dostat se pryč.
Pádím jako o život, plíce cítím až v krku. Prudce oddechuji. Neohlížím se, přesto podvědomě vím, že je čím dál blíž, že vzdálenost, která mezi námi už na počátku mého úprku byla mizivá, se s každou další vteřinou ještě víc zkracuje.
Pociťuji bezmoc, prostupuje celým mým tělem.
Dochází mi, že neuniknu, nemám šanci. Tenhle závod nemůžu vyhrát...
Vlahou podzimní noc znovu protne jeho hrubý hlas.
Křičí mé jméno.

Adriano!

Cítím odpor, když mi zarezonuje v uších.

V tu samou chvíli se ze tmy přímo přede mnou náhle vynoří cosi velkého a mohutného.

Pařez.

Je to tak nečekané, že nestačím včas zareagovat.

Zakopnu. Vzápětí ucítím ukrutnou, slovy nepopsatelnou bolest v prstech u nohou. Letím vzduchem a dopadnu na zem.

Zaječím. Úlekem, bolestí.

Vím, že ten zvláštní, hrdelní, nelidský ryk vyšel z mých úst, nicméně v tu chvíli nevěřím, že je můj. Nepoznávám se, tenhle hlas neznám, zní cize, jako by patřil někomu jinému, nějakému zvířeti.

Dopadnu na zem, do rozblácené půdy vystlané mokrým, zetlívajícím listím.

Tvrdé přistání.

Než se stačím rozkoukat, je u mě. Stojí přímo nade mnou.

Pokusím se vstát, ale nejde to. Jsem paralyzována strachem.

Z posledních sil se natáhnu po klacku kousek od mojí ruky.

Stoupne mi na záda a svou hřmotnou nohou mě přitlačí k zemi.

Rána do hlavy.

Svět kolem mě pohltí tma.

Proberu se. Z lehu se opatrně, s ohledem na své dobité, zmrzačené tělo a končetiny posetými tisícem krvavých šrámů, přesunu do sedu.

Opřu se o studenou zeď a násilím od sebe oddělím víčka. Jde to ztěžka, jsou slepená krví, která uniká z otevřené rány na mé hlavě.

Zvednu ruku, přejedu si s ní po postiženém místě a slabě zasténám. Pak ji bezvládně nechám dopadnout zpátky na zem, podél těla.

Konečně otevřu oči. Všude kolem mě tma.

Nic nevidím ani neslyším, tedy až na svůj zrychlený dech.

Nevím, co se stalo, kde jsem, kde se nacházím.

Očima mžourám do tmy.

Počkat...

Už vím.

Jsem zase tam, kde mě zavřel posledně, zpátky v té smradlavé díře.

Zatuchlý sklep v jeho chatrči uprostřed lesů.

Zmocní se mě zoufalství. Kompletně mě ovládne.

Chce se mi křičet. Otevřu pusy a snažím se řvát, z vyprahlého hrdla se však ozývá pouze suchý, přerývaný sípot.

Tohle je konec. Znovu už neuniknu.

Poprvé se mi to povedlo jen dílem náhody, ve chvílce jeho nepozornosti. Ted' už si dá pozor, aby se to neopakovalo.

Byla to moje jediná šance na záchranu.

A já ji promarnila.

Před očima jako by se mi v tu chvíli promítl celý můj dosavadní život; to, jak vypadal, poslední měsíce, roky.

Vzpomínky svévolně nabíhají, nastavují zrcadlo.

Party jedna za druhou, alkohol, akce se spolužáky, festivaly s kamarády, nákupy, kina, výlety za zábavou...

Náplň mých běžných dní.

Pozvolna se nořím do minulosti, bloudím v té nepřehledné změti obrazů a vzpomínek a pátrám po něčem významnějším, hlubším, po něčem s vyšším smyslem, ale nic nenacházím.

Nijakost.

S hrůzou si uvědomím, že moje šance na záchranu ani zdaleka nebyla to jediné, co jsem promarnila. Přemítám nad svým domnělým „žitím“ – žitím, které ve skutečnosti nebylo nic než povrchní přežívání – a neshledávám tam nic, na čem by reálně záleželo, ne v pravém smyslu toho slova.

Jak jsem trávila poslední dny a týdny?

Kdybych věděla, že jsou poslední, chtěla bych je strávit právě *takhle*?

Zavřená ve svém pokoji, s obličejem přilepeným k laptopu?

V klubu, tancem s cizími lidmi, ve společnosti laciných drinků a cigaret?

Na telefonu?

Na sociálních sítích? Facebooku a Instagramu?

Sezením před zrcadlem? Líčením a focením selfie?

Zkrášlováním u kadeřníka, na nehtech, na řasách?

S kámoškama po nákupácích?

V pizzerii a v mekáči?

Mládí. Ty nejlepší roky.

Promrhané.

Vzpomínky. Mihotají se mi před očima, tančí přede mnou jako trolové a raraši a zlomyslně, s neskrývanou škodolibostí ve zkřivených, pomačkaných tvářičkách, se mi nepokrytě vysmívají.

Jsou připomínkou toho, jak zbytečný život jsem vedla.

Jak jsem dopustila, abych já sama byla zbytečná.

Přitom jsem měla všechno, nic mi nechybělo.

Nebo...?

Nebo jsem přeci jen něco postrádala?

Pokora. Vděk.

Chce se mi brečet, ale nejde to, bůhví proč.

Odeženu ty proradné, seabemrškačské myšlenky zpátky tam, odkud přišly. Proč se mi vtírají do hlavy zrovna teď, v takové těžké chvíli?

Aby mi ji činily ještě horší, nesnesitelnější?

Zavřu oči a snažím se vydolovat ze své hlavy nějaké lepší. Myslet na to *dobré*.

Myslím na mámu. Na tátu. Na to, jak jsem je v jednom kuse proklínala za to, jak mi komplikují život a kazí zábavu. Na to, jak jsem se s nimi v jednom kuse hádala.

Co vlastně bylo to poslední, co jsem jim řekla?

Pátrám v paměti.

Ach ano, už vím. Že je nenávídím.

Protože mi nedovolili jít na Mariinu narozeninovou party.

Nenávist. Silné slovo. Nikdy jsem s ním ve vztahu k nim nešetřila.

Myslím na babičku s dědou, na všechny ty momenty, kdy jsem je mohla vidět a neviděla. Kdy jsem dala přednost zábavě a svým nedůležitým zájmům před nimi.

Jsou to skoro tři měsíce, co jsem je navštívila naposledy.

Samozřejmě, že jsem je během té doby mohla vidět. Ale nechtěla jsem.

Před měsícem proto, že jsem byla objednaná na kosmetiku.

Pak proto, že jsme měly jet s holkama do kina.

Cítím, jak mě přemáhá lítost. A stud. Stydím se za sebe, za svoje sobecké chování.

Co bych teď dala za pár chvil, pouhých pár vteřin strávených s nimi. Za to, kdybych je mohla obejmout.

Nebo je aspoň vidět.

Myslím na bráchu.

Damián.

Příští měsíc mu bude deset.

Lehce pozdvihnu koutky úst. I přes velký věkový rozdíl máme úžasný vztah; takový, jaký by nám mnoho jiných sourozenců mohlo závidět.

Bude mu deset. Kulatiny. Oslava

Slíbila jsem, že na ní budu. A já tam budu.

Budu.

Budu?

Sliby chyby.

Myslím na bráchu, na mámu s tátou, na celou svoji rodinu i přátele a čím dál víc mě svírá úzkost a strach.

Uvidím je ještě někdy? Uvidím kohokoli z těch lidí ještě někdy?

Po tváři se mi i proti mé vůli pomalu kutálí jedna malá, líná slza.

Myslím na policistu, který se mi vysmál, když jsem ho zavolala kvůli našemu otrávenému psovi a pověděla mu, že tím stojí blázen, který je mnou posedlý. Na spolužáky, kteří o mé situaci věděli a zlehčovali ji, na to, jak o tom všem vtipkovali. Na svou třídní učitelku a školní poradkyni, za kterými jsem v dobré víře přišla s prosbou o pomoc, a které mi nevěřily, kterým připadalo, že záměrně

přeháním, abych se dělala zajímavější, protože tak to dívky v mém věku dnes dělávají...

Myslím na našeho rodinného známého, který mým rodičům řekl, že si vymýšlím, protože *on mého údajného stalkera zná osobně, už od dětství, a ví, že je to pohodový chlapík...*

Myslím na to, co se dělo poslední měsíce, co všechno mi můj stalker prováděl. Na to, jak jsem si celou tu dobu naivně myslela, že nic horšího než všechno to do jisté chvíle *zdánlivě nevinné* obtěžování mě potkat nemohlo.

Vážně jsem tomu věřila.

Až do dnešního dne.

Kéž by to všichni nezlehčovali.

Všechno mohlo být jinak

Mohla jsem teď být doma, v teple a bezpečí. Nemusela jsem dřepět tady, v téhle vlhké, páchnoucí kobce. V kobce, která dost možná bude mým hrobem.

Ne, nebude.

Nebude.

Nebo ano?

Při tom pomýšlení se mi udělá mdlo.

Vzdouvá se ve mně další vlna nevole a vzteku, zlosti na celý svět, na všechno to bezpráví a nespravedlnost, která se mi udála, na to, co mohlo být a nebylo, a co už nikdy nejspíš ani nebude.

Protože i když si to ještě stále pořád nechci připouštět, pomalu ale jistě mi dochází, že je to nevyhnutelné.

Co nevidět to nastane.

Smrt.

Cítím na sobě tu rozpolcenost. Cloumá celým mým tělem. Je čím dál palčivější, atakuje mě ze všech stran, dotírá na moje smysly a zevnitř trhá na kusy.

Mami, tati, Damiáne...

Kdybyste věděli, jak moc mi chybíte.

Budu vám taky tak chybět?

Zjistíte někdy vůbec, co se se mnou stalo? Najdete mě?

Za jak dlouho?

Budete mě moct alespoň pohřbít? Důstojně se se mnou rozloučit, dát mi poslední sbohem tak, jak se sluší a patří?

Nebo budete žít v té trýznivé nevědomosti, ve které žijí stovky a tisíce, statisíce a miliony jiných rodičů a dalších příbuzných, jejichž matky, dcery, sestry a ženy potkal stejný osud, který tu čeká mě?

Umřu.

Je to tak. Netřeba si cokoli nalhávat.

Můj čas na tomhle zkaženém světě vypršel.

To uvědomění mě zasáhne jako blesk z čistého nebe.

Tolik bych si přála věřit tomu, že ještě pořád bojuji, nicméně hluboko uvnitř už vím, že jsem to vzdala.
Mám strach, ale už se netřesu, cítím smutek, ale už mi nejde brečet.
Kdesi nad mojí hlavou zavrže podlaha.
Sedím tiše, ani nedutám.
A najednou se to ve mně znovu probudí.
Touha žít.
Víra v to, že tuhle zkoušku zvládnou.
Instinktivně se napřímím.
Mami, tati, Damiáne...
Vrátím se za vámi. Přísahám, že se vrátím.
Domů.
Však uvidíte.
Z posledních sil natáhnu ruku před sebe a zašátrám s ní po zemi. Víím, že posledně, když mě tu nechal, ležela zhruba v těchhle místech sklenice s vodou.
Netrvá dlouho a nahmatám ji.
Vezmu ji a zlehka, tak, aby mě můj únosce tam nahoře neslyšel, s ní několikrát bouchnu o betonovou podlahu.
Jednou, dvakrát...
Ozve se křupání rozbitého skla.
Ten největší střep si schovám v dlani a dlaň strčím za záda.
V duchu si nepřestávám opakovat, že se odsud dostanu.
Dusot nad mojí hlavou.
Kroky. Spěšné, rázné.
Dveře do sklepa se otevrou a v nich stojí on.
Osvítí mě kužel ostrého světla, které sem proniká z vedlejší místnosti. Nakrátko mě oslepí.
Sejde za mnou dolů, dolů po rozvrzaných schodech, a stane přímo naproti mně, tváří v tvář.
Cvaknutí.
Zaostřím zrak před sebe a rázem mě všechna má nově nabytá sebedůvěra opustí.
Netušila jsem, že má kromě nože ještě jinou zbraň.
A ano, opravdu ji má. Drží ji v ruce, před sebou, míří s ní na mě.
Vidím jen obrysy. Je dlouhá a úzká.
Puška.
Nasucho polknu, v krku mám knedlík.
Další zacvakání. Tiché, téměř neslyšné. Přesto sebou polekaně trhnu, jako kdyby mi přímo u hlavy vyšla rána z tanku.
V tu chvíli to na mě dopadne v plné síle.
Umřu. Opravdu tu dnes umřu.

Hlavou víří myšlenky.

Damián. Damián a jeho oslava.

Zklam ho. Nyní už je to nad slunce jasné. Ta představa, jak ho tím raním, mi trhá srdce.

K mým uším dolehne další zlověstný zvuk s příměsí studeného kovu. Nicméně už ho slyším jen vzdáleně, jako by přicházel odjinud – mozek přechází do úsporného režimu. Snaží se všechno to zlé a děsivé eliminovat, vytěsnit.

Instinktivně se přikrčím. Sevření dlaně, která dosud svírala střep, samovolně povolí, a má improvizovaná zbraň zůstane bezvládně ležet na zemi.

Obrys hlavně v přítmí tmavého sklepa. Míří přímo na mou hlavu.

Chci zavřít oči, ale nejde to. Sedím tam jako přikovaná, jako socha vytesaná do kamene, kompletně ochromená hrůzou, sotva dýchám, a zděšeně třeštím oči před sebe.

Promiň, Damiáne. Odpusť mi.

Mrzí mě to, ale nepřijdu.

Pak podzimní nocí zazní výstřel a...

Nic.

Ticho.

Ester

Inu, jak začít? Asi tím, že ani já sám jsem něco takového nečekal...

Zpočátku se to jevilo jako učebnicový příklad vraždy a sebevraždy. Matka, která měla poslední roky problémy s alkoholem a nadužíváním antidepresiv se jednoho depresivního podzimního večera rozhodla ukončit život svůj i své devítileté dcery. Otrava, jak už to u podobných případů bývá. Kyanid. Zatímco holka podle soudního lékaře zemřela jen chvíli po jeho požití, matka jako zázrakem přežila. Nejspíš díky tomu, že většinu toho svinstva vyzvracela spolu se vším tím chlastem, co do sebe předtím vyklopila, dřív, než mohlo začít působit. Důkazů jsme měli naštěstí tolik, že jsme je mohli přehazovat vidlemi. Můj kolega z té ženské dostal dokonce i plné doznání, tudíž jsme mohli v podstatě okamžitě vznést obvinění. Celou věc jsme předali státnímu zástupci a pak už to šlo rychle. O tom, že to ta žena udělala, nebylo nejmenších pochyb. Naprosto vše svědčilo proti ní, takže spravedlivý rozsudek na sebe nenechal dlouho čekat. Dvacet let natvrdo bez možnosti podmíněčného propuštění. Odvedli jsme dobrou práci. Líp už to dopadnout ani nemohlo.

Jenže pak jsem z toho začal mít špatný pocit. Nevím proč, těžko se to popisuje, ale jako by se ve mně zničehonic probudil jakýsi vyšetřovatelský šestý smysl. Něco mi na tom nesedělo. Najednou mi to začalo připadat až moc snadné, až příliš evidentní. A taky tu byla *ona*. Obviněná totiž měla ještě jednu dceru, podstatně starší, čerstvých devatenáct.

Zprvu jsem tomu nutkání odolával, ale nakonec mi to nedalo. Přestože bylo dávno po všem, prošel jsem si celý ten případ znovu. A jak jsem se na to teď díval s odstupem, něčeho jsem si všiml.

„Dobrý den, Ester,“ řekl jsem, když jsem za sebou zavřel dveře výslechové místnosti a posadil se ke stolu naproti ní.

„Dobrý den, pane Majere.“

Vypadala sklesle, ramena svěšená a oči opuchlé od pláče. Přesto jsem si před sebou otevřel desky s materiály k případu jako by se nechumelilo a bez zbytečných průtahů se pustil do práce.

„Slyšel jsem, že bydlíte teď u babičky.“

Plaše přikývla.

„Máte se tam dobře?“

„Ano. Nemůžu si stěžovat.“

„Předpokládám, že babička se o vás stará mnohem líp než vaše matka...“

Věnovala mi smutný pohled. „Ano,“ přiznala trochu provinile a zhluboka si povzdechla. „Vím, že to bude znít hrozně... Ale poprvé za celý svůj život se někde cítím dobře... bezpečně...“

„Vůbec to nezní hrozně,“ ujistil jsem ji. „Vím, že život s vaší matkou byl těžký. Nemáte důvod se kvůli svým pocitům cítit zle.“

Neřekla nic, jen ostýchavě přivřela víčka.

„Je mi moc líto vaší ztráty. Prosím, přijměte mou upřímnou soustrast.“

„Děkuju,“ špitla a kapesníkem si otřela uslzené oči.

„Věřte, že děláme vše, co je v našich silách, aby k těmhle věcem nedocházelo, ale někdy se i tak bohužel stane, že se to některému z vězňů podaří...“

Zdvihla zrak. „Můžu vědět jak? Nikdo nám to doted' neřekl...“

„Den předtím si poranila ruku... A na ošetřovně jí na to dali obvaz.“

„Takže se...?“

„Mlčky jsem přikývla. Ester si dlaněmi zděšeně zakryla tvář.

„Asi bych kvůli ní neměla brečet... Za to, co provedla chudince Malvínce... Ale víte... I přes to všechno to pořád byla moje máma.“

Chápavě jsem pokýval hlavou. „Jestli dovolíte, rád bych vám položil pár otázek. Sebevraždy ve věznicích se musí vždy důkladně prošetřit,“ řekl jsem na vysvětlenou. „Slibuju, že to bude chvilka.“

Souhlasně potřásla hlavou, a tak jsem se do toho pustil. Pokládal jsem jí obecné, zdánlivě bezvýznamné otázky, a přitom nenápadně, pozvolna a nenuceně, stácel řeč k případu.

„Tu noc, kdy se to stalo, jste byla mimo domov, mám pravdu?“

„Ano. Měli jsme domluvenou akci se spolužáky. Odcházela jsem už odpoledne a vrátila se v půl páté ráno...“

Při vzpomínce na návrat domů jí selhal hlas. Dal jsem jí chvilku a pokračoval:

„Malvína byla vlastně vaše nevlastní sestra, je to tak?“

„Každá jsme měla jiného otce, ale na tom nezáleželo. Odjakživa jsem ji brala jako vlastní. I přes věkový rozdíl jsme měly skvělý vztah.“ Popotáhla a vysmrkala se.

„Vaše babička nám sdělila, že váš otčím tragicky zemřel při dopravní nehodě.“

„Ano, zabil se na motorce.“

„To proto vaše matka začala pít a užívat antidepresiva?“

Přikývla. „Ale sklony k pití měla už dřív, potom, co ji opustil můj vlastní otec. Našel si jinou.“ Zavrtěla se na židli. „Víte, myslím, že to proto nás bila. Viděla v nás ty dva chlapy, kteří ji „zradili a opustili“ a tak si zlost, kterou na ně měla, vylévala na nás.“

„Vím,“ přitakal jsem. „To jste zmiňovala už při prvním výslechu.“

„Snažila jsem se Malví chránit, ale... Nebylo v mých silách zabránit všemu.“

„Předpokládám, že jste o sestru měla strach, když jí začaly ty potíže.“

Ester překvapeně zvedla hlavu. „Potíže?“

Začal jsem se přehrabovat v papírech, až dokud jsem nenašel, co jsem hledal.

„Úplně náhodou sem nám podařilo zjistit, že vaše matka byla před tou strašlivou událostí se sestrou u doktora, a to ne jednou, ale hned několikrát. Malvína si určité období opakovaně stěžovala na vytrvalé střevní obtíže. Věděla jste o tom?“

Opatrně přikývla. „Jo tohle... Máte pravdu, už se mi to vrací. Začalo to zhruba dva měsíce předtím než máma... no, však víte.“

„Dva měsíce, říkáte?“

„Asi tak nějak.“

„Vzpomenete si, co přesně vaší sestře bylo?“

„Bylo jí zle.“

„Jak zle?“

„No... Jak jste řekl, měla zažívací potíže. Bolelo ji břicho a trpěla průjmy...“
Odmlčela se. „Víte, předtím mi to tak nepřišlo, ale... Ted' zpětně mě napadá, že to máma... Že to ona jí to prováděla.“

Kývl jsem. „To samé napadlo i nás. Nicméně...“

„Ano?“

„Je tu taková věc, která se nám na tom úplně nezdá.“

Ester zpozorněla. „Jaká?“

„Příliš nám nedává smysl, proč by vaše matka chodila s Malvínou k lékaři, kdyby v jejích zdravotních problémech měla prsty. Těch návštěv k ní podnikla poměrně dost, celkem sedm.“

„Aha...“

„Podle doktorky to navíc vypadalo, že měla o dceru opravdový strach. Sama jí prý prosila o všemožná vyšetření, dělali jí testy na celiakii, potravinové alergie, sono břicha... Nenapadá vás, proč by na něčem takovém trvala, kdyby za to byla zodpovědná?“

Ester pokrčila rameny. „To netuším.“ Krátce se zamyslela. „Třeba měla Münchhausenův syndrom nebo tak něco?“

„Možná,“ připustil jsem. „Chcete slyšet můj názor?“

Se zájmem na mě pohlédla. „Jistě.“

„Víte... Mně to spíš připadá, že vaše matka vůbec neměla ponětí, z čeho je vaší sestře zle.“

Ester mě mlčky pozorovala a já cítil, jak se atmosféra v místnosti změnila. Rozhodl jsem se kout železo, dokud je žhavé.

„S kolegy si myslíme, že problémy vaší sestry způsobily laxativa.“

„Projímadlo?“

„Přesně tak. Je snadno dostupné, levné... A odpovídalo by to příznakům.“

Rozhostilo se ticho a já věděl, že teď je ten správný čas:

„Do čeho jste ty kapky Malvíně dávala, Ester?“

Dívka vykulila oči. „Cože? Já? Jak vás napadlo, že... Co je to za nesmysl?“

„Nesmysl?“

„To máma!“ vyhrkla s neochvějnou jistotou. „Říkám vám, že jestli Malví někdo dával projímadlo, nemohl to být nikdo jiný, než ona!“

„Jste si tím jistá?“

„Naprosto. Sám jste přece viděl, čeho byla schopná...“

„Jistě. Jenže to má malý háček.“

„Háček?“

Lokty jsem se opřel o stůl a naklonil se k ní blíž. „Vyslechli jsme zaměstnance z lékárny, kterou máte po cestě ze školy, a ti nám potvrdili, že jste v mezidobí, kdy

vaše sestra trpěla zažívacími potížemi, chodila i pro dvě lahvičky projímadla během jediného týdne.“ Udělal jsem významnou pauzu. „Ne vaše matka. Ale vy.“ Ester ztuhla. Chvilí bezradně těkala očima po místnosti. Pak se poráženecky sesula do židle.

„Dobře.... Máte pravdu. Kupovala jsem ty projímadla, ale ne proto, abych Malví ublížila. Bylo to na mámin popud! To ona mě pro ně posílala. Víte... Dělalo jí dobře, když ji mohla trápit, vyžívala se v tom. Nechtěla jsem, ale kdybych ji neposlechla, zbila by mě. A hlavně by Malvínce místo toho provedla ještě něco horšího... Už při prvním výsledku jsem přeci zmiňovala, že nás týrala...”

„To ano,“ řekl jsem s pohledem upřeným do složky. „Proč jste tedy i tuhle skutečnost nezmínila hned napoprvé?“

„Já...” Schlípne zaškubala rameny. „Nenapadlo mě to... Nenapadlo mě, že by to mohlo být důležité.“

„O tom bití jste nám ale řekla.“

„Ano, ale tohle bylo... jiné. Bála jsem se, jaké by to pro mě mohlo mít následky...”

„Měla jste strach abyste z toho neměla problém? To proto jste to radši zatajila?“ Provinile vzhlédla. „Mrzí mě to. Nechtěla jsem lhát.“

Věnoval jsem jí shovívavý pohled a zalistroval poznámkami. „Vraťme se ještě k tomu bití. Během prvních výsledků jste opakovaně poukazovala na to, že vás i sestru vaše matka týrala.“

„Ano.“

„Jak je tedy možné, že stopy po fyzickém násilí jsme našli pouze u vás?“

„Cože?“

„Vaše sestra neměla na těle jedinou modřinu. Její pediatrička navíc dosvědčila, že si za celé ty dva měsíce, co tam s ní vaše matka chodila na kontroly, nevšimla ničeho, co by naznačovalo, že jí je jakkoli ubližováno.“

Ester zmateně zamrkala. „Upřímně nevím, sama to nechápu... Možná jí v té době stačilo, že Malví dává to projímadlo...? Nebo se prostě jen bála, aby se její chování vůči nám před doktorkou neprovalilo, tak na přechodnou dobu útoky na Malví omezila...?“

„Možná,“ pronesl jsem zadumaně. „Tedy až na to, že Malvínina lékařka vypověděla, že vaše sestra nevykazovala známky hrubého zacházení ani nikdy předtím.“

Zmoženě si povzdychla. „To je pak ovšem smutné. A ledacos to o paní doktorce a jejích schopnostech vypovídá.“

Chvilí jsem si tu holku zkoumavě měřil. Potom jsem plynule přešel k dalšímu bodu, který jsem měl poznačený:

„Kyanid.“

„Co je s ním?“

„Je to další věc, která mi nepřestává vrtat hlavou.“

Ester se zatvářila nechápavě. „Proč?“

„Toxikologie prokázala, že ho v sobě měly obě – jak vaše matka, tak sestra –, nicméně u vaší matky jsme našli podstatně menší množství. Což je divné.“

„Proč divné? Třeba to byl účel – třeba ta její sebevražda byla jen demonstrativní. Anebo byla opilá a prostě špatně odhadla množství.“

Kategoricky jsem zavrtěl hlavou. „Když člověk sáhne po kyanidu, je to jasná známka toho, že to myslí vážně. Kyanid je jistota, proto mi to mizivé množství, co si pak naordinovala, příliš nesedí. Ten rozdíl byl totiž do očí bijící.“ Vzal jsem si do ruky další papír a utopil v něm oči. „Vaše matka nám navíc doted’ nebyla schopná potvrdit, kde přesně ten kyanid vzala. Nejdřív pořád dokola jen neurčitě opakovala, že si ho „obstarala“, při dalším výsledku zase tvrdila, že ho našla doma.“

Ester začínala působit vyčerpaně. „Už jsem vám přeci jednou říkala, že doma jsme nikdy žádný kyanid neměly...“

„Já vím. Proto mi to pořád nedá spát – kde žena, která si sama není schopná ani dojít pět set metrů do lékárny pro projímadlo, vezme kyanid? Prošly jsme historii jejich plateb, internetových objednávek i stránek, které navštěvovala, ale po kyanidu nikde ani vidu ani slechu.“

„Mohla říct někomu známému...“

„Třeba vám?“

„Prosím?“

„Pro vás by to přeci byla hračka,“ podotkl jsem věcně. „Studujete gympl, že? A navštěvujete chemický seminář, protože chcete jít po maturitě na medicínu, je to tak?“

Dívčiny rysy zhrubly. Odlepila záda od opěrky a popuzeně se na židli napřímila. „Snad se tu nesnažíte naznačit, že... Že jsem jí se zabitím Malvínky pomáhala...?“ Schválně jsem neodpověděl.

„To si jako myslíte, že bych jí byla schopná kývnout na to, že domů donesu *kyanid*? Jen proto, že jsem jí nedokázala říct ne na blbý projímadlo...?“

Opět jsem zůstal zticha. Pohrdavě si odfrkla.

„Vy jste se snad úplně zbláznil. V životě bych svojí matce takovou věc nezpřístupnila.“

„Určitě?“ zeptal jsem se klidně.

Ester podrážděně zaskřípala zuby. Začínala vypadat našťavaně. „Já jsem tý psychopatce s vraždou mojí ségry nepomáhala, jasný? A vůbec – co tímhle vším vlastně sledujete, o co tady ksakru jde? S matčinou sebevraždou přeci nic z toho, na co se mě tu ptáte, nesouvisí.“

Nevzrušeně jsem zanořil ruku mezi přepisy vypovědí a pokračoval: „Znovu jsem si prošel výsledky vaší matky. Nevedl jsem je totiž já, ale můj kolega. Víte, on je služebně mladší, ne tolik zkušený, někdy trochu impulzivní... A bohužel jsem zjistil nemilou věc.“ Udělal jsem důležitou pauzu. „Můj parťák při výsledku pochybil. Naváděl ji – ne schválně, ale naváděl. Z těch přepisů je zřejmé, že ta žena na většinu jeho otázek neznala správnou odpověď. Spíš jako by hádala nebo se nechávala vést tím, co jí sdělil on. Proto jsem si pro jistotu pustil i záznamy

z kamery, a to včetně momentu, kdy se vaše matka přiznala. A víte co? Působilo to, jako by to řekla pod tlakem. Jako by teprve v průběhu toho výslechu začala věřit tomu, že to opravdu udělala.“

Ester mě hypnotizovala, ale nahlas neřekla nic.

„Tu noc, kdy došlo k vraždě vaší sestry, jste nebyla doma, že?“

„Ne,“ řekla. „Měla jsem akci se spolužáky.“

„Se spolužáky,“ zopakoval jsem zaníceně. „Byla tam spousta lidí – spousta svědků, kteří vám následně potvrdili alibi... Jenže stejně, jako jsem si znovu přehrál záznam z výslechu z vaší matky, jsem si poslechl i záznam vašeho hovoru na tísňovou linku. A i tam jsem si všiml určitých podivností.“

„Prosím?“

„Například jste během celého telefonátu ani jedinkrát nezmínila, v jakém stavu je vaše matka. Pořád dokola jste hystericky mluvila jen o sestře a o tom, že je nejspíš mrtvá.“

„No a?“

„Proč? Proč jste se nezmínila i o matce?“

„Protože tu jsem nekontrolovala. Byla jsem v šoku, nevěděla jsem, co dřív. Myslela jsem, že prostě spí.“

„Že spí? Podle záchranářů, kteří dorazili na místo jako první, ležela v době jejich příjezdu bezvládně na zemi, mezi gaučem a konferenčním stolem.“

„To u ní nebylo nic neobvyklého, když pila.“

„Všude kolem ní byly zvratky,“ zdůraznil jsem. „Měla od nich i obličej.“

„Toho jsem si nevšimla. Když jsem se vrátila domů, bylo půl pátý, a v bytě byla tma.“

„Když už zmiňujete váš byt,“ chytl jsem se jejích slov, „dispozičně odpovídá 3+1, je to tak?“

„Ano.“

„Měly jste s Malvínou společný pokoj?“

„Ne.“

„Jak to?“

„Matka chtěla, abychom každá měla vlastní místnost, kvůli soukromí. Malvíně bylo devět, pomalu se blížila puberta, tak jí matka nechala předělat ložnici.“

„To od ní bylo hezké, ne? Na to, že na vás jinak nebrala ohledy...“

„Nedělala to z lásky. Spíš šlo o to, že poslední dva roky spávala v obývací. Od smrti otčima v ložnici nestrávila jedinou noc a zůstávala nevyužitá.“

„Pokud si dobře vzpomínám, do obou vašich pokojů se šlo přes obývací, je to tak?“

„Ano, to je pravda.“

„Nicméně každý z nich měl dveře na opačném konci místnosti...“

„No a?“

„Z jakého důvodu jste se tedy po návratu z té party ocitla v pokoji své sestry?“

Ester se zatvářila zmateně. „Jak jako?“

„Do vašeho pokoje se jde přes obývací, ložnice vaší sestry je ale úplně na druhé straně, vůbec kolem ní po cestě do pokoje neprocházíte, tak jak je možné, že jste se to ráno po návratu z party ocitla u její postele?“

Ester se zarazila.

„Běžně míváte ve zvyku chodit po návratu z baru v půl páté ráno do pokoje mladšího sourozence, abyste riskovala, že ho přiopilá probudíte? Upřímně, když my byli mladší a chodili jsme pařit, tak jsme se v tuhle ranní hodinu pokaždý plížili domů jako myšky, se zadkem staženým strachem, abychom náhodou někoho z rodiny neprobudili a nedostali výprask. Nejkratší cestou jsme zapluli rovnou do pokoje a ani zuby si nevyčistili...“

„A co je na tom?“ Dívka pokrčila rameny. „Prostě jsem ji šla radši zkontrolovat.“

„Proč? Neměla jste přeci důvod mít o ni ten den strach...“

„No ale viděla jsem matku, jak leží na zemi, a...“

„Vždyť jste teď řekla, že vám na tom, kde si vaše matka tu noc ustlala, nepřípadalo nic zvláštního.“

„Stejně jsem měla špatnej pocit, takový blbý tušení...“

„Tak proč jste v tom případě nezkontrolovala první matku?“

Ester nervózně rozhodila rukama. „Nejspíš proto, že Malví pro mě byla mnohem důležitější.“

„To si nemyslím.“

„A dost.“ Vyskočila na nohy a začala se soukat do bundy. „Jsem sice jen mladá studentka, ale znám svoje práva, a nemusím tady sedět a poslouchat tohle nesmyslné obviňování. Sám dobře víte, že to udělala matka, já byla pryč, u soudu potvrdili, že na Malvínině sklenici i lahvičce po kyanidu, byly matčiny otisky...“

Obešla stůl a dala se na odchod. Už se chystala otevřít dveře, když vtom jsem se otočil na židli a znovu promluvil:

„To taky není tak docela pravda.“

Ester jako by v tu chvíli zkameněla. Zastavila s rukou na klice, zády ke mně, a ani se nehnula.

„Otisky vaší matky se sice nacházely na obou předmětech, nicméně podrobná analýza otisků prstů ze sklenice, ve které vaše matka údajně podala Malvíně jed, prokázala, že jako první tu sklenici držela v ruce Malvína.“

Otočila se čelem ke mně. „Co je to za blbost?“ vyštěkla.

„To není blbost,“ odpověděl jsem prostě, „to jsou fakta. Opětovné přezkoumání prokázalo, že vaší matce se sklenice s jedem dostala do ruky až poté, co jí držela Malvína. Její velké otisky ty malé totiž překrývaly...“

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Bylo to tady, ten zlomový okamžik, na který jsem od začátku tohoto výslechu čekal. Každý kriminalista ho zná. Moment, kdy se pachatelova vůle vzdorovat a za každou cenu se dohadovat a hájit rozplyne jako pára nad hrncem a zbyde po ní jen ono tíživé, usvědčující NIC. Tiché přiznání viny.

„Víte, co si myslím?“ udeřil jsem na ni. „Myslím, že to vy jste dávala svojí sestře projímadlo, a to z jednoho prostého důvodu – abyste pak měla záminku k tomu jí donést *lék*.“

Nic.

„Dalo by se to nazvat jako téměř dokonalý zločin – přimět oběť spáchat její vlastní vraždu za sebe...“

Nic.

„Jak jste ji donutila to vypít, Ester? Co jste svojí mladší sestře namluvila? Že když vás poslechne a vypije to těsně předtím, než půjde spát – tedy potom, co vy dávno budete mimo domov – se zázračně uzdraví a už jí nikdy nebude špatně?“

Opět žádná reakce.

„Zabila jste ji, nejspíš ze žárlivosti. Zatímco Malvína byla matčina oblíbenkyně, kvůli které se předělávala celá ložnice, vy jste byla tím, kdo ve vaší domácnosti odnášel matčiny opilecké výbuchy vzteku. Pravda je taková, že bila jen vás, na Malvínu nikdy nevztáhla ruku. Chtěla jste se pomstít. A taky si přilepšit a dostat se do péče babičky. Matka by sama od sebe vaše přestěhování nedovolila, protože na vás od státu brala spoustu peněz...“

Zničehonic se obrátila, oči jí divoce plály. „To je absurdní!“

„Plánovala jste to dlouho dopředu. Proto to projímadlo. Potřebovala jste mít alibi, být mimo domov, a ta finta se zázračným lékem v džusu byla dokonalý způsob, jak to celé provést, aniž by na vás padl stín podezření. Pak, když jste se konečně rozhodla, že přišel čas, jste jen projímadlo zavčas vysadila, aby se na to nepřišlo při pitvě.“

„Dokažte to,“ zasyčela.

„To nebude třeba,“ ujistil jsem ji. „Stačí, že vím, že jste ze školy ukradla kyanid. S přípravou vraždy jste si dala záležet, ale upřímně pochybuju, že jste si vzala rukavice i na to, když jste se vplížila do chemického kabinetu a přehrabovala se tam ve skříních.“

Viděl jsem, jak ztěžka polkla. Mluvil jsem dál:

„Těžko říct, jestli jste ten večer plánovala zabít obě, nebo jestli jste od začátku počítala s tím, že matka přežije, každopádně jste to preventivně navlíkla tak, aby v obou případech padla případná vina na ni... Buď bude mrtvá nebo půjde do vězení za vraždu svojí milované dcery. Ať tak či onak, měla jste jistotu, že se jí zbavíte. Pila denně dost na to, aby byla během výslechů v našich očích zmatená, nedůvěryhodná a lehce manipulovatelná – dost na to, aby sama ztratila přehled o tom, co dělala. Věděla jste, že mívá „okna“. Věděla jste, že o sobě začne dřív nebo později pochybovat.“

Ester se z posledních sil snažila vyloudit něco na svou obranu, ale namísto toho z ní vycházelo jen přerývané blekotání: „Já... To...“

„Vzala jste lahvičku, do které si vaše matka vyloupávala antidepressiva, aby je měla vždy po ruce, a donesla si v ní kyanid. Dala jste si přitom pozor, abyste na ní nezanechala svoje otisky a zároveň nepoškodila ty matčiny, které už tam byly. Malvínina sklenice byla větší oříšek, měla svou oblíbenou, ze které pila, jenže na

ní nebyly matčiny otisky. Zároveň jste ale věděla, že v oblíbené sklenice bude snazší sestře otrávené pití podat. Řekla jste jí, ať ji pak před ulehnutím donese matce, ať ji uklidí? To proto jsme ji našli na stolku v obývacíku hned vedle matčina pití, je to tak?“

Ester sebou mírně cukla.

„Důvodem, proč vaše sestra měla v těle mnohonásobně víc kyanidu než vaše matka, pak bylo to, že ho od vás dostala přesně nadávkovaný, zatímco vaší matce jste ho musela podstrčit tajně, což v praxi znamenalo přidat ho do jediné tekutiny, u které jste tu noc měla jistotu, že tu noc vypije. Do vodky. Jenomže jí logicky nedokázala vypít takové množství jako vaše sestra džusu, a už vůbec ne tak rychle. Navíc toho od odpoledne stihla vypít tolik, že bezprostředně po požití to prakticky všechno vyzvracela.“

Skončil jsem svůj výklad a připravoval se na to, co bude následovat. Netrvalo dlouho a Ester znovu nebyla ztracenou rovnováhu. S chladným, kamenným výrazem mi pohlédla do očí:

„I kdyby to všechno, co tady říkáte, byla pravda...“ – zčistajasna křivila tvář do něčeho, co vypadalo skoro jako úsměv, škodolibý a zvrácený – „...kdo vám to uvěří?“

Vstal jsem ze židle, oči přišpendlené k té mladé, nevinně vyhlížející tváři, a vyčkával.

„Myslím,“ pokračovala, „že oba víme, že tohle všechno jsou pouze nepřímé důkazy, jen vaše ničím nepodložené domněnky. To, že se moje matka ve vězení zabila, je jasný důkaz toho, že mou sestru zabila ona. A akorát se rozhodla dokončit to, co sama začala.“

„Ester...“ Přistoupil jsem o krok blíž. „Mrzí mě, že jsem vám musel lhát, ale pravda je taková, že vaše matka žádnou sebevraždu nespáchala.“

Z dívčina obličeje se ve zlomku sekundy vytratila veškerá barva. „Cože?“

„Vaše matka žije,“ zopakoval jsem. „A bude proti vám svědčit.“

Instinkt kořisti

Telefon řičel jak splašený, třeštila mi z něj kebulé. Vlastně mi v ní hučelo dřív, než začal vyzvánět, z chlastu. Včera jsme to trochu přehnali, u karet to jde rychle.

Hráli jsme korunový Cink do sklenice od okurek. Já, otrapa Justýn, vysloužilý učitel Áda... a Tonda. Jo, Tonda, nějak jsme se zase dali dohromady. Po pohřbu Hanky ještě ne, ale když Tondovu matku Žofii zavřeli do blázince, zůstal docela sám. No, a já taky.

Pokojík v hospodě se zdál být pro takového zoufalce skoro až luxusní záležitost. Vymaloval jsem ho a nad ledničku pověsil obraz nového prezidenta Havla.

Zvonění neustávalo. Bylo mi jasné, kdo volá. Závoz s pivem a limonádami, že zase nepřijedou.

Došel jsem bosky do kuchyňky, zvedl sluchátko a zachraptěl do něj *Haló*, jak se to má dělat.

„Vojto, jsi to ty?“

Málem jsem zkameněl hrůzou. Její hlas ve mně znovu vybudil paniku, instinkt snadné kořisti.

„Ne,“ zalhal jsem úplně zbytečně. Hlava se mi motala jak kolotoč o hodech.

„Vojtine, nepokládej to! Prosím! Mám jen jeden hovor. Tady to tak chodí.“

Bylo mi úplně jedno, jak to tam chodí. Já bych dvojnásobnou vražedkyni k telefonu nepustil vůbec. Nikdy.

„Běž do prdele Val,“ dokázal jsem říct.

„V té už trčím. Až po krk. Prosím, jen mě chvíli poslouvej...“

„Když jsem tě poslouchal naposled, snažila ses ze mě vymlátit duši železným hákem,“ připomněl jsem jí.

„Sakra, mám jen chvilku a nechtěj vědět, co všechno jsem musela udělat, abych si mohla zavolat,“ zkoušela mě dojmout. Tohle šlo Valerii vždycky skvěle, vymluvit někomu díru do hlavy. Třeba mně. Tondovi. Jeho mámě Žofce.

„Val, ty už mě vůbec nezajímáš...“

„Ale tohle by tě zajímat mělo. Není to pravá soška!“

Vzdychl jsem si. Na policičce vedle telefonu, stále mně na očích, ležela ulomená hlavička svaté Apolenky, kterou našel učitel Áda vedle zavražděné Hanky. Nějak jsem nevěděl, co s ní.

„To přece vím. Je to jen nabarvená keramika. Všechno jsi posrala, Val, i tohle... Udělej mi radost a už se mi nikdy neozývej, ano? Klidně tam shnij!“

„Ty mi nerozumíš. Soška, kterou přinesl Páv, byla opravdu ze zlata. Těžká jak hrom, Žofie by ji ani nezvedla nad hlavu. Sotva by s ní praštila... Někdo ji musel vyměnit!“

„Jsi blázen, Valerie. Mamon ti rozesral kebuli. Dva lidi jsi zabila a já mohl být třetí. I za Hančinu smrt můžeš ty. Kdybys pořád nehučela do Tondy...“

„Dobře. Ale schválně, jak dlouho jsi vlastně znal Hanku?“

„Ty jsi taková svině! Jak si dovoluješ mluvit o... Už nikdy mi nevolej!“ třískl jsem sluchátkem do vidlice.

Před hospodou zabrzdil náklad'ák a zvrátil oblak prachu.

No, aspoň konečně přivezli pivo a limonády. Nutně jsem potřeboval myslet na něco jiného než na svůj zpackaný život.

Tonda přišel do práce před desátou. Už jsem měl sudy s pivem ve sklepě a basy s limonádami ve skladu. Obec nás nechala vést hospodu, když to tak dopadlo s Valerií, která jí šéfovala před námi. Spali jsme s ní oba. On z lásky, já proto, že chtěla.

Pár týdnů před revolucí Val utloukla sekerou Tondova otčíma a snažila se to hodit na Žofii. Tonda se k vraždě falešně přiznal a nějakou dobu seděl místo Valerie. Ona zatím stihla zabít opilce Marečka, co se mu říkalo Páv. Něco málo věděl o vraždě.

Víc toho věděl o zlaté sošce svaté Apoleny, kterou ukradl v sedleckém kostele a s Valerií směnil za otevřený účet. Když mi došlo, jak to asi bylo, pokusila se mě Val umlátit železem na št'ourání kamen. Skoro se jí to povedlo.

Valerie i z vyšetřovací vazby dál ovládala Tondou, psala mu jeden dopis za druhým, otravovala, žebřala, přikazovala... Vše vyústilo do tragického konce, jak už to tak s Val bývá. Tondova matka Žofie, v jakési snaze ochránit syna, praštila zlatou soškou Apoleny moji lásku Hanku, naši novou knihovnici. Ani jedna hlava to nevydržela.

Svatá Apolenka se rozbila na střepy, byla falešná jak papírová třicetikoruna. Místo zlata jen nabarvená atrapa.

Hanka umřela v trávě vedle smetiště. Dopadlo to nejhůř, jak mohlo. Taková pitomá vesnická neromance se u nás odehrála.

„Nazdar,“ houkl jsem na Tondou. „Jak ty to děláš, že přijdeš vždycky hned, když je všechno hotové...“

„Mám čuch,“ zašklebil se. Roztočil si pivo. „Chcípnu žízní. Jak ti je po včerejšku?“

„Praskne mi hlava. Natoč mi taky, malé.“

Měli jsme otevřeno teprve chvíli, ale pár skalních se brzy objeví. Někteří závisláci posedávají už od šesté před Jednotou s lahváčem.

„Dovezli všechno?“

„Blázníš? Sodovky jenom žluté. Volala mi Valerie.“ Pořád jsem přemýšlel, jak o tom Tondovi říct, a najednou to bylo venku.

„Cože?“ Zrovna se zkusil napít, sklo mu zazvonilo o zuby.

„Limče přivezli jenom žluté!“ Věděl jsem, co ho tak rozhodilo, ale ať se s tím nějak popere sám. Já měl co dělat se sebou. Od Hančina pohřbu uběhl sotva měsíc.

Odložil nedopitý půllitr na mokrý nerez a obešel pult.

„Rum?“ hlesl zvadle.

„Jo,“ vydechl jsem. Rum už pili staří námořníci a ti nebyli žádní blbci.

Tonda nalil dva velké panáky.

„Co po tobě chtěla?“ sebral nakonec odvahu zeptat se.

„Ty to víš,“ odhadl jsem. „Píše ti přece.“

„Ne. Jo. Někdy. Vždycky, když jí to dovolí. Pořád mele o té sošce. Upjala se na zlatou a teď se cítí podvedená nebo co. Vojto, nesmíme ji nechat...“

„Jasan,“ přikývl jsem. Její *jak dlouho jsi vlastně znal Hanku* mi hučelo v uších neuvěřitelně vtíravě.

Do hospody vešli první žíznivci. Tonda roztočil několik půllitrů. Já se věnoval dodacím listům a dalšímu papírování, ale v hlavě jsem měl něco úplně jiného. Vypálenou díru nedůvěry.

Valerie je nevzdělaná venkovská kravka, ale zároveň chytrá a chamtivá mrcha. Falešnou sošku by od zlaté rozeznala.

Byl čtvrtek a dopoledních hostů přišlo jen málo, důchodci a flákači. Tonda se coural po placu. Já se poflakoval za pultem a přemýšlel, nebo co se mi to dělo v makovici.

Před polednem přišel Justýn a chvíli po něm i učitel Áda, včerejší kumpáni z karetního mejdanu. Justýn vypadal bídne, vypil z nás nejvíc. Áda se zdál v dobré kondici a hnal se přímo ke mně.

„Potřebuju s tebou mluvit, Vojto. Něco jsem ti přinesl.“

„Chcete pivo? Vezmu vám ho dozadu do kuchyňky.“

Kývl, že jo. Sedl si ztěžka na židli, už mu bylo přes osmdesát. Odučil celou naši vesnici. Já ho měl rád i jako žák, i jako jeho hospodský.

Učitel sáhl do kapsy manšestrového saka a vytáhl několikrát přeložený list starých novin.

„Pořád se mi, Vojtíšku, zdálo, že tu něco nesedí. Ale to víš, člověk stárne a blbne... Nechtěl jsem něco poplést. Ale nakonec jsem to našel. Píše se tu o nás, o dědině.“

Článek z Lidových novin patřil do kulturní rubriky. Rozhovor s brněnským restaurátorem Novotným o vzácné sošce z našeho kostela. O zlaté sošce!

Nevěřicně jsem zíral na malou neostrou černobílou fotku. To, co jsem na ní viděl, mi nešlo do hlavy. Ukazovala ne jednu, ale rovnou dvě sošky svaté Apoleny!

„Co to je?“

„Píšou tu, že muzejníci nechali vyrobit několik kopií, aby je mohli vystavovat. U vzácnějších věcí se to dělává. Taky se tu tvrdí, že naše Apolenka je z velké části opravdu ze zlata.“

Zíral jsem do novin jak křovák na orloj. Huba mi zůstala dokořán, nevyšlo ze mne ani slovo.

„Možná jsme na stopě loupeže, Vojti. Pravou sošku někdo zaměnil a do kostela se vrátila jen napodobenina.“ Áda se zhluboka napil piva. Utřel si pěnu z úst, ruka se mu třásla.

Ádova úvaha vypadala logicky. Jenže já měl ráno ten pitomý hovor z basy.

„Ono to bude ještě jinak, pane učiteli. Dnes mi telefonovala Val. Tvrdila, že soška, kterou jí dal Páv, byla tak těžká, že by ji Žofie sotva zvedla nad hlavu.“

„No jo,“ ukázal na poličku, „tahle soška moc těžká nebyla. Ty Valerii věříš?“

„Ani pozdrav. Ale věřím její chamtivosti. Kdyby si myslela, že jí Páv donesl nepravou Apolenku, umlátíla by ho s ní.“

„Takže co, Vojtíšku?“

„Já tomu nerozumím ...“ Napil jsem se, to mi šlo mnohem líp, než myšlení.

„Valerie nepochybovala, že má pravou sošku. Musela být v šoku, když jí Tonda napsal do vězení, co a jak se stalo. Jen oni dva věděli, kde je Apolena ukrytá.“

„Ještě Páv,“ připomněl jsem. „Páv mohl zjistit, kam ji Val schovala. Třeba právě proto ho zabila.“

„To se mi nezdá. Žádný z těch tří přece neměl kopii sošky. Pochybuji, že by o nich vůbec věděli. Je tu ještě někdo jiný.“

Učitel dopil pivo a mně se zjezily chlupy na zátylku, protože mi položil úplně stejnou otázku, jakou jsem už dnes jednou slyšel: „Vojti, jak dlouho jsi vlastně znal Hanku?“

A pak ještě dodal něco, z čeho mě zamrazilo u srdce: „Ne-jmenovala se ona náhodou Novotná jako ten restaurátor?“

„Náhodou jo,“ přiznal jsem jemu i sobě. *Do prdele!*

Na pohřbu Hanky jsem byl jen bezejmenný muž v pozadí. Znali jsme se krátce, svým brněnským rodičům mě nikdy nepředstavila. Já ji neměl s kým seznamovat. Ležel jsem v posteli po šichtě, unavený na těle i na duši. No jo, trochu víc jsem zase vypil. Jak ono to tedy všechno bylo?

Páv směnil s Valerií opravdovou zlatou sošku za otevřený účet. Val ji ukryla v podzemním skladišťátku. Když ji odsoudili, nutila Toníka srdceryvnými dopisy, aby Apolenku zkusil prodat a zaplatil jí lepšího advokáta. Tonda sošku vyzvedl a jeho matka Žofie ji při úklidu vynesla z hospody v kýblu s nepořádkem. Chtěla Apolenku ukrýt na smetišti, Tonda by ji po práci odnesl domů. Při tom ji překvapila Hanka.

Žofka ji v panice praštila Apolenkou do hlavy. Soška se rozbila, ale to už nebyla ta zlatá. Pak člověk nemá chlastat...

Hlava mi třesla, spánek nepřicházel. Sklad v podzemí obecního úřadu, ve kterém Valerie sošku ukryla, má dva vchody. Jeden z kotelny hospody, od něj mám klíče já. Druhý z chodby knihovny, od něj měla klíče Hanka. Tenhle svazek jí Tonda sebral, když sošku vyzvedával. Nikdo další se do skladu dostat nemohl.

Hmm, takže Hanka byla Novotná a restaurátor svaté Apolenky se jmenuje Novotný. Moje Hanka? Nedokázal jsem tomu uvěřit. Jenže nikdo jiný Apolenky zaměnit nemohl. Zároveň jsem ovšem nedokázal přijít na to, jak by se Hanka o místě úkrytu dověděla. A vůbec, Novotných je přece fůra...

Čuměl jsem do stropu a lámal si kebuli a kousal si palec, až mi vyšla jediná možnost – Hanka se nějak spolčila s Tondou. Valerii jsem z toho paktu vynechal. Val by se nedělila ani o zlato, ani o Toníka.

Jenže kdyby si Hanka už pravou sošku odnesla, proč by se vracela a bránila Žofii v ukrytí té falešné? Leda že by ji ještě nestihla vyzvednout! Možná na Žofii narazila jen náhodou a pravá zlatá Apolena může být stále ve skladu!

No a taky mi vycházelo, že Tonda mě zradil, a Hanka též...

Bylo mi ze všeho zle. Usnul jsem až k ránu a zdály se mi strašidelné sny, ve kterých mě Valerie mlátila železným hákem, zatímco Tonda se vinul k Hance a zlatou Apolenku chovali v náručí jako vlastní děťátko.

Asi bych měl přestat s tím chlastem.

Taky bych se měl konečně zbavit svých ublíženeckých instinktů oběti.

Páteční večerní blázeňec jsem prožil na nohou. Hospoda byla plná. Myslivci plánovali zítřejší hon, fotbalisti další prohru. Špindíra Hubená obcházela stoly a hledala někoho, kdo jí poručí rum a koupí cigarety za trochu ruční práce ve stínu moruše u hospody. Celá dědina se v pátek scházela v putyce.

Karty jsme nehráli. Učitel Áda v pátek do hospody nechodil, vyhýbal se davu. Ale že nepřišel na pivo ani Justýn mě dost překvapilo.

Potřeboval jsem zoufale mluvit s Tondou, v klidu a o samotě. Ale pořád jsme měli co dělat. Tržba bude úžasná, lidi vypadali spokojeně, čekají je dva dny volna. Já byl nevyspalý, otrávený, smutný. Hrál jsem veselého a spokojeného, kšeft je kšeft.

Kolem půlnoci jsem se pokusil hospodu zavřít. Bezvýsledně. Někdo přinesl kytaru, *kolo hovno rovno, jak se to rýmujééé*, s tím se nedalo dělat nic, než to nechat dojít do úplného konce. Až kolem druhé ráno se mi podařilo sál vyprázdnit, jen díky Tondově býčí síle a tomu, že jsem vypnul osvětlení.

Sotva jsem stál na nohách, unavený prací a několika kořalkami. Chtěl jsem spát. Chtěl jsem zpátky svoji Hanku, takovou, jaká byla, než jsem ji začal podezřívat z krádeže. Chtěl jsem...

Málokdy se mi děje zrovna to, co bych chtěl.

„Tony, musíme si promluvit!“

Díval se na mě zakaleným zrakem. Byl rudý v obličeji, na rezavém strništi zpocený, asi jsem nevypadal o nic líp. Den jsme měli dlouhý a náročný. Jenže já už nic nechtěl nechávat na zítřek.

„Dobře,“ řekl. „Zamknu mříže a hned přijdu. Zase nám odnosili židle do průjezdu.“ Odešel ven a já ještě pořád nevěděl, jak to s ním skoulím, až se vrátí, čím vlastně začnu. Potom jsem uslyšel něco divného.

Cinknutí, které se rozneslo po trubkách topení. Podobné bývá slyšet v zimě, když se zatopí. Někdo se motal ve sklepě!

„Tondo?“ křikl jsem pokud možno tlumeně.

Znovu jsem zaslechl cinknutí o trubku, tentokrát zřetelnější. Z míst, kde by nikdo být neměl. Z kotelny nebo z přilehlého skladu. Moc se mi tam dolů jít nechtělo, už jsem měl svou zkušenost s Valerií a železným hákem. Jenže Tonda pořád nešel a já dostal vztek. Na něj, na zrádkyni Hanku i na svou připosranost.

Prošel jsem kuchyňkou a rozsvítil na schodišti. Vedlo mě do mrazivého ticha.

Pomalu jsem sestupoval dolů, schod po schodu. Pokud se sem někdo vloupal, a já si tím byl skoro jistý, musel to udělat chodbou z obecního úřadu, od knihovny.

Strčil jsem nohu do dveří kotelny a rozsvítil. Nikde nikdo, ale dveře do spojovací chodbičky byly otevřené! U zdi obrovského kotle jsem zahlédl železný hák na štourání koksu. Pořád ten stejný, co se mi s ním Valerie pokusila vytlouct mozek z hlavy.

Nechal jsem hák hákem a nahlédl do chodbičky. Byla tmavá, ale svítilo se ve skladu starých knih a časopisů. Potom se někdo pohnul a na stěně se objevil obrovský stín.

„Vylez!“ zařval jsem nebojácně, ale dál se raději nepouštěl. Měl jsem vzít s sebou ten hák.

Stín se prodloužil. Zaplnil celou chodbičku, pak se ve dveřích objevila rezavá hlava: „Někdo tu byl, Vojto.“

Ulevilo se mi, ale hned jsem se zase napružil, protože jsem měl pravdu! Tonda i Hanka mě zradili!

„Přišel sis pro Apolenu, hajzle?“ zasyčel jsem na něj vztekle. „Vyměníš ji za kamaráda?“

„Co blbneš?“ Vypadal bezradně. Stál v chodbičce a vyplňoval prostor dveří. Žárovku měl teď v zádech, byli jsme skoro ve tmě. Takže jsem měl pravdu!

„Zlatou Apolenu! Spolčil ses s Hankou...“

„Neblázni přece. Šel jsem zamknout mříž a dveře na úřad byly nedovřené. Zahlídl jsem někoho zmizet na schodišti. Sešel jsem dolů, ale asi se mi to jen zdálo.“

Tvářil se zmateně, ale já už mu nevěřil. Chystal jsem se na něj vrhnout, ale najednou mu narostl nad hlavou další stín. Přeletěl po stropě a přistál mu na kebuli. Toník hlesl a tiše se sesunul k podlaze. Někdo ho zezadu praštil do hlavy! Potom jsem uslyšel spěšný úprk po schodišti k úřadu.

Tonda měl pravdu, někdo tu byl s námi!

Zacouval jsem zpět do kotelny a popadl železný hák, rozhodnutý naběhnou lumpovi hospodou a vymlátit z něj duši. Jenže pak jsem se otočil a vrátil se k Toníkovi. Tohle bylo důležitější.

Naštěstí už se sám postavil. Opřený o zeď dýchal jen ztěžka, z rezavých vlasů mu trčela krev. Vzal jsem ho kolem pasu a vyvedl po schodech do kuchyňky k telefonu.

Namočil jsem utěrku do studené vody a omotal ji Toníkovi kolem hlavy. Potom jsem zavolal lékařskou pohotovost z Mikulova. Pak ještě policii. Už by to všechno fakt mohlo skončit.

Tonda držel hlavu v dlaních a nic neříkal. Utěrka nasákla krví a úspěšně barvila stůl do ruda.

Moje hlava na tom byla taky bídňě. Vůbec jsem netušil, co se děje. Moje teorie o spolčení Tondy s Hankou kulhala jak sražená kočka. Ve tři hodiny ráno nebývám nejbystřejší, ani když se mi někdo nepokouší zabít kamaráda, který nakonec možná není takový mizera, jak jsem odhadoval.

Práskly dveře od hospody, což bylo divné, protože oknem jsem viděl, že zatím nepřišlo žádné auto. Srdce mi málem vyletělo z hrudi.

„Sed“, šeptl jsem a popadl do ruky kuchyňský nůž. Ať už je v hospodě kdokoliv, zjistí, že po zavíračce se do putyky neleze.

Vklouzl jsem za pult a vykoul na plac, ale nikoho jsem neviděl. Nehlučně jsem se přesunul k záchodům a kulečníku, nikde ani noha. Otočil jsem se ke vchodu. Najednou jsem spíš jen cítil než viděl, že vetřelec stojí přímo za mými zády!

Sevřel jsem pevněji rukojeť nože a vsadil vše na jednu kartu. Prudce jsem se otočil a bodl. Chlap stál těsně za mnou, nemohl jsem se minout.

Nůž narazil na překážku. Chlap vyhekl. Vytáhl jsem kudlu z těla a byl připravený znovu zaútočit. Teprve potom jsem se podíval muži do obličeje. Málem mě ranila mrtvice. Justýn!

Byl bílý jako stěna. Třásl se a brečel, slzy mu tekly proudem.

„Co ty tady strašíš,“ vyšlo mi z huby třaslavě, zuby mi cva-kaly o sebe. „Proboha, já tě píchl! Ale už jede sanitka, někdo praštil Toníka...“ Jen jsem to dořekl a všechno mi konečně došlo. Málem se mi podlomily nohy.

„Vojto, nezlob se... Kde je Tonda? Je v pořádku?“ Justýn byl mimo stejně jako já, v šoku si ani nevšiml, že jsem ho bodnul.

„Sedí v kuchyňce s dírou v hlavě.“ Až teď jsem si všiml, že Justýn něco svírá v ruce. Když jsem pochopil, na co se dívám, ustoupil jsem o krok zpět a napřáhl před sebe nůž.

„Už se nebudeme prát,“ vzlykl a odložil na stůl předmět, kvůli kterému se všechno dělo. Zlatou Apolenu.

Soška měla hlavičku zbarvenou Tondovou krví. Pravá zlatá soška, tvrdší, než Toníkova kebulé. Položil jsem vedle ní nůž. Na noži jsem žádnou krev neviděl.

„Rozpárals mi jen bundu. Co je s Tondou, proboha?!“

„Zeptej se ho sám,“ zavrčel jsem. Od pultu se k nám šinula postava s krvavým turbanem kolem hlavy.

„Tony,“ vydechl. „Chtěl jsem tě jen trochu omráčit a pak zdrhnout. Ale ona je děsně těžká...“

Tonda svíral v ruce hrdlo flašky. Sáhl jsem za pult pro tři skleničky a padli jsme do židlí ke stolu se svatou Apolenou a nožem, co jsem jím netrefil chlapa z kroku.

Nalil jsem. Rumem se dá vyřešit spousta nedorozumění.

„Je opravdu ze zlata?“ zeptal se Tonda.

„Jo. Hlídal jsem u dveří kostela, když ji Páv kradl. Vyběhl ven celý domotaný, prý tam našel rovnou dvě. Vzal je raději všechny. Valerie mu pak řekla, že kostel si nechal udělat kopii.“

„Já nevěděl, že je jich víc,“ hlesl Tonda.

„No jo, Valerie. Nikdy nedokázala hrát rovně, ani s tebou.“

Zdálo se mi, že je docela v pořádku, tak jsem ho nešetřil.

„Jsem debil,“ přiznal Justýn. „Měl jsem ji nechat navěky ležet v těch starých novinách. Jenže Val mi nedala pokoj. Pořád mi psala, ona umí být děsně vlezlá.“

Podíval jsem se na Tonda. O tomhle jsme něco věděli.

„Jsi debil,“ souhlasil jsem. „Půjdeš sedět za krádež. Volal jsem poldy.“

„Hlavně že ne za mord,“ vydechl Justýn.

„Taky jsem debil,“ zabručel ponuře Toník.

„Jsme tři debilové,“ nezbylo než přiznat si. Nalil jsem všem ještě jednou velkého panáka rumu.

U hospody zastavila sanitka, v závěsu za ní policejní auto.

Venku svítalo. Noc se klubala do dalšího bolavého dne.

„Nikdy to neskončí,“ pronesl tlumeně Tonda. „Dokud bude Val na světě, nenechá toho.“

Mlčky jsem souhlasil. Nebyl to moc příjemný pocit.

„Je tu někdo?“ houkl dovnitř obezřetně jakýsi chlápek.

„Tady. Tři debilové,“ navigoval jsem ho.

Ten největší z nich jsem já. Panebože, jak jsem mohl podezřívat Hanku, že její láska ke mně je jen obchodní záležitost!

Než náš stůl obklíčili bílé pláště a zelené uniformy, poprosil jsem v duchu svatou Apolenku o odpuštění dřív, než z ní udělají předmět doličný.

Zdálo se mi, že shovívavě pokynula hlavičkou, ulepenou krví a ozdobenou několika rezavými vlasy.

Kanada

Policejní komisař poručík Pavel Bareš byl ten den jako na jehlách. No aby ne. Byl pátek, blížil se konec týdne a na Bareše čekal volný víkend. Poručík se nenudil, dal se do přerovnávání svého pracovního stolu. Bareš byl prostě pedant a o té jeho úchylce si štěbetali i ti pověstní vrahci na střeše policejní budovy. Při této práci neustále sledoval čas. Tak ještě 45 minut a padla. Ještě 30 minut, 15 minut. Jeho oblíbené pendlovky, které sebou tahal vždy tak, jak byl přemísťován z kanceláře do kanceláře (to podle svých nadřízených), ukazovaly už téměř celou, když tu zazněl telefon. „Bareš ke mně!“ Nevím jak vy, milí trapeři, ale já takový tón nemám rád. Takové povely se dávají myslím snad jen psům. Bareš ovšem, nechtěl-li být opět přemístěn i se svými pendlovkami, tento bossing přehlédl. Ted' mi napadlo, že bossing je takový moderní výraz, který se u nás začíná používat až v posledních letech, a že možná nebudete vědět o co jde. Takže jen tak v rychlosti. Ten bossing je vlastně takové šikanování od svého šéfa, tedy bosse. Hlavně si to nenechte líbit a klidně mu raději jednu vražte a jděte jinam. Tedy pokračuji. Před kanceláří svého šéfa si Bareš urovnal kravatu, nasadil uštvaný výraz a zaklepal. Barešův šéf JUDr. podplukovník Petr G. našťavaně pohlížel na svoje náramkové hodinky. „Bareš, kde jste? Nemám moc času, za dvě hod'ky mám bejt na Šumavě. Takže rychle. V městském muzeu je nějaký malér, našli tam mrtvolu. Je tam nějaká expozice pojízdného trampského muzea.“ „Ale veliteli, já mám plánovaný volno,“ marně se vzpouzel poručík. „No tak Bareši!“ Velitel zvýšil hlas. „Komu bych to měl dát, když ne vám, v pondělí to chci mít na stole. Odchod!“

Komisař Bareš nebyl žádný odkojený tramp. Do pozice odborníka na tramping ho ustanovil ještě před listopadem 89 jeden z jeho nadřízených. Tehdy před mnoha lety jako mladý, začínající policista, vyřešil nějaké případy s trampským pozadím, a tak pozice odborníka na tramping mu zůstala i v nové době. O trampské výstavě, přesněji pojízdné výstavě, tak jako ostatní plzeňští trempové, dobře věděl. Expozice byla v rozsáhlém středověkém podzemí, které má, jak se Bareš dozvěděl, několik pater. Na výstavě už jednou byl, a ted' se tam vypravil opět, ovšem pracovně.

Jak sestupoval do plzeňského podzemí brzy ho do nosu uhodil zvláštní nasládlý zápach. Jako by tady snad unikal plyn, říkal si Bareš. „Tak tady to je, pane poručíku.“ To už Bareš postával před zaskleným výklenkem, na který si dobře pamatoval. Tahle část expozice představovala jakýsi trampský soud. Figurína trampa připoutaného k mučednickému kůlu (představte si Fialu ve filmu *Limonádový Joe*) s popisem: „*Šerif osady rozhodl o potrestání viníka v osadní při*“ (prostě takový pranýř hanby). Ted' to Bareše udeřilo do nosu znovu a tentokrát opravdu silně. Brzy zjistil, co je příčinou. U mučednického kůlu nebyla připoutaná figurína, tak jako za první Barešovi návštěvy, ale chlap. Sice takový věchýtek, hubeňour, ale člověk.

„Tak už ho odvažte,“ pokynul Bareš kol stojícím havranům. „Počkáme, co k tomu řekne doktor.“ Ten už byl pochopitelně na místě a určil dobu úmrtí před několika dny. Prý vzhledem k chladu a vlhkosti podzemí nebylo možno dobu úmrtí stanovit přesně. „No prostě poručíku, je to tady jako v Klatovských katakombách,“

omlouval se koroner. „Vede sem spousta chodeb a ty přivádějí čerstvý vzduch, je tady průvan, a tak je to složité. Musí na pitvu, tak snad potom. Navíc výstava teď byla nějakou dobu zavřená, prý kvůli problémům se spodní vodou, což nám taky nenahrává do karet.“ Jen co nebohé tělo odnesli, mohl si poručík znova a v klidu prohlédnout celou výstavu. Zastavil se před jedním informačním panelem, který hlásal, že na osadách se často soutěžilo, kdo vymyslí lepší kanadský žert a tím více pobaví ostatní trapery. Tohle Bareš zaujalo. Nebyl tenhle chlápek u kůlu taky takovým pokusem o žert? Ale pak to zavrhl. Se smrtí se nežertuje.

Bareš se coural náměstím Republiky a bylo jasné, že raport v pondělí na šéfovo stole asi nebude. Jen tak náhodně zabočil do Andělské ulice. „Je tady hospod jak máku,“ bručel Bareš, ale pak si jednu vybral. Potřebuju si přece všechno urovnat. Omlouval se sám před sebou. Od baru se scházelo do lokálu příkrým schodištěm. Poručík byl rázem několik metrů pod úrovní náměstí. I sem pronikal ten zvláštní průvan, jako tam v městském podzemí. Na stěnách fotografie nálezů z podzemí města, fotky archeologických vykopávek a nad tím vším vlajka s nápisem *Podzemní tuláci – Plzeň*. Poručík si dal pivo a pak vytáhl poznámkový blok. Takže za prvé: kdo je ten chlap u kůlu. Za druhé, jak se tam dostal a proč. Za třetí: má vůbec něco spojeného s trampíngem? A konečně za čtvrté: jakou smrtí skončil? Bylo mu jasné, že z volného víkendu nic nebude. Za prvé zatím nevěděl. A za druhé? Do prostorů podzemního muzea vedlo několik vchodů. Ten hlavní z plzeňského náměstí byl uzavřen a monitorován kamerou. Bezpečnostní služba se dušovala, že tudy nikdo nešel v žádném případě. Další možné vchody do rozsáhlého podzemí byly dva. Ale jak se poručík přesvědčil, byly uzavřené mříží a uzamčeny zevnitř muzea visacím zámkem. Tady by mohla být možnost. Mříže mají velká oka, tam se ruka protáhne z chodby raz dva. Ty zámkové taky za nic nestojí. Tak tedy zjistit, zdali zámkové nebyly otevřeny jiným způsobem než běžným, a pak zjistit co se skrývá v chodbách. Bareš si dal další pivo a zadumaně kreslil po papíru rozmanité obrazce, nemajíce ovšem s případem nic společného. Ve výtvarné výchově ho vyrušil telefon. „Poručíku, máme jméno toho chlapa u mučednického kůlu, měl v kapse občanku. Je to nějaký Karel Adámek, 75 let, z Plzně. A co je zajímavý, poručíku, ten Adámek zemřel na srdeční příhodu a už byl dávno mrtvej, než ho k tomu kůlu přivázali! No je to tutovka, můžete se spolehnout.“ Takže za prvé a za čtvrté už mám, zajásal Bareš. Dopil pivo a vystoupal zpět k výčepu. Při placení se vždy mile usmívat, říkal si Bareš, jinak nedostanete ty správné odpovědi. „Takže dvě piva, to máme 60 korunek milej pane.“ Bareš jen tak ledabyly mávl rukou a na pultu zůstala ležet stokrát. „Máte to tady hezký a to pivo,“ poručík znalecky mlaskl. „A ještě mi paní hostinská řekněte, co vám tu chodí dolů, do podzemí, za lidi?“ Takové spropitné udělá hodně. „No, takový zvláštní trampové. Něco jako jeskyňáři, možná archeologové, prolezou každou možnou skulinu tady ve městě. Ale hlavně recesisti, je s nima ohromná sranda.“ Netrvalo dlouho a Bareš dostal další zprávu. „Tak poručíku, k tomu jednomu zámku nepasoval klíč. Ten zámek tam prostě nepatřil. A teď se posadte na zadek. V té chodbě jsme našli tu původní figurínu toho traperá! A taky ten přestřižený starý zámek.“ „No, dobrá práce,“ říkal si poručík, „tak to už máme téměř vyřešen i bod dva.“ Třetí bod, zdali má tento případ něco společného

s trampingem, zatím Bareš nevěděl. „No co, na to mám ještě celý víkend,“ zajásal Bareš.

Základ zdárného a dobře prožitého víkendu je nemyslet na pondělí. Ale to Bareš musel. Sobota uběhla jako voda a neděle? Tak ta už tak klidná nebyla. Stále si připomínal slova svého šéfa: „V pondělí to chci mít na stole!“ Šumění řeky Úslavy u chaty, kde Bareš trávil své volno, bylo sice příjemné, ale to pondělí proudem řeky nevyšumělo. V neděli odpoledne přešlapoval na vlakové stanici Štáhlavy a na domovskou stanici Plzeň se moc netěšil. Uvědomoval si totiž, že mu zbývá k vyřešení bodu tři jen několik hodin. Stále si říkal: má tenhle případ vůbec něco společného s plzeňským trampingem? Ve vagonu se pohodlně usadil, vytáhl svůj blok s poznámkami k případu a znovu je pročítal. Že by něco opomenul? Ovšem marná snaha. Řádky se mu spojovaly v jednu a nakonec letní pařák udělal své a poručík usnul. Probudil ho až hlas amplionu: „Plzeň hlavní nádraží.“ Rychle popadl batoh a klestil si cestu vagonem už proti nastupujícímu davu. Až doma při vybalování zavazadla přišel na to, že svůj tolik důležitý poznámkový blok nemá, a že ten je už v tuhle dobou někde daleko za Plzní.

Noc z neděle na pondělí byla pro Bareše utrpením. Moc toho nenaspal a k tomu ty úděsný sny. Zdálo se mu jak klečí před svým šéfem i se svými pendlovkami v náručí a prosí za odpuštění. Jeho velitel na to nedbá a vyhrožuje Barešovi propuštěním od policie. Takový zážitek, byť ve snu, udělá své. Komisař Bareš se probudil a zprvu si nebyl jistý, zdali se mu to opravdu zdálo, nebo je to fakt. Policejní komisař, poručík Pavel Bareš, měl svoje rituály, které úzkostlivě dodržoval. Jedním z nich začínal vždy nový pracovní týden. Ale jeho oblíbený pondělní song od Wabiho Rivoly: „*Obyčejný pondělí o půl pátý*,“ mu dnes nešel, jak se říká, od huby. Také kolem vrátnice se protáhl jako stín a až na opakované zavolání reagoval. „Bareš, máš tady poštu. Přines to nějaký chlápek už včera navečer, ale nechťeli jsme tě otravovat.“ Vrátnej si loknul z vomatlanýho hrnku. „Jo a ještě něco. Taky volali, že tvůj šéf leží v Klatovech na ortopedii. Namlátil si hubu na Šumavě, spad z kola.“ Bareš si odnášel nečekanou poštu a napadlo ho, že boží mlýny melou sice někdy pomalu, ale melou.

Barešovi se najednou nezdál ten začátek týdne zase tak katastrofální a chodbou se ozvalo: „...*obyčejný pondělí o půl pátý*...“ tak jako vždy. Zalít květiny, nakrmit rybičky, přerovnat pracovní stůl a postavit na kafe. Na svého šéfa v klatovské nemocnici si ani nevzpomněl, proč taky. Vždyť život je tak krásný. Turek zavoněl kanceláří a poručík si pozorně prohlížel objemnou obálku. Jen chvilku přemýšlel, zda-li při narušení vybuchne či ne. Ale pak si uvědomil, že takové případy zase nevyšetřuje a obálku otevřel. Na psací stůl vypadl jeho poznámkový blok, který zapomněl ve vlaku a dopis. Svoje poznámky k případu znal dokonale, a tak se soustředil na dopis. Při čtení dopisu si pěkně drbal hlavu. Pisatel ho nabádal, že má být více pečlivý, obezřetný, důsledný atd., atd. Prostě, že má velké štěstí, že ten poznámkový blok našel on, tedy přítel, který mu přeje a bude-li Bareš chtít, i pomůže. Jistě se teď všichni zeptáte, jak mohl poctivý nálezce poznámkového bloku vědět, že patří Barešovi. No velice jednoduše. Již mnohokrát jsem se zmínil, že poručík se ke své práci stavěl velice precizně. To samé platilo i o pomůckách, které používal ke své práci. Prostě! Na každé stránce jeho bloku vpravo nahoře bylo razítko s iniciály majitele, tedy: Pavel Bareš, Okresní správa policie ČR, Plzeň.

Dopis pokračoval: „...a jestliže chcete znát odpověď na váš bod tři, totiž má-li mrtvý něco společného s trampingem, jsem vám k dispozici. V pondělí přijďte do plzeňského podzemí na pojízdnou trampskou výstavu. V pondělí je sice zavřeno, ale vy se tam snadno dostanete. Přesně v 20,05 hod. se postavíte v poslední místnosti ke třetí vitríně zprava. Je to ta s trampskými domovenkami a nahlas se ohlásíte. Nemusím připomínat, že přijdete sám.“ „No tohle, tak to tu ještě nebylo. To by chtělo panáka.“ Bareš si přivoněl ke sklence slivovice, mírně s ní zakroužil, přimhouřil oči a polkl.

Krátce před osmou sestupoval po schodišti a v 20,05 stál na určeném místě. „Tady Bareš, jsem zde.“ „Vím o vás poručíku, máte blok? Tak tužku do ruky a můžete si dělat poznámky. A neztratit, poručíku, příště byste už takové štěstí mít nemusel.“ Hlas se ozýval jakoby ze zdi. Byl trochu tlumen vitrínou, ale zněl dostatečně hlasitě, aby Bareš všemu rozuměl. „Takže poručíku, začínám. Ten chlap, co byl přivázaný u kůlu byl pěkný hajzl. Nevím, zdali jste někdy slyšel o Krvavém potlachu u Jetřichovic. Patrně ne. Bylo to v létě v šedesátém třetím roce. Tehdy byl policajtama a Lidovou milicí rozeznán potlach osady Vlčice. Ale to si někde snadno najdete. Co si ale nenajdete, je jméno chlapa z kriminálního oddělení v Ústí nad Labem, kterej tohle všechno vymyslel a organizoval. Dost vám to pálí poručíku, no jasně Karel Adámek. Později ten zásah vyšetřovala i komise ministerstva vnitra, ale všechno smetli pod koberec. Ten Adámek pak od kriminálky přešel k STB. Vetřel se mezi trampy a mezi disidenty. Vypracoval směrnici, zvláštní program MV na sledování trampů a infiltraci agentů do jejich řad. Ta směrnice začínala větou, že trampové jsou považováni za nejnebezpečnější a nejlépe organizovanou skupinu nepřátel režimu, která se evidentně distancovala od vládní moci. Po listopadu 89 se velká část archivu STB zlikvidovala, ale přece jenom jsme něco objevili. Kdo my? No to vám vysvětlovat nebudu. Toho Adámka jsme našli a trochu si ho podali. Jenže von dostal infarkt a zemřel. Pak jsme přišli na ten nápad s tím kůlem. Využili jsme toho, že podzemí Plzně dokonale známe a taky toho, že musela být výstava kvůli té spodní vodě nějakou dobu zavřená. A to je všechno poručíku. Máte vyřešen bod tři.“ Bareš se chtěl ještě zeptat na nějaké podrobnosti, ale odpovědí bylo jen absolutní ticho. Později při demontáži vitríny byl spatřen malý, nepatrný průduch v jedné z chodeb podzemí. Poručík sklapl poznámkový blok a vyšel na náměstí Republiky. Zabočil do Andělské ulice a trochu znejistěl. Sakra, jaká to jenom byla hospoda. Pak ji ale našel a sešel do sklepního lokálu. Pozorně se rozhlédl, ale vlajka Podzemních tuláků tam už nebyla.

Kočičí pomsta

Nazdárek! Zdravím všechny ty, kteří jsou ochotni si přečíst můj příběh. Já totiž číst a psát umím, stejně jako většina koček. Lidé o tom, že kočky umí číst a psát nemají vůbec tušení, je to totiž kočičí tajemství a celý kočičí národ si dává velký pozor, aby se neprozradil. Já jsem se ale přece jenom rozhodla svůj příběh sepsat a pevně věřím, že mi to ostatní kočky odpustí. Možná udělám nějakou chybu, protože pravopis není zrovna moje silná stránka, tak se na mě nezlobte.

Nejdřív se ale musím představit. Jmenuji se Týna a jsem obyčejná kočka domácí, mourovatá, zelenooká, a ještě docela mladá. Kolik mám přesně roků netuším, kořata jsem ještě neměla a žádný kocour, se kterým bych je mít mohla, není na obzoru. Bydlím v malém domku se zahrádkou u jedné hodné rodiny, co se o mě vzorně stará. Ze všech nejraději mám malou Lucinku, které maminka zaplétá dlouhé světlé vlásky do copů a svazuje je barevnými mašlemi. Ty mašle jsou moc krásné a Lucinka samozřejmě taky. Největší radost mám, když mně některou z těch mašlí uváže kolem krku, a to ona dělá docela často. Hladí mě tou malou dětskou ručičkou po hebké srsti a já předu a předu, div se neupředu k smrti.

Někdy si spolu hrajeme celé hodiny, já bývám zakletá kočičí princezna, krásná a smutná, uvězněná ve vysoké věži. Lucinka je statečný princ a přijde mě vysvobodit ze spárů zlého čaroděje. Je to moc krásná hra, a když mám při ní na krku uvázanou velkou růžovou mašli, připadám si jako opravdová princezna. U svých lidí se mám moc dobře, nemůžu si na nic ztěžovat. Misku mívám plnou jídla a ven chodím, jak se mi zlíbí. Uprostřed vchodových dveří jsou totiž taková malá dvířka určena přímo pro mě, kdykoliv se jimi můžu protáhnout a vydat se za dobrodružstvím.

Když jsem byla menší, tak jsem ven moc často nechodila, většinu času jsem prospala ve svém měkkém pelíšku. V poslední době se ale všechno hodně změnilo. Přes den sice spím, nebo se dívám na televizi (to mě moc baví), ale večer vyrážím za svými kočičími kamarády a touláme se nočním městem. Je to nádhra, těch nočních výprav se nemůžu nabažít. Je to skoro stejně krásné jako ty filmy v televizi, ale je to doopravdy.

Na tmavé obloze září hvězdy jako rozsypané korálky hlídané podřimujícím měsícem. Nejhezčí pohled je ze střech domů na vylidněné město, které my kočky máme aspoň na chvíli jenom sami pro sebe.

Na svých nočních toulkách jsem si našla kamarádku, malou Mici, bloudící kolem popelnic a zoufale hledající mezi odpadky něco k snědku. Byla špinavá, vyhublá na kost a mňoukala tak úpěnlivě, že by se nad ní ustrnul i kámen. Musela jsem se o ni postarat a zachránit ji, nemohla jsem ji nechat žít na ulici jako nějakou bezdomovkyni. Odvedla jsem ji k nám domů a přenechala ji obsah svojí misky. Ještě nikdy jsem neviděla nikoho tak rychle jíst. Klidně bych ji přenechala i svůj teplý pelíšek, aby se mohla dát trochu dohromady, ale obě jsme věděly, že to nejde. Naštěstí máme na zahradě takovou starou kůlnu, kde je spousta skrytí vhodných pro toulavou kočku. Není to ani zdaleka tak pohodlné jako v domě, ale zase o moc lepší než na ulici, kde číhá nebezpečí za každým rohem.

Tu noc jsem spala s Mici v kůlně, aby se nebála a ona mi vyprávěla svůj smutný příběh. Nejdříve měla taky svůj domov, žila u jednoho hodného starého pána, co jí dovolil spát s ním v posteli. Jenže jednoho dne už se neprobudil, umřel a z Mici se stal sirotek. Do pánova domu vtrhla banda příbuzných jako velká voda a začaly spory o majetek. O Mici nikdo neprojevil zájem, a tak ji z jejího malého ráje vyhodili přímo na ulici. Mici rázem ztratila všechno, hodného pána i domov, stala se z ní osamělá tulačka. Život na ulici je těžký, moc těžký, já si něco takového vůbec neumím představit. A to ji navíc ostatní toulavé kočky nepřijaly mezi sebe, považovaly ji za vetřelkyni a nechtěly s ní mít nic společného.

Tak se ubohá Mici sama potulovala městem, přespávala, kde se dalo, a byla ráda, když se jí podařilo sehnat něco k snědku. Setkání se mnou jí ale obrátilo život naruby, staly se z nás kamarádky, a já jsem hrdá na to, že jsem Mici pomohla. To, že Mici přespává v kůlně je naše tajemství, ale já si myslím, že vnímavá Lucinka o tom ví. Začala mi totiž dávat víc jídla, a to se mi zdá podezřelé. Ale jsem samozřejmě ráda, protože máme obě pořád plná břítka a Mici se pěkně zakulacuje.

Kromě Mici mám ještě jednoho kamaráda, kocoura Šíbu, ten chodí s námi na naše noční výpravy. Šíba je statný kocour, černý jako uhlí a nebojí se ničeho. Ta jeho odvaha mi moc imponuje, cítím se vedle něho v bezpečí. Šíba se ve skutečnosti jmenuje Šíbr, já a Mici mu ale říkáme Šíba, zdá se nám to hezčí a stejně nevíme co přesně slovo šíbr znamená. Šíba si myslí, že to je nějaká nadávka a my dvě mu nadávat rozhodně nebudeme. Se Šíbou se dají zažít hodně zajímavé věci, a to už se konečně dostávám k jádru svého vyprávění.

Byla krásná noc, vlhká a teplá, se zářícím kulatým okem měsíce, přesně takovou mají kočky rády. Naše trojice, já, Mici a Šíba, jsme se procházeli po vrcholcích střech a z výšky pozorovali podřimující město. Najednou se z potměšilého průjezdu vyloupila tmavá postava vysokého štíhlého muže v černém oblečení s kapucí staženou do čela. V ruce se mu něco lesklo, při bližším pohledu jsem zjistila, že je to nůž. Lekla jsem se, můj kočičí instinkt mi říkal, že ten muž je zlý a nebezpečný. Mici a Šíba měli stejné pocity, oba se naježili a Šíba rozrušeně zaprskal. Ten neznámý muž se rozhlédl kolem sebe a tichou kočičí chůzí vyrazil vpřed, ihned jsme se vydali za ním a z výšky sledovali co se bude dít.

Netrvalo dlouho a uviděli jsme ženskou siluetu, také v černém, jak tichým rychlým krokem míří k tmavé mužské postavě. Postavila se před ni a stoupla si na špičky, jako by chtěla toho vysokého muže políbit na tvář. Nevycházelo z ní žádné zlo, jen důvěra a láska, my kočky to poznáme na sto honů. A pak se stalo něco hrozného, ten muž bodl tu nevinou dívku dlouhým lesklým nožem, ona se mu sesunula k nohám jako hadrová panenka a zůstala ležet na studené dlažbě.

Hrozně jsem se lekla, neudržela se a zděšeně zamňoukala. Ten muž se podíval nahoru, ale my tři jsme se příkrčili, a tak nic nezahledl. Opatrně se rozhlédl kolem dokola, všude pusto a prázdno, tak se rozběhl a zmizel ve tmě. Šíba, rychlostí blesku, slezl ze střechy a vydal se za tím neznámým člověkem. Měla jsem hrozný strach, a tak jsem šla za Šíbou, i když mi bylo jasné, že se chystá pronásledovat chladnokrevného vraha. Viděla jsem v televizi hodně detektivek a hororů, ale tohle bylo úplně něco jiného. Do našeho poklidného městečka, bezpečného

přístavu, zavítal krvežíznivý zločinec, vraždící nevinné oběti na potkání, z takové hrůzy se ježily všechny chlupy.

Mici někam zmizela, neměla jsem ale čas o tom přemýšlet. Opatrně jsem následovala Šíbu a doufala, že nás ten vrahoun nechytí a nevráží do nás ten svůj dlouhý ostrý nůž. Šíba se ale toho zloducha nebál, protože udělal něco, co jsem vůbec nečekala. Dohonil ho, zezadu mu skočil na záda a do krku mu zaťal svoje ostré drápy. Muž zaječel a jeho pronikavý hlas proťal noční ticho. Ohnal se po Šíbovi, ten ale na nic nečekal, otočil se a rozběhl se zpátky k místu, kde došlo k vraždě. Vše se odehrávalo tak rychle jako v nějakém bláznivém filmu. Nebyl čas na přemýšlení, a tak jsem ty dva slepě následovala.

Šíba doběhl k domu s lešením, po němž šplháme na střechy a vyhoupl se nahoru jako zkušený akrobat. Muž se hnál za ním, čišela z něho nenávist a taky strach, ten jsem přímo fyzicky cítila. Považoval Šíbu za svého úhlavního nepřítele a němeho svědka svého hrozného činu. Chtěl ho chytit za každou cenu a zakroutit mu krkem. Šíba to moc dobře věděl a utíkal po střechách jako zběsilý. Taky jsem vylezla po lešení nahoru a ty dva sledovala v uctivé vzdálenosti.

Šíba se brzy dostal ke kritickému místu. Domy tam končily, a pokud jste chtěli dál pokračovat, museli jste přeskočit mezeru a dostat se na další řadu střech. Pro mě ta mezerka byla obrovská a představovala bezednou propast. Ještě nikdy jsem se neodvážila ji přeskočit, byl to pro mě nadlidský úkol. Pro Šíbu to ale byla hračka, odrazil se, prolétl vzduchem jako kometa a přistál bezpečně na druhé straně.

Ten muž lezl po střechách po čtyřech jako nějaké velké zvíře a snažil se ze všech sil udržet rovnováhu. Když se dostal na konec poslední střechy narovnal se a díval se přímo na Šíbu, který se zastavil a s úšklebkem ho sledoval. Ten blázen nedokázal svůj vztek ovládnout, odrazil se a skočil. Letěl vzduchem, ale neměl kočičí obratnost. Chyběl mu k cíli jen malinký kousek, jednu chvíli to vypadalo, že to dokáže, ale nedokázal. Zemská přitažlivost zvítězila, zřítíl se dolů a rozplácl se na zemi jako obří žába.

Šíba se protáhl, zamrkal na mě a vyzývavě zamňoukal. Moc dobře jsem věděla, co to jeho zamňoukání znamená, chtěl, abych skočila za ním. Nechtělo se mi, ani trochu se mi nechtělo, ale nějaká neznámá síla mě hnala vpřed. Zavřela jsem oči, vší silou se odrazila, skočila do prázdna a doletěla na okraj sousední střechy. Šíba mě zachytil a přitáhl k sobě. Dokázala jsem to, tuto podivnou noc plnou hrůzy jsem překonala sama sebe, ve svých očích jsem se stala hrdinkou, skoro stejně tak statečnou jako Šíba.

Tiskli jsme se k sobě a z výšky pozorovali mravenčí hemžení, které nastalo dole. Nejprve na místo dorazil místní policista, pan Vitásek, toho docela dobře znám jako velkého milovníka koček. Kolem jeho nohou se motala Mici a mě hned napadlo, že ho na místo činu přivedla ona. Pan Vitásek vytáhl vysílačku a rozjel rozsáhlou policejní akci jakou naše poklidné městečko ještě nezažilo. Dorazila sanitka a záchranáři naložili bezvládnou ženu. Myslela jsem si, že je mrtvá, až později jsem se dozvěděla, že byla jenom zraněná a vražedný útok přežila bez vážnějších následků.

Její vrah ale pád ze střechy nepřežil, toho rovnou odvezl pohřební vůz. Začalo policejní vyšetřování, ale my jsme to se Šíbou moc nevnímali. Šeptal mi do ucha,

že jsem krásná a odvážná kočka, že mám heboučkou srst a zářící oči, a ještě spoustu podobných kočičích nesmyslů. Protože jsem nevěděla, co se na takové lichotky říká, tak jsem jen co nejhlasitěji předla, aby Šíba viděl, že jsem v jeho společnosti šťastná.

Naše městečko se proslavilo a dostalo se na první stránky všech novin, i v hlavních televizních zprávách se objevila krátká reportáž. Všechnu smetanu jsme ale neslízly my kočky, za to policajt Vitásek se stal slavným, tomu jsme to přáli, ten si to za svoji lásku ke kočkám zasloužil. A taky udělal dobrý skutek, řeknu vám to pěkně po pořádku.

Z toho neznámého muže, co se objevil v našem městečku jako duch, se vyklubal nebezpečný zločinec, kterého se stále nedařilo dopadnout. Měl na krku řadu loupežných přepadení, pokaždé ale vyklouzl a zmizel jako pára nad hrncem. Naposledy ukradl sadu vzácných šperků obrovské hodnoty a chystal se zmizet. Ta zraněná dívka mu pomáhala, ale on ji zradil. Nechtěl se s ní dělit, a tak se rozhodl ji chladnokrevně zabít. To se mu naštěstí nepodařilo, i když ta chudák holka nejspíš stejně skončí za mřížemi.

Pan Vitásek, sám samotinký, přivedl policii na stopu, šperky se našly a celý případ se mohl uzavřít. Na místo činu přivedla pana Vitáska Mici, které se podařilo vklouznout na policejní stanici otevřeným oknem. Tak dlouho mňoukala, až se pan Vitásek pobral z dřímoty a vydal se za stále mňoukající Mici, která ho dovedla přímo ke zraněné dívce. Později se ho všichni vyptávali, co ho k ní přivedlo a on nemohl přiznat, že to byla obyčejná kočka. Tak řekl, že ho tam zavedl policejní instinkt, to bylo od něho chytré. Jeho nadřízení ho začali obdivovat a v brzké době ho čeká povýšení.

A ten dobrý skutek? Ten hodný dobrosrdečný policajt se ujal Mici, našla u něho nový opravdový domov, přespávání v kůlně a dojíždání mého jídla už je minulost. Mici se má jako v ráji, pan Vitásek na ní nešetří a kupuje jí konzervy s husími játry. To je, aspoň pro mě, ta největší lahůdka. Však mě taky Mici už několikrát pozvala, aby se mi odvdělila. Pan Vitásek nedá na Mici dopustit, nejraději by jí snesl modré z nebe. Ví moc dobře za co jí vděčí, je to jejich společné tajemství.

Já se mám taky moc dobře, nemůžu si na nic stěžovat. Na střechy chodím se Šíbou, Mici se teď drží doma a dívá se se svým novým pánem na televizi, sledují spolu nějaký nekonečný detektivní seriál. Moc jí to přeju, a když mám teď Šíbu, její nepřítomnost mi ani moc nevadí. Se Šíbou je zábava, dokáže mě pobavit a rozesmát. Ted' nedávno mi říkal: „Týno, to jsme to naše městečko, my kočky, pěkně uklidily.“ A vlastně má pravdu, přece nebudeme ve svém vlastním městě žít vedle nějakých krvežíznivých vrahounů. To by nešlo, a tak jsme si sami udělali pořádek. No, a to je celé, možná, až vám budu příště zase vyprávět nějaký příběh, pochlubím se svými koťátky a taky tím, že už jsem velká dospělá kočka.

Konec hazardního hráče

(Věnováno 20. výročí povodně v Petruské čtvrti)

Byl příjemný letní večer, když se jako každý pátek paní vedoucí Růženka usadila u svých hostů. Zbylo jich tam pár, jen ti, kteří měli to privilegium, zůstat v bistru Pod Platanem i po zavíračce. Sesedli se ke stolu pod starým stromem, který dal bistru jméno a který snad pamatoval doby, kdy tu Karel Hynek brousil za nešťastnou Lori. Ještě se ani nezačalo smrákat, když z vedlejšího dvora přišli brankou skrytou v břečťanu kapitán Martínek se svou přítelkyní Karolínou a její dcerou Kamilou. A právě ta nakousla to téma:

„Jak to tady, u Vltavy, vlastně bylo za povodně? Už to hnedle bude pět let! Já tehdy v Praze nebyla, mamka mě poslala ke známým do do Špindlu, že prý tak vysoko snad voda nedosáhne,“ trochu se ušklíbla mateřským obavám a hned pokračovala: „Když jsem se pak vrátila, zaslechla jsem takové zvláštní historky o pokladu a dokonce snad i o nějakém mrtvém...“

„To je pravda,“ kapitán Martínek zamyšleně pozvedl skleničku s vínem. „Jenže to jsi ještě byla malá a my tě nechtěli strašit, není to veselé povídání a většina toho, co se stalo, se nějak týká domu, kde bydlí paní Růženka,“ mávl rukou směrem k tiché ulici, oddělené od bistra kovovou mříží. „A taky je to dost spletitá záležitost, která už asi nikdy nebude docela objasněná.“

„Nebýt tuhle kapitána, nesedím tu dneska s vámi ani já,“ podotkla Petra, dcera paní vedoucí, která jí přišla do bistra pomoci s obsluhou hostů a s úklidem a teď se taky uvelebila se skleničkou u stolu. „Přitom já jsem do té doby žádné podezření neměla, nemusel se mě zbavovat,“ pokrčila nechápavě rameny a podržela se vzadu na hlavě, jako by stále cítila tu ránu, která ji málem připravila o život.

„Pan kapitán má pravdu,“ přidala se paní Růženka, starší dáma, jako vždycky načesaná a v nažehleném bílém plášti. „Je to hodně zamotaná záležitost. Všechno začalo u nás v domě, vlastně už za války. My se s Pavlíkem přistěhovali až po ní, když náš dům Na Poříčí za povstání Němci vybombardovali a já přišla úplně o všechno. Musela jsem se s ročním miminem, které bylo na pokraji smrti, měsíc stěhovat po známých... Tady ten celý blok na nábřeží, kde se říká v Babáckových tůních, si postavilo v třicátých letech několik pojišťoven a firem, jenže majiteli byli většinou židé a skoro nikdo se po válce nevrátil. Já dostala byt v domě, kam se postupně stěhovali ti, co přežili koncentráky, jenom Krausovým se poštěstilo získat zpátky byt po babičce. On byl Karel Kraus známý mého tchána, před válkou spolu hrávali karty v kavárně Arco. Taky si vzal za ženu áriku, jako to udělal Pavlíkův táta, a to ho zachránilo. Já ho tedy nikdy ráda neměla, nechoval se dobře ke své ženě, ani k dětem, byl to despota ze staré školy, všechno muselo jít přesně, jak chtěl on. Můj Pavlík kamarádil s jejich Lubkou a Kájou, byli skoro stehně staří a jiné děti v domě tehdy ještě nebyly,“ paní vedoucí si vzdychla. „Docela se mi ulevilo, když se asi deset let po válce odstěhovali někam do Nuslí. Dneska se vám už přiznat můžu,“ usmála se paní Růženka nečekaně na policistu. „Byla jsem na tom jednu dobu tak špatně, že jsem Krausovi dovolila, aby v mém bytě provozoval

tajnou hernu. Ale jakmile jsem našetřila dost peněz na to, abych si zařídila aspoň kuchyň a ložnici, karbaníky jsem vyhodila, neměla jsem na to nervy. Tehdy se na mě Kraus hodně naštvál a já měla strach, že se bude mstít, ale neudělal to, snad jsem mu za to nestála. Potom mi nadlouho zmizel z očí, partaje v domě se hodně vyměnily, dost jich taky emigrovalo... Nedá si někdo ještě skleničku? Nebo kávu?“ paní vedoucí naráz změnila téma a kývla na svého syna Pavla, který s utěrkou v ruce postával opodál, aby dolil čerstvou vodu a přidal led do karafy na stole.

„Ale jak to teda bylo za povodně?“ opakovala svou původní otázku Kamila. „Viděla jsem nějaké fotky. kde byli záchranáři s nafukovacími čluny u školy, já už zažila na ulicích akorát bahno.“

„Všude v okolí byly vytopené sklepy, ale voda na silnici, co sem natekla z Karlína a z kanálů, končila tady na křižovatce, je to tu trochu do kopečka,“ vzpomínala Petra. „Vltava se na pár dnů vrátila do svého starého koryta, které tu kdysi zasypali. Když už to vypadalo zle, všechny nás evakuovali, bylo to jak z nějakého válečného filmu, nic příjemného. Ale i když potom voda opadla, dál tu nešla elektřina, policajti museli hlídkovat, aby se v domech nerabovalo. Jakmile to šlo, vrátila jsem se do bytu a týden tu přežívala sama. Byl to šok, když mě hlídka poprvé pustila za pásku. Všude vyházené hromady věcí ze sklepů, ohavný dusivý zápach, v našem domě rozbité vstupní dveře a bahno až na schodech. Člověk najednou zjistil, jak je ta naše civilizace křehká,“ zafilozofovala si. „Nemohla jsem dělat nic, na co jsem byla zvyklá, ohřát si jídlo, pustit televizi, rádio, zavolat na pevnou linku. Akorát voda z kohoutku tekla. Studená, pochopitelně. Večer všude tma, jen za jedním oknem naproti v domě blikal plamínek svíčky. A když procházela policejní hlídka, šajnovala kolem sebe silnými baterkami a legitimovala pozdní chodce. Bylo to docela strašidelné, neskutečné, jak ze zlého snu. Já jsem si tehdy myslela, že jsem v domě sama, ale to jsem se ošklivě mylíla,“ Petra si zase podržela jizvu na hlavě. „Jednou brzo ráno mě probudily rány ze sklepa a mě napadlo, že vyklízecí četa se už zase činí, ale ono to bylo úplně jinak. Když jsem před odchodem do práce větrala, viděla jsem na ulici zezadu chlapa v montérkách, jak něco vyhazuje na hromadu haraburdí a pak odchází směrem k samošce, kde už mohla parkovat i auta. Připadal mi něčím povědomý, ale nenapadlo mě, že by to mohl být on... Já ho znala jen v obleku...“

„Nenapínejte! Kdo to teda byl?“ přerušila ji Kamila.

„Já bych ted' skočil v čase skoro o rok dopředu,“ trochu škodolibě se na ni ušklíbl kapitán Martínek. „Právě tohle byl totiž ten důvod, Petro, proč vás v zimě, když se v celé ulici opravovala vozovka a všechny ty trubky a kabely pod ní, vzal neznámý útočník obuškem po hlavě. My s tím nemohli dlouho hnout, pořád jsme si mysleli, že vás chtěl někdo okrást, ale už to nestihl, protože slyšel, že se blíží. Jenže se nám to moc nezdálo, co by si na vás kdo vzal...“

„Co asi!?“ zakřenila se Petra. „Třeba tenhle můj skvělý mobil?“ vytáhla z kabelky velký černý telefon s anténkou. „Já si s ním svítila na cestu, protože byla tma jako v pytli. Lampy byly všude zhasnuté, bála jsem se, že uklouznou a spadnou z chodníku do výkopu. Nakonec jsem v něm stejně skončila, ale měla jsem neuvěřitelné štěstí!“ usmála se na paní Růženku a pak na kapitána Martínka. „Mamka se mě zrovna snažila dovolat, když mě útočník praštil a shodil dolů k

nějaké rouře. Ještě se pokusil hodit na mě igelitovou plachtu, co tam byla jako izolace na ty trubky, proti mrazu, ale pak už slyšel tady kapitána a do toho začal můj mobil blikat a zvonit, tak utekl. Nebýt těch šťastných náhod, jistě bych tam do rána umrzla, protože právě v těch dnech docela přituhlo.“

„To vám teda přeju, že jste naživu, ale poví mi už někdo, jak to bylo s tím pokladem?“ rozčilovala se netrpělivá Kamila.

„Ty poklady byly vlastně dva, nebo dokonce tři?“ napíнал ji dál Martínek. „Jenže to jsme zjistili až úplně nakonec. Ale popořádku. Je docela směšné mluvit u nás, během doby minulé, prý tak spořádané, o nějakém podsvětí, ale ono tu existovalo vždycky. A patřil k němu už ten zmíněný Karel Kraus. Byl to profesionální karbaník, prostě hazardní hráč. Já se v tom moc nevyznám, docela jistě se tihle lidé nebavili žolíky nebo mariášem, odhadl bych je spíš na gotes čili plátýnko. Daly se v tom za noc prohrát velké peníze, tedy na tehdejší dobu, ale když v tom někdo uměl chodit, tak mohl i dost vyhrát. Tenhle šikovný pán se ale někdy koncem sedmdesátých let beze stopy ztratil. Vlastně ne úplně beze stopy, ale i to jsme zjistili taky až po povodni. A na tu stopu nás upozornil kdo?“

Syn paní vedoucí se skromně zaculil a v rozpacích začal utěrkou ometat stůl.

„Ano, Pavlík se mi svěřil, že na ruce jedné paní od nás z domu viděl náramek, který kdysi nosila jeho kamarádka Lubka Krausová,“ kývla paní Růženka.

„Pamatoval si to proto, že si ho půjčila tajně z kufříku svého otce a ten se na ni kvůli tomu strašně rozzlobil a dal jí pár facek, jelikož to byla památka po jeho matce. Probírali jsme to spolu právě, když jste tu byl na jídle...“

„Zaslechl jsem to jméno a nastražil jsem uši, protože jsem měl dojem, že se o Krausovi bavili kolegové jako o nevyřešeném pomníčku. Poptal jsem se v práci a přišel jsem vás podrobněji vyzpovídat. Lákala mě možnost přispět k objasnění záhady zmizelého hazardního hráče. Protože Krausův pověstný kufřík plný peněz a cenností se ztratil i s ním, alespoň podle výpovědi jeho rodinných příslušníků a všech ostatních svědků,“ vysvětloval Martínek.

„Já jsem ho s tím kufírkem jednou viděla,“ přiznala se nečekaně Petra. „Krause jsem trochu znala, jen od vidění, byla jsem hodně malá, když se odstěhovali, ale stejně jako mamka jsem ho neměla ráda. Byl hlučný, neurvalý otrapa. Jednou, to už jsem byla větší, u nás zazvonil a chtěl mluvit s Pavlem,“ kývla na bratra. „Kraus chodil na jídlo do bufetu, kde dělal s Lubkou, tak asi bráchovi důvěřoval.

Neotevřela jsem mu, protože doma nikdo nebyl a já se ho bála pustit dál, jen jsem se na něj dívala kukátkem. On pořád naléhal, ať mu aspoň schovám ten kufřík. Byl takový menší, černý a polepený spoustou hotelových nálepek, dost nápadný. A Kraus mi připadal opravdu zoufalý. Ještě ho vidím, jak se naposled otočil, jestli se nedám přemluvit, a pak pomalu odešel dolů po schodech. Muselo to být krátce před tím, než se vypařil, protože se brácha pak zmiňoval, že se o něj Lubka bojí...“

„Tehdejšími vyšetřovateli se podařilo částečně zrekonstruovat Krausův pohyb před tím, než zmizel, ale usoudili posléze, že právě ten kufřík, ve kterém měl uloženy svoje poklady, stál za jeho vraždou,“ konstatoval kapitán. „Tělo se sice nikdy nenašlo, ale mluvilo se o tom, že skončil v základech nějakého paneláku. Sídliště v Praze tehdy rostla jako houby po dešti, takže ty pověsti nejspíš mají reálný základ.“

Kamila na něj vykulila oči: „Páni! To je jako z nějakého seriálu o mafii! Ale jak se mohl náramek ze ztraceného kufru tak najednou objevit?“

„Tím se konečně dostáváme k jádru pudla!“ usmál se na ni Martínek. „My o Pavlíkovi všichni víme, že je shánčlivý. Akorát pachatel s tím nepočítal a Krausův kufřík odhodil na hromadu krámů před domem, když před tím vybral jeho obsah, včetně náramku. Pavel ho tam našel, když se přišel podívat domů na tu spušť po velké vodě. Důkladně ho vypucoval a schoval si ho. Taky si do něj ukládal svoje poklady a my mu ho museli nakonec zabavit jako předmět doličný, když se mi pochlubil, že má památku po Krausovi. Kufřík kupodivu zůstal v docela slušném stavu i po těch letech ve skrýši, voda ho skoro nepoškodila. Co ovšem bylo nejlepší, klukům z laborky se podařilo najít v jedné kapse pár otisků původního majitele, tedy Karla Krause. To náš současný pachatel byl opatrný, po něm nezůstala žádná stopa. A jeho žena přestala náramek nosit. Později se nám přiznala, že jí manžel udělal scénu, náramek zabavil a schoval. To už jsme ale měli fotku staré paní Krausové a na ní ho měla na ruce. I na tom snímku byl vidět poškozený článek s vypadlým kamínkem a tuhle Pavlík i paní vedoucí potvrdili, že právě takový viděli u dotyčné paní od nich z domu. Podívali jsme se trochu na jejího muže a zjistili zajímavé skutečnosti. Shrnul bych je asi takhle: Rudolf Vrabec dělal v sedmdesátých letech taxikáře a měl blízko k lidem zapleteným do devizových podvodů, prostě k vexlákům. Nepochybně už tehdy slyšel o zmizení starého Krause, ale na rozdíl od policie se taky dozvěděl, že peníze, kterých měl mít u sebe pořádný balík, se nenašly. Vrabec časem povýšil, podepsal závazek a jezdil jako řidič pro diplomatické služby. Zřejmě se osvědčil, protože hned začátkem devadesátých let mu jeho nadřízení ještě stihli přihrát byt v domě, kde žije paní Růženka. A protože byl zvědavý...“

„Našemu Pavlíkovi, který je tak trochu snob, od začátku imponoval, to víte, byl to skoro diplomat! A tak mu ochotně prozradil všechny drby, co se našeho domu týkaly. Pochlubil se i tím, že se znal se skutečným hazardním hráčem. A taky mu řekl, ale to až nějak těsně před tou velkou vodou, že tu Krausovi kdysi bydleli a provozovali v krámě v přízemí hokynářství,“ usmála se paní vedoucí, kdežto její syn se rozpačitě ušklíbl.

„Myslím si, že Vrabec ani nedoufal, že by jeho poklad mohl najít, ale když už měl tu příležitost, co kdyby? Podařilo se mu dům levně zprivatizovat už v první vlně a zařídil celkovou rekonstrukci. Hodně se bouralo, on jako dozor na stavbě prolezl všechny byty, ale nikde nic. Ještě zbývaly sklepy a uhelny plné koksu, kam se ale nemohl nenápadně vetřít, takže dal naději na nalezení pokladu po starém karbaníkovi k ledu. Teprve po několika letech se dozvěděl klíčovou informaci o tom, že Krausovi vedli před válkou obchod v přízemí. A k němu pařila koupelna ve sklepě s okénkem do světlíku. A když přišla velká voda, přišla i jeho chvíle,“ kapitán Martínek mrkl na Kamilu, která mu visela na rtech. „Pobýval v domě ve stejné době, kdy tam přespávala Petra. Hledal a našel tu úplně původní skrýš v koupelně, dole ve světlíku, pod jeho falešným dnem. Začátkem války si tam manželé Krausovi schovali nějaké rodinné cennosti. Jejich syn, který se z koncentráku vrátil jako jediný, si je tam vyzvedl, aby měl kapitál na rozjezd svého podnikání. Věděl, jak se do skrýše dostat, občas ji pak ještě použil, ale když se přestěhoval, nechtěl, aby ho ve sklepě potkala zvědavá a upovídaná

domovnice, která chodila přikládat do kotle a dobře ho znala. Jenže když mu Petra kufřík odmítla schovat, nic jiného mu nezbývalo a ukryl si ho tam. Nejspíš se chystal na nějakou schůzku s lidmi, které nechtěl dráždit svými poklady. Byl mezi nimi i ten náramek po matce s poškozeným článkem, který si půjčila jeho dcera a dostala za to vynadáno..." kapitán se najednou začal usmívat. „Myslím, že když kufřík ze světlíku Vrabec nakonec vydoloval, moc nadšený nebyl. Ano, bankovek tam byly štosy, jenže samozřejmě samé stokoruny československé, které už neměly žádnou cenu. Šperky ovšem měly slušnou hodnotu, kromě náramku tam našel diamantové prsteny, náhrdelníky, náušnice, hrsti zlatých řetízků. Ostatně o Krausovi se říkávalo, že zlato do zástavy bere rád. Jenže Vrabec se bál se někomu svěřit, nechat aspoň ty šperky odhadnout. Něco málo si dal do trezoru, zbytek schoval na chalupě, ale najednou mu začaly nervy pracovat, bál se, byl stále podezřavější. Zahlédl totiž po povodni Petru v okně a myslel si, že ho taky poznala. A když pak zmizel kufr, který vyhodil před domem, jenom to posílilo jeho podezření. Měl strach, že ho Petra hodlá vydírat, protože se na něj vždycky tak ošklivě koukla, když ho potkala," podíval se tázavě na dceru paní vedoucí, která jen udiveně vrtěla hlavou.

„Já Vrabce od první chvíle nesnášela, byl to takový náfuka, který si myslel, že se všechno dá koupit. To já se bála, že nás bude chtít všechny z baráku vystěhovat a udělá tu hotel, jako se to stalo naproti v domě. Proto jsem se na něj mračila, ale o pokladu jsem neměla ani páru.“

Kapitán Martínek pobaveně přikývl a pokračoval: „Tak teď ať víte, proč si na vás v zimě počkal s obuškem u kostela. Musel zuřit, když zjistil, že vás praštil málo a já vás našel včas. Ke všemu jeho žena, která nic netušila, objevila po čase v trezoru, mezi svými šperky, i pouzdro s náramkem, které tam zapomněl, když zbytek odvezl na chalupu. Udělal jí strašnou scénu, když zjistil, že náramek nosí na veřejnosti, byl prý úplně nepřítel. Blábolil dokonce cosi o pomstě starého karbaníka, podle ní začal trpět regulérním stihomamem. A pak jsem u nich zazvonili my, s povolením k domovní prohlídce.“

„Takže jste ho chytili a zabásli!“ zajásala Kamila. „Spravedlnosti bylo učiněno zadost! A kolik dostal natvrdo?“

„Jeho případ se k soudu nedostal," podíval se na ni vážně Martínek. „Dostihla ho vyšší spravedlnost. U něj doma jsme nic nenašli a když jsme s ním jeli na chalupu, abychom udělali prohlídku i tam, dostal v autě infarkt. Nepřežil," pokrčil rameny.

„A co se stalo s náramkem?“ chtěla vědět Kamila.

„Tak ten dostala zpátky Krausova dcera Luba..."

„Můžu ti říct, Kamčo, že je ohavný," skočila mu do řeči její matka Karolína, uznávaná výtvarnice. „Viděla jsem ho na fotkách, byla jsem zvědavá, protože mám ráda staré šperky, ale zklamal mě. Je na něm sice spousta zlata, váží snad deset deka, jenže nemá žádný styl, já bych ho tedy na sebe nevzala. Ale jak jsem vás teď poslouchala, bylo jenom dobře že ty dvě, co si ho tajně půjčily, měly vkus mizerný. Jim se asi líbil, chtěly se pochlubit. Jenže nebýt jich, tak by se asi nikdy celou tuhle záležitost nepodařilo objasnit.“

„Záhadné zmizení hazardního hráče ale zůstává v našich análech dál pomníčkem," opravil ji Martínek. „Obávám se, že navždycky. Ale na druhou stranu – on po něm

beztoho nikdo netruchlil. Ovšem na památku staré paní Krausové a jejího ošklivého náramku bychom si připít mohli!“

S tím souhlasili všichni a pozvedli skleničky i na dobrou noc. Když se pak pomalu loučili a rozcházeli se domů, už se nad starým platanem i Babáčkovými tůněmi dávno klenula tmavá noční obloha.

Lovná zvěř

Vracel jsem se po deseti letech domů z Thajska, kam mě tatík uklidil. Dalo se tam velmi pohodlně ukrýt, obzvlášť pokud jste nechtěli, aby vás vydali k trestnímu stíhání do ČR.

Ale za ty roky mě nikdy neobvinili a ani nepodezírali. Navíc neexistovaly žádné důkazy. Takže jsme se s tátou shodli, že je bezpečné vrátit se domů. Čekal jsem na to ode dne, kdy starší bratr opustil vedení rodinné firmy, aby mohl odjet do Ameriky s naším zahradníkem. Nikdo jiný než já teď nemohl převzít byznys. Táta mi sice nikdy pořádně nevěřil, obzvlášť po tom průseru v horách, ale vida, jak se mu teď hodím!

Uvelebil jsem se v sedačce soukromého tryskáče, spokojený sám se sebou. Na chvíli jsem opustil vyhlídky na zářnou budoucnost a zavzpomínal na událost, která tohle všechno zapříčinila. Byla to noc...

... přímo stvořená pro lov. Světlo úplňku se odráželo od běloskvoucího sněhu, který zatížil nízké smrčky roztroušené po svahu. Svět působil téměř černobíle. Až do dnešního rána hustě chumelilo, a tak nebyl problém sledovat její stopy od strejdovy horské chalupy mezi stromky. Muselo jí být jasné, že nemá sebemenší šanci utéct. Ale bylo by divné, kdyby to nezkusila. Tak jsme si už nějakou chvíli hráli na schovávanou.

„Miláčku! Před pikolou, za pikolou nikdo nesmí stát!“

Kdyby mě už nezábly nohy, vydržel bych prodlužovat zábavu ještě dlouho, ale teď... zapumpoval jsem brokovnicí a zděšené vypísknutí rozpohybovalo stín asi třicet metrů přede mnou. Copak si vážně myslela, že se mi schová? Zbůhdarma jsem namířil a vypálil ránu jejím směrem. Škoda, že se výkřik téměř ztratil v ohlušující ráně.

Vyrazil jsem kupředu a ve sněhu brzy uviděl pár kapek krve. Aspoň nějaký brok ji zasáhnul! Tohle vzrušení z lovu se nemohlo ničemu vyrovnat. Kam se hrabou divočáci a srny!

Evičku jsem ve tmě už neviděl, ale ztratit se nemohla. Kdybych se zaposlouchal do ticha, určitě bych slyšel, jak jí zimou cvakají zuby o sebe. Ta kráva totiž přijela jen v termo legínách ze Sportisima, které jí tady byly úplně k ničemu.

Přitom to ona chtěla vyrazit na hory, když jsem omylem prozradil, že máme barák v Krkonoších. Netoužila po ničem jiném než místo povinných vánočních návštěv strávit svátky, včetně toho svého, někde o samotě, jen my dva.

A jako proč ne? Byl jsem rád, že mám normální holku, kterou jsem sbalil v kavárně, a ne v baru jako ty ostatní zlatokopky, které ze mě jen tahaly prachy. Evička byla hezky oplácaná, krátké černé vlasy jí rámovaly kulatý obličej a neustále nosila fejkové sluneční brýle od Versaceho. Nemohl jsem jí říct, jak nechutně bohatá moje rodina je. Ještě by se z ní stala stejná pinda jako ty před ní. Proto jsem ji ani nevzal do našeho rodinného sídla, ale vyrazili jsme na strejdovu chalupu na samotě.

Jenže tam se ukázalo, že mít normální, ale také chudou a pohodlnou holku, má svá úskalí. Přitom jsem chtěl jen prošukat Vánoce, v mezičase vyrazit na běžky a dobře se najíst. Jenže ta kráva se ukázala praktická jako investice do krachující firmy, jak by řekl táta. Nejenže dostala krámy, ale navíc si vzala jen ty pitomý legínky, takže jí venku byla zima, běžky nepřicházely v úvahu a k jídlu mi udělala kolínka s tuňákem.

Byl jsem zvyklý na nějaký standard. S tímhle jsem fakt nepočítal. Steak z tuňáka a výběr z hroznů, prosím, proč ne? Ale zapíjet rybu z konzervy kupovaným svařákem z Lidlu?

Říkal jsem si, že to pár dní přežiju, ale skoro mi ruply nervy už druhý den, když se zeptala: „A kdy mě konečně představíš rodičům?“

Následovala jedna tragédie za druhou. Zoufalé špagety s kečupem, po kterých chtěla, abych umyl nádobí, jako bych byl nějaká služka. No a vrcholem byla nabídka: „Co když udělám k večeři chleba ve vajíčku?“

Měl jsem jí tak akorát dost. Nemůžu říct, že bych ten lov plánoval, prostě jsem jen ze stěny sundal brokovnici a najednou jsme stáli v lese. Já jí dám chleba ve vajíčku!

Ani mě nenapadlo, že by to pro mě mohlo špatně dopadnout. Její rodina, a vlastně ani ona sama, neznala mé pravé příjmení. Ještě by si mě vygooglili. Takže když tu krávu dneska zastřelím, sežere ji do rána hladová zvěř a bude po problému. A kdyby něco, fotr mě z toho vyseká. Ale už je nejvyšší čas to skoncovat.

Zhluboka jsem nasál atmosféru strachu, kterou byl lesík protkán, a vyrazil po stopách ve sněhu. Když tu, uprostřed vymýceného svahu, náhle zmizely. Sakra!

Zacouval jsem ve vlastních šlépějích a rozhlížel se po okolí. Narušená vrstva sněhu na zežloutlém rákosí napovídala, že bych měl zpozornět. Evička tam musela z cesty skočit. Chytrá holka, skoro mě převezla.

Pozorně jsem se rozhlédl. Stopy mimo cestu jsem nezahlédl, ale o pár metrů dál se strachy třásl křoví. Tady ji máme!

Jedno krátké zapumpování a ta svině vystřelila pryč ze skrýše. Za běhu si držela poraněnou ruku na hrudi. Zacílil jsem a vypálil. Běžela dál na mýtinu. Do hajzlu, ta je snad nesmrtelná!

Vystřelil jsem ještě jednou a už se skoro rozbíhal za ní, když v tom jsem to uslyšel. Znělo to jako letní bouřka v dáli. Hřmění, hučení a pak křupavé trhavé cosi... Do hajzlu, lavina! Okamžitě jsem se otočil a zdrhal zpátky. Modlil jsem se, ať mě to mine. Slyšel jsem ještě Evičku ječet, než ji přehlušil ten smrtelný hluk. Evičku...

... nikdy nenašli. Kdyby to přežila, rozhodně by nedovolila, aby mi to prošlo jen tak. Kdopak by mlčel, že jo? Určitě hnije uprostřed hor. A kdyby se náhodou našla nějaká kůstka, sotva mi to někdo přišije. Protože táta samozřejmě uklidil všechny stopy. Taky mi vynadal, prý co když ji pod tou lavinou nějaký debil vyhrabe? A jestli vůbec vím, jak daleko se v horách nese zvuk výstřelu – co když nás někdo slyšel? Ale ukázalo se, že všechno bylo v naprostém pořádku.

Na letišti už mě čekala limuzína a hned po ní lesk haly naší vstupní síně. Trochu mě naštvalo, že se nekonalo žádné velkolepé uvítání, ale služebná mi vyřídila, že

má přítomnost se očekává na společenské večeři. Spokojeně jsem si zamnul ruce. Zjevně dojde bez zbytečného zdržování na předání firmy.

Když jsem večer zamířil do jídelny, byl tam už čilý ruch. Táta se bavil s nějakou štíhlou blondátou kráskou v sexy koktejlkách s odhalenými zády.

„Vítej, synu,“ pozdravil mě a bez mrknutí pokračoval: „Musím ti někoho představit. Byl bych rád, kdybyste si padli do oka, slečna Emička je naší firmě obrovským přínosem už několik let. Určitě vytvoříte skvělý pár a podnikání by pak mohlo zůstat v rodině, že?“

Táta se nikdy nezdržoval zbytečnými formalitami, ale i mě teď vyvedlo z míry, když v jedné větě oznámil, že firma připadne slečně Emičce a mně jediné jako součást – manželství? Než jsem se vzpamatoval, nabízela mi Emička ruku k políbení a krásně se usmívala. Tak aspoň mi nevybral žádnou příšeru. Ale ten úsměv mi někoho připomínal...

„Ema, těší mě,“ řekla blondýna.

Byl jsem paranoidní, nebo to *m* znělo jako *v*?

„Ne-neznáme se odněkud?“ zakoktal jsem.

Všiml jsem si, že Ema měla na rameni a lokti dvě zvláštní, bledé a kulaté jizvy. Vypadaly jako...

„Možná jsme se už někde potkali,“ souhlasila. „Prý jezdíte rád lovit. Také miluji lov, ten okamžik, kdy máte kořist na mušce a jen vy rozhodujete, co bude dál.“

To už se mi třásla kolena. Zahleděl jsem se jí do obličeje a hledal povědomé rysy. Tohle přece nemůže být pravda. Určitě se to nějak vysvětlí.

Ale pak se Ema naklonila blíž a pošeptala: „A také miluji chleba ve vajíčku.“

Múza

Vražda a zabití jsou dva rozdílné pojmy. Přesto si je lidé často pletou. Vražda je zločin, který lidé páchají, protože jsou nemocní. Je jedno, jestli je jim zle ze života a lidí kolem, nebo zda je to nemoc potvrzená psychologem. Pak je tu zabití. To je něco, co se může stát, ani nevíte jak. Pod koly auta, pádem ze schodů...Ovšem tohle rozhodně vražda byla. A bohužel dost podobná té, se kterou se policie zabývá už měsíc.

Detektivka Alice Richterová stála uprostřed Karlova mostu a dokuřovala poslední cigaretu z krabičky. Kouř se mísil s párou, která jí šla od úst při každém výdechu. Na to, jaká byla zima a kolik bylo hodin, proudilo přes pražskou památku hodně lidí. Ti všichni teď stáli u obou mosteckých věží a natahovali krky, aby viděli, co se nad Vltavou děje. Vyšetřovatelka zašlápla nedopalek a vydala se zpět ke 12. pilíři mostu, aby si promluvila se soudním lékařem. Cestou si prohlížela sochy a přemýšlela. Když šla kolem, viděla v nich sice národní památku, něco, na co bychom měli být hrdí. Na druhou stranu to ale byly pro obyčejné lidi jen křesťanské výjevy a nápisy v latině, které dnes už jen málokdo dokázal přečíst. Někdo v tom ale viděl něco víc a ona musela vědět co.

„Zdravím doktore. Jak to vypadá?“ zeptala se, i když už předem znala odpověď. „Dobré ráno slečno Richterová. No, víc vám řeknu až ho budu mít na stole, se vší tou krví kolem je to složité... sám si to ale rozhodně neudělal, to jsem si jistý.“ „Jak můžete mít při pohledu na tohle chuť vtipkovat, to teda nechápu. Ale teď vážně, aspoň mi řekněte jak dlouho tu takhle...leží,“ hledala chvíli detektivka ta správná slova. „Vzhledem k tomu, že jsou asi dva stupně pod nulou nemohu samozřejmě určit nic přesně, ale odhaduji tak 3 hodiny.“ Patolog Větvíčka si sundal brýle a promnul si kořen nosu. „Můžou mi ho zabalit nebo ne?“ „Samozřejmě. Pánové,“ oslovila Richterová tři policejní techniky, zrovna uklízející důkazy do sáčků k tomu určených. „Sundejte ho z toho kříže a zabalte ho! Tady už končíme.“ Muži jen přikývli a pustili se do plnění rozkazu. Policistka se naposledy otočila k tělu, a i přes léta strávená na prvním oddělení, kdy se proti podobným věcem obrnila, se jí zvedl žaludek.

Přímo pod sochou svaté Luitgardy a Ježíše leželo tělo. I přes to, jak moc bylo zohavené bylo poznat, že se jedná o dost přesnou napodobeninu Krista, který se nacházel na podstavci nad ním. Kříž z masivního dřeva byl položený tak, že se zádní stranou opíral o kámen za sebou. Na něm byl za jednu ruku a obě nohy přibit muž. Bohužel končetiny nebyly jediná krvácející místa na těle. Devět řezných ran na trupu, tři na zádech. Jedna v obličeji od koutků úst až k uším tak, že muži vytvořila ve tváři ohavný škleb. A kolem dokola krev. Jako by se ten někým vytvořený spasitel koupal v bazénu vlastní krve a čekal až ho vytáhnou a usuší. Richterová odvrátila pohled k řece a snažila se zhluboka dýchat. Jediné, co jí ale vniklo do nosu byl kovový zápach všeho kolem.

Ještě zkontrolovala, že technici odnesli tělo do auta a sama nasedla do služebního vozu. Vyhrátou kabinou se nesl zvuk oblíbené hudby, která mladou inspektorku uklidňovala stejně jako černá káva, kterou si koupila cestou na stanici. Vzhledem k tomu, že doktor Větvíčka bude mít teprve tak za hodinu oběť na stole, výsledků se dočká nejdříve v poledne. Jedno ale věděla i bez odborné zprávy, ten, kdo tohle

udělal, spáchal i předchozí čin. A byl to blázen. Někdo, kdo přesně věděl, co dělá... nebo naopak vůbec ne. Těžko říct. Jednoznačně nebyl psychicky v pořádku. Znal svou oběť? Nebo náhodně typoval?

Z myšlenek ji vytrhlo zabzučení telefonu. Přečetla si jméno na prasklém displeji. Šéf. „Ano?“ zvedla telefon. „Richetrová, kde jste? Potřebuju podat hlášení nahoru o nález těla.“ ozvalo se na druhé straně. „Už jedu, budu tam za patnáct minut.“ „Fajn, ale pohněte.“

Hodiny nade dveřmi ukazovaly 12:06. Alice seděla před vchodem na pitevnu a netrpělivě čekala. Doktor Větvička konečně otevřel dveře a v ruce nesl složku s papíry – pitevní zpráva. „Nepotěším vás slečno,“ přešel rovnou k věci. „Muž, 40 let, sportovec. Byl zdravý jako řípa. Dobu úmrtí jsem odhadl celkem přesně – 4 hodiny ráno. Na těle jsem kromě četných řezných ran našel i několik zhmožděnin v podpaží, nejspíš jak ho někdo vlácel, když ho připevňoval na kříž. Od toho jsou i velké otlačeniny na zádech. A pak ta rozřízlá ústa... rozhodně to nebyl čistý řez, nůž musel být buďto s vroubky, nebo aspoň dlouho nenabroušený. Každopádně jsem porovnal ránu s tou z minulého měsíce. Troufám si říct, že se jedná o tu samou zbraň.“ „Hmm,“ zamumlala zamyšleně detektivka, která něco podobného čekala. „Takže vykrvácel?“ „Ne tak úplně,“ povzdechl si Větvička. „Udusil se vlastní krví.“

Richterová od začátku věděla, že tohle bude průser. Technici usilovně ověřovali důkazy sesbírané na místě, prohledávali databázi pohřešovaných, rozeslali informaci médiím. Zatím marně. Po pěti hodinách konečně zazvonil telefon. Vrhla se po něm jako po záchranném kruhu. „Na recepci na vás čeká nějaká paní Musilová. Tvrdí, že ten nalezený je její manžel.“ Richterové se zatmělo před očima. Vystřelila z kanceláře a seběhla po točitých schodech k hlavnímu vchodu. Seděla tam drobná hnědovlasá žena, tak kolem pětatřiceti. Vyděšená, s rozmazanou řasenkou kolem očí. „Dobrý den...Musilová,“ podala vyšetřovatelce roztřesenou ruku. „Dobrý. Já jsem Richterová, vyšetřuji vraždu zatím neznámého muže - “ Žena ji přerušila hlasitým vzlykem. „Je mi to moc líto paní Musilová, ale budeme potřebovat abyste ho identifikovala.“

Richterová dovedla uplakanou ženu k pitevně a zaklepala na dveře. Doktor otevřel a soucitně se na ni podíval. „Tak pojďte,“ povzdechl a vpustil je dál. Přistoupili ke stolu a Větvička opatrně odkryl bílé prostěradlo z tváře mrtvého. Nebýt těch sešitých úst, vypadal by, jako že spí. Musilová se nad něj lehce naklonila a pak vykřikla. Dala si ruku před ústa, aby alespoň trochu zadržela vzlyky, jež se jí draly z hrdla. Richterová jen kývla na patologa a vyvedla hysterickou ženu z místnosti. Bylo jasno. Teď už to nebyla jen mrtvola. Byl to něčí muž, syn, možná otec, bratr...pro vyšetřovatele snad krok kupředu, ale možná také ne.

Vyšetřovatelka seděla před majorem Lukešem, který netrpělivě očekával hlášení o novém případě. „Ondřej Musil, 40 let, strojní inženýr. Vydělával si slušnej balík. Včera se nevrátil z práce. Manželka to přisuzovala zdržení v kanceláři. Ráno mu několikrát volala, nezvedal to. Cestou do práce se chtěla stavit na služebně, aby nahlásila zmizení. Mezitím už ale viděla zprávy a... no však víte.“ „Vím. Co technici?“ zeptal se major zamračeně. „Nic moc, na mostě je spousta svinstva.“

Žádné tkaniny, kůže, vlasy... ani na těle. Vůbec se nebránil.“ „Takový mám nejradši.“ zabručel Lukeš. „Byl ukřižovanej ne? Náboženský motiv?“ „Technicky vzato byl jenom připevněný na kusu dřeva... A ještě něco. Větvička si myslí, že měl ústa rozříznutá stejným nožem, jako byl zabitej ten Čtenář,“ odpověděla. „Fajn, tohle se zatím nesmí nikdo dozvědět. Jestli si hrajeme se sériovým vrahem, zůstane to zatím mezi náma. Teď chci abyste sestavili plán inženýrovy denní rutiny. Pak se projděte po jeho stopách, do práce, hospody, co já vím kam chodil. A taky zjistěte něco o tý Ludegartě - “ „Luidgardě,“ opravila svého nadřízeného Richterová. „Sakra víte, co tím myslím. Tohle rozhodně nebyla vražda jen tak ze závisti.“

„Jak se dnes cítíte?“ zeptal se psycholog galeristy Karla Muchy, svého dlouhodobého pacienta. „Dobře. Dělal jsem si nějaká ta cvičení, co jste mi doporučil, myslím že pomohla.“ odvětil Mucha. „Výborně! Tím, že se budete soustředit na to, co vás uklidňuje a vtahuje do sebe, odprostité se od myšlenek, které vám vadí. Ty úzkosti pak budou ustupovat ruku v ruce...“ usmál se psycholog. „To určitě ano.“

Richterová spolu s několika kolegy vyslechla Musilovy spolupracovníky. Zapálila si a v hlavě si procházela, co všechno zatím má. Musil odešel z domu jako každý den v 7, snídal croissant z pekárny v metru, došel do práce, uvařil si kafe a pracoval. Od 13 do 13:40 byl, během obědové pauzy, s kolegu v jídelně. Ve 13:45 zase zpátky na pracovišti. Ve 4 odpoledne odchází neznámo kam kupovat dárek manželce k výročí a už se domů ani do kanceláře nevrátí. Luidgarda je prý nejkratší socha na mostě, každopádně duchovní význam je minimální. Minule to byl jakýsi pan Machatý. Bezdomovec. Nikdo ho neznal. Našli ho na Kafkově náměstí, na soše Čtenáře. Seděl vedle něho s prořízlým hrdlem v bronzovém křesle a díval se mu do knihy přes rameno. Co se týče důkazních materiálů...bída. Snad bude ráno moudřejší večera.

Ve stejnou dobu Karel Mucha došel domů. Odhodil klíče na skříňku a prošel do kuchyně, kde si nalil skleničku svého oblíbeného brandy. Zítra bude tak trochu proti své vůli, prodávat obraz za milion, abstrakci od nizozemské malířky, který ho bůhví proč, silně přitahoval. Kouknul na hodinky. Ještě měl 20 minut, než bude muset zase jít. Sprchovat se teď nebude. Jen si přoblékne něco teplejšího, začíná se ochlazovat.

Alici nevzbudil budík, nýbrž telefonát. Než hovor přijala koukla na hodiny. 5:28, stejně by už dlouho nespala. „Alice, je to v háji.“ ozval se bez pozdravu její kolega Alex Černý. „Co je?“ zeptala se rozespale. „Ten magor... nečekal dlouho. Máme výjezd. Roh Myslíkovy a Odborů. Přijed' co nejdřív, Větvička už je tam.“ A ukončil hovor. Richterová minutu zmateně koukala na mobil, a pak vyrazila z postele jako střela. Tohle je vážně v háji, pomyslela si.

Kromě krve se vzduchem nesl i zápach zvratek z nejbližšího koše. U něj držel za ramena jeden z policistů značně bledého kolegu. *Kap, kap.* Tiše jako budík pod polštářem kapala z výšky na chodník krev. Jako čas, který Alici ubíhal, než vrah udeří znovu. Ve výši lamp vysela za deštník socha muže s aktovkou. Vedle ní další muž, ovšem bez deštníku. Drát vedoucí od jedné lampy k druhé měl zařízlý hluboko v hrdle tak, aby byl pevně nad chodníkem. Kolem pasu ho jistil úzký

provaz. Šarlatový potůček mu stále ještě stékal přes límeček, kravatu, a z klopy odkapával na lakýrky. Z nich pak padal jako první podzimní déšť líně na zem a tvořil loužičku.

Možné tam takhle tělo umístit, by bylo z bytu, který má okno přímo nad drátem. Ovšem pan Syrový, jehož jméno bylo na zvonku, uvnitř nebyl. Richterová si dřepala k nyní už sundanému tělu. Jedním uchem při tom poslouchala doktora, který jí sděloval příčiny úmrtí. Někdo ho uškrtil, rozřízl hrdlo a pověsil nahoru. A bingo! Vyšetřovatelka nahmátla peněženku. Otevřela jí a vytáhla první kartu, kterou viděla, občanka a také vizitky. Ph.D. Jindřich Syrový. „Asi proto se nemůžeme dozvonit,“ konstatovala Richterová a hodila vizitku do sáčku s důkazy.

Richterovou vyrušil telefonát z pevné linky na stole. „Richterová,“ ohlásila se do sluchátka. „Slečna vyšetřovatelka... jsem rád, že vás slyším. Jak jde případ?“ ozvalo se na druhé straně. „Kdo je to?“ „Možná někdo, koho potřebujete... nebo chcete.“ zazněl opět hlas, tentokrát bylo jasné, že je mužský. „Zahrajeme si hru slečno, vy máte přesně 24 hodin, než se opět pokocháte uměním... máte ráda sochy? Nicméně každých 8 hodin vám dojde esemeska s indicií. Socha, osoba, já. Čas běží od teď. Také s první náповědou. Projdete hrou, máte mě. Nevyhrajete? Uvidíme, co se stane. Hezký den, slečno.“ zašeptal muž a položil telefon. V tom pípl Richterové mobil. *Kde se slunce vlévá do zlata, s hlavou múza dojata. Truchlí, hledí do dále, s pěti, co jí nepřáli.* Výborně, hon začíná.

„Máme jenom dvě možnosti. Buďto postavíme policajty ke každé soše ve městě a budeme doufat, že se objeví, nebo budeme hrát s ním.“ shrnul si celou situaci Černý. „Přesně tak, a protože už má na kontě tři *sochy* potřebujeme nejrychlejší způsob, což je možnost b.“ souhlasila Richterová. „Takže je to místo v centru Prahy, to je jistý.“ začala nahlas přemýšlet. „A pak zlatá... možná nějaká budova nebo místo se zlatým zdobením, nebo tak něco?“ „Ale to je v Praze každé druhé barák.“ odporoval jí kolega. „Já bych se chytil spíš tý múzy. To by mohlo bejt něco s uměním, nebo přímo název sochy,“ „Takže muzea, divadla... Taky by to mohla být univerzita.“ Ještě chvíli diskutovali a pak oba zmlkli. Došly nápady. Za 5 hodin dorazí esemeska s indicií k oběti. „Tak začneme na fakultě. Hele, jestli nám někdo poradí, bude to někdo, kdo se umění věnuje ne?“ protnul ticho Alex. Alice jen přikývla.

Auto zaparkovali přímo u fakulty filozofie a vešli dovnitř. „Můžu vám nějak pomoci?“ oslovila je starší vrátná u vchodu. Oba automaticky vytáhli odznaky a Černý jí neobratně začal vysvětlovat, že by potřebovali vidět nejlépe nějakého profesora umění. Když ho zmatená vrátná vyslechla, zvedla telefon a někomu zavolala. Pak jim řekla, aby se posadili a počkali.

Za chvíli k nim přistoupil postarší muž v hnědém obleku. „Dobrý den, já jsem Bedřich Přívoda, přednáším tu dějiny umění. Prý byste se mnou potřebovali mluvit,“ představil se. „Ano, mohli bychom mluvit v soukromí?“ poprosila Alice a profesor jí pokynul rukou po schodech nahoru. Došli do prázdné posluchárny a Přívoda si vyslechl celou prosbu. Pak se zamračil a přemýšlel. „S tím zlatem úplně nevím, pravé zlato moc nenajdete, ovšem zlatá barva je v Praze na každém rohu.“ Alex lehce dloubl do Richterové na znamení, že říkal totéž. „Každopádně, co se múzy týče... musí to být socha?“ „S největší pravděpodobností,“ odpověděl Černý.

„Mhm, v tom případě...“ zvedl se ze židle a přešel k polici s knihami vedle dveří a začal hledat. Uběhlo čtvrt, půl hodiny a profesor pobíhal od knihy ke knize. Pak přešel ke katedře, odemkl vitrínku pod ní a vytáhl tlustou složku. Vítězoslavně vytáhl pomačkaný papír s obrázkem soch. Položil ho před detektivy. „Tohle je pět z deseti soch od Bohuslava Schnircha. Jedná se o Apollona, boha slunce, a 9 múz. Každá znázorňuje jednotlivé umělecké obory. Tanec, zpěv... jsou umístěny na střeše Národního divadla.“ „To by mohlo být,“ zaradovala se Alice. „Zlatá korunka na střeše budovy, pak múza... ale co znamená to truchlení?“ „To by mohla být múza tragédie, Melpomené.“

Ještě další půl hodinu jim vykládal historii a význam sochy tragédie a múz. Konečně vyšli směrem k národnímu divadlu a koukli na hodinky. 3 hodiny do další zprávy. Zato v divadle se zdrželi. Museli za ředitelem, který je odmítal na střechu pustit. Dvě hodiny. Po telefonátu s našťavaným Lukešem jim konečně ukázal cestu a oni se dostali na mrazivý vítr, který foukal nad Vltavou. Prošli přes balkon až k sochám. „Melpomené,“ šeptala si Richterová, když kolem procházela. Pak ji uviděla. Socha byla v řadě šesti a koukala před sebe. *Hledí do dále, s pěti, co jí nepřejí.* Před ní stál dřevěný kůl. „Ten tu má být?“ zeptala se ředitele, který je doprovázel. Ten jen překvapeně zavrtěl hlavou. No výborně. Prohlíželi si sochu centimetr po centimetru. Pak Alice znejistěla. Múza v ruce držela smutnou, utrápenou hlavu. „Víš, co to znamená?“ zeptala se kolegy. „Jo,“ vydechl a hlasitě polkl. Toho vraha musí najít co nejdříve, nebo tu budou mít bezhlavého rytíře.

Během cesty na stanici jí zabzučel mobil. Se zatajeným dechem ho sevřela a přečetla si novou zprávu. *Čtvrtá vydechne, tři už sní. V noci, kde Van Gogh, Rembrandt spí, všechno začíná, nekončí. Podobno nebi jméno své, ztrácí hlavu z myšlenky vířivé.*

Černý se jel na pár hodin domů vyspat a Alice zatím usilovně rozpitvávala verše. *Čtvrtá vydechne, jako čtvrtá oběť? Jméno podobné nebi...* bude jméno oběti něco jako Mráček nebo Slunečný? *Ztrácí hlavu*, určitě odkaz na tu sochu. Ale s čím si nevěděla rady bylo místo spánku malířů. Gogh je pohřben ve městě poblíž Paříže, Rembrandt v Amsterdamu. Už 2 hodiny se touhle větou trápila.

Vytočila Alexovo číslo. „Děje se něco?“ ozval se rozespale. „Kde spí Rembrandt a Gogh?“ vychrlila na něj. „Cože?“ „No, kde spí?“ nedala se odbít. „Já nevím, v Holandsku?“ „Ne místo pohřbení, to už jsem zkoušela. Něco jiného.“ „A myslel tím přímo je dva? Jako jestli nebere třeba jejich obrazy. Máš tam přece v *noci*, ne? V hrobu spí i přes den,“ zauvažoval Černý. „To je ono! Díky!“ zvolala detektivka a práskla mobilem. Kde spí jejich díla... muzeum? Nic. Galerie? Akorát Národní. Že by byla oběť z Národní galerie? Jela myší dál po internetové stránce. Pak se zastavila. *Galerie Royal, Da Vinci, Rembrandt, Gogh, ke koupi už jen týden.* Hlásal titulek. Malá soukromá galerie v centru. To by šlo.

Nejprve jela do Národní. Vedoucí jí poskytl krátký seznam zaměstnanců, akorát pan Kometa a paní Kapičková. Nechala je převézt na stanici, kde jim poskytla zázemí po dobu dalších... už jen 12 hodin. Ještě Royal. Galerii našla celkem rychle, měla velký vchod z ulice a nad ním zlatý nápis. U vchodu si odchytila sekretářku, aby ji odkázala na ředitele. Ten nebyl přítomen, ale nejvýše postavený tam byl nějaký manažer. Čekala na něj přes hodinu. Venku už se dávno setmělo. „Dobrý

den, omlouvám se za čekání, to víte práce. Karel Mucha, manažer a prodejce.“ podal jí konečně ruku. „Příhodné jméno na galeristu,“ usmála se. „Ano, to je,“ odpověděl zdvořile. „Když jsme u těch jmen, mohla bych vidět seznam pracovníků?“ vyřkla prosbu Richterová. Dovedl ji k sobě do kanceláře a ochotně jí ho dal. Nic. „Není možné, že by tu někdo chyběl?“ „To opravdu ne, sám jsem to kontroloval.“ odvětil přesvědčeně. Při odchodu Mucha policistku provedl galerií. „Mně obrazy moc neříkají, ale některé jsou pěkné,“ pochválila zdvořile. „Ne každý je na umění. Ani sochy vás nelákají?“ zeptal se. Richterová se na něj zahleděla a v tom ji pípl mobil s příchozí zprávou. Ale ne, pomyslela si. V rychlosti se rozloučila a sedla do auta. Na stanici si přečetla esemesku: *Až malíř mrtvý procitne a dívka v květech zaplesá, Vivaldi zahraje, v každé z dob noblesa.*

Má 5 hodin a 12 minut na to, aby našla vraha a zabránila mu udělat si z někoho sochu. Jeho jméno má vyluštit z nesmyslných veršů. Černý jí přinesl kafe. Už nespala skoro 24 hodin, přestávalo jí to myslet.

„Ten Mucha, co jsi s ním mluvila, určitě ti dal správný seznam?“ „Jo, nikdo ani s náznakem nebeského jména.“ zabručela Alice odpověď. „Pak mě prováděl galerií, i když jsem mu říkala, že na obrazy nejsem.“ postěžovala si. „Zato na sochy jo,“ pokusil se Černý o vtip. Alice sebou trhla. „Promiň, to byl blbej fór-“ „Ne, já jen,“ přerušila ho. „Přesně tohle mi ten chlap řekl taky. Nebo, spíš se zeptal.“ „Neměla by sis to tak brát, vždyť umění je jeho práce.“ snažil se Černý svou kolegyni uklidnit. „Mucha!“ vykřikla najednou. „Co s ním?“ nechápal Alex. „*Mrtvý malíř procitne a dívka v květech zaplesá*, Mucha maloval ženy v květinových vzorech.“ „A ten Vivaldi?“ zeptal se detektiv, kterému to začalo docházet. Richterová se otočila k počítači a něco napsala do vyhledávače. Pak monitor otočila k Alexovi a ukázala mu obraz čtyř žen, každé v jednom ročním období. „Vivaldi složil Čtvero ročních dob. A tohle je Muchův obraz se stejným názvem. *V každé z dob noblesa*, to je ono!“ vysypala na něj horlivě Alice.

Maják na střeše služebního vozu blikal jako o život a auta se uhýbala z cesty. Zbývají 3 hodiny. Černý rychle zajel do vedlejší ulice a zaparkoval přímo před galerií Royal. Richterová vyskočila z vozu a běžela vchodem k recepci. Za pultem ale k jejímu překvapení seděla jiná dívka než předtím. Detektivka jí musela zdoulhavě vysvětlovat, kdo je, a že potřebuje pana Muchu. Zmatená sekretářka jí po chvíli hledání v kalendáři sdělila, že pan manažer má dnes volno. Jak jinak. „Co teď?“ zeptal se Černý. „Jedem do divadla.“ řekla rázně Richterová.

Jenom spěšně ukázali odznak muži stojícímu u vchodu a vyběhli nahoru po schodech cestou, kterou je předtím vedli na střechu. Zamčeno. Vrátili se ke kanceláři ředitele a bez zaklepání vstoupili. Bez pozdravu a prosby si vyžádali klíč. Zmatený muž se ani nebránil a beze slova jim ho podal.

Jejich dupání se rozléhalo starým podkrovím. Konečně odemkli dveře vedoucí na terasu. Během dvou vteřin se vchod prudce otevřel, oba policisté sáhli po pistolích a vkročili na kamenný, rozlehlý balkon. Sochy múz byly rozestavěny po celém obvodu zábradlí, kolem dokola. Zády k Melpomené byla ke kůlu přivázaná vystrašená a značně unavená žena ve večerních šatech. Alice v ní poznala recepční, se kterou mluvila předchozí den v galerii. Vedle ní stál vysoký, elegantní muž, také ve slavnostním. Mucha. V ruce třímal velký vroubkovaný nůž a leštil ho.

„Zdravím slečno, tak jste to přece jen dokázala. Gratuluji.“ řekl s úsměvem a lehce jí zatleskal. „Spadla klec, pane Mucha, položte to a jdete s námi. Musím ale uznat, že vaše básnické umění je obdivuhodné.“ odvětila detektivka a v ruce už třímala služební zbraň.

„Ještě máme hodinku času, nač spěchat? Apropó, vás nezajímá, proč se tohle děje?“ „Na to budete mít čas na stanici.“ nenechala se rozviklat Alice. Mucha si její odpovědi nevšímal a pokračoval: „Jako první byl ten bezdomovec. Poflakoval se kolem galerie. Šel jsem ho vyhodit, ale bránil se. Dal jsem mu pěstí a on upadl. Stratil vědomí. Myslel jsem si, že je mrtvý, tak jsem ho uklidil k popelnici vedle galerie. Večer jsem se tam šel podívat. On se probral a řval, že mě udá. V popelnici se válel tenhle nůž. Nepřemýšlel jsem. Něco v hlavě mi říkalo, ať to prostě udělám. Zatmělo se mi před očima, a pak najednou ležel přede mnou s rozřízným hrdlem.“ „A proč jste ho tam nenechal?“ zeptal se Černý. „Najednou jsem ho viděl. U té sochy, byl tam jako dělaný. Krásně se tam vyjímal, červená ladila s bronzem. Byl krásný.“ zasnul se a zahleděl do noci. Richterová se pokusila přiblížit k oběti, ale Mucha hned zareagoval a přitiskl ženě nůž na krk. „Věděl jsem, že je to hrozné. Snažil jsem se s tím bojovat. Ale pak přišel pan Musil. Kupoval abstrakci s názvem Golgota. A viděl jsem ho. Na kříži, jako Ježíše, jak dává Luidgardě pít ze své rány. Nejkrásnější socha na mostě. Nemohl jsem přestat. Chtěl jsem, ale nešlo to. Odpoledne jsem navštívil svého psychologa, který mi poradil, cvičení na odvedení úzkostí. Měl jsem se soustředit jen na umění, ale umění, které jsem tvořil bylo silnější než to, co visí na zdech galerie. I jeho jsem viděl. Bydlel u krásné sochy. Ten večer pršelo. Déšť shora se měnil v krev, jako vodopád. Byl ze všech nejkrásnější. A nakonec tady slečna Mráčková. Omlouvám se, že nebyla na seznamu, je u nás nová. Krásná, nemyslíte? Jako múza, truchlící za všechny kolem.“ opět, jako by se zasnul a lehce přitlačil nůž ženě ke krku. Ta vyděšeně, ale tlumeně vykřikla. „Ale proč jste mě k ní dovedl? Proč jste to neudělal jako s těmi předešlými?“ položila Richterová otázku, která jí dlouho vrtala v hlavě. „Protože vím, že je to špatné. Tohle se nemá dít. Umění je zvláštní věc. Nemělo by existovat, pokud působí bolest tvůrci. Přesto je.“ vysvětlil a v koutku oka jako by se mu zaleskla slza. „Tak to nedělejte. Bolí vás to. Přestaňte kvůli sobě,“ začala konejšivě detektivka. Mucha opět přitlačil na nůž a ženě po krku stekl malý pramínek krve. Detektivové udělali, jako dle předem smluvené choreografie, oba krok kupředu. „Sama jste říkala, že vás umění nezajímá. Ale zeptám se vás ještě jednou...“ zhluboka se nadechl a svaly ve tváři se mu napjaly. „Máte ráda sochy?“

Všechno se seběhlo během vteřiny. Mucha trhl rukou a nůž projel ženíným hrdlem. Richterová zatlačila na ukazováček pravé ruky a tím stiskla spoušť. Nad Vltavou se rozlehla ohlušující rána. Mucha svěsil ruku s nožem a překvapeně se podíval na svou hrud'. Po košili se začala rozlévat rudá skvrna. Usmál se. „Budu taky krásný,“ zašeptal a spolu s cinknutím nože se svalil k zemi. Chvilí ještě pomalu vydechoval, než se tak stalo naposledy.

Jen múza Melpomené nad nimi potichu truchlila.

Oběť, soudce, kat

David Krajn stál u přechodu a čekal, až mu některé z projíždějících aut dá přednost. Syn Míša se ho chytil za ruku. Dělal to tak vždy. Bílá Škoda Fabia s křehkou blondýnkou za volantem jim zastavila před přechodem. Z protisměru nic nejelo a Krajn se synem se dali do přecházení. Čtvrté dojíždějící auto se přiřítlo tak rychle, že zareagovat nestihl vůbec nikdo. Audina nijak nezpomalila a rovnou začala všechny stojící vozidla před sebou objíždět. Ručička tachometru tou dobou hltala tříciferná čísla jako jednohubky.

David se probрал z komatu za dva měsíce. Jeho život se mezitím stihl přetransformovat z ideálu do pekelných muk. Pohřeb vlastního syna zaspal, psychické zhroucení manželky, její pokus o sebevraždu a následnou hospitalizaci na psychiatrii taktéž. O další čtyři měsíce a spoustu operací později ho pustili z nemocnice domů.

I když domů? Dá se snad té pusté domácnosti říkat domov? Nikde nikdo, ticho jak v hrobě. Hned druhý den se vydal na návštěvu za ženou, ale nepustili ho za ní. V práci si mezitím našli náhradu a přeřadili ho na takovou pozici, která se bude moci za pár týdnů zrušit. Dostal dva odstupné platy a byl propuštěn. Odešel bez hádek, bez emocí. Kdo by se taky na ty jejich soucitný ksichty chtěl dívat.

Tchán mu naznačil, že je jen otázkou času, než zdravotní stav jeho dcery dovolí, aby podala žádost o rozvod. Prý už ho nechce nikdy vidět. S barákem ať si dělá, co chce, že ona už se tam stejně nikdy nevrátí. Pak mu podal ruku, popřál klid do života a poprosil ho, ať se na ně nezlobí a zkusí to pochopit.

Pochopil. Stejně jako v práci, ani teď se do žádných emocí nepouštěl. Už totiž ani nevěděl, jestli je ještě nějakých emocí schopen. Na jeho obličeji se po všech těch dnech pláče, křiku a bezmoci nakonec usadil lehce zamračený, mírně nepřítomný výraz.

Prodal dům i auto a přestěhoval se do garsonky. Zbylé peníze uložil na účet, aby tam čekaly, až se rozvodoví právníci ozvou. Po pětíměsíčním pobytu na pracáku se mu podařilo sehnat práci bez lidí. Archivář v okresním archivu. Za celý den tam potkal třeba jen dva lidi, někdy ani to ne. Byl sám v práci a doma zrovna tak.

Rozvod byl rychlý, věcný a bezproblémový. Majetek rozdělili advokáti, dál nebylo co řešit.

Soud s řidičem Audi, jistým Antonínem Pujcem, proběhl bez Krajnovy přítomnosti. Dostal pět let nepodmíněně. Pět let za jízdu pod vlivem alkoholu. Pět let za smrt dítěte a trvalé následky jeho otce a matky. Směšných pět let.

Ani všechna tahle následná unférovost světa nedokázala z Krajna vyždímat žádnou emoci. Chodil do práce, z práce domů. V práci koukal střídavě do monitoru a do papírů. Doma do zdi. Dvakrát týdně se cestou domů stavil v obchodě pro nákup. A takhle to šlo tak dlouho, dokud si Pujec neodseděl půlku trestu a nepožádal o podmíněčné propuštění. Bylo mu vyhověno. Kdyby to věděl Krajn, asi by to z něj už nějakou tu emoci vykřesalo.

* * *

Plamen emocí zažehl jejich první kontakt. Stalo se to úplnou náhodou. Byl únor a Davidovi právě ten den bylo čtyřicet dva let. Šel s nákupem domů, když na zebře poblíž zastávky MHD zastavil Pujec. I přes soudní zákaz řízení si opět vozil zadek autem. Ani na značku Audi nezanevřel. Zastavil, oběhl vůz a s přehrávaným gentlemanstvím pomáhal vystoupit slečně tak hubené, že kdyby slunce vylezlo zpoza mraku, možná by byla i průsvitná. Dívka se za pomoci Pujcova doprovodu odpotácela na chodník a pak až ke vchodu do paneláku, kde ji Pujec opustil. Doběhl zpět k autu a za zvuku kvílení gum to odpálil od chodníku. Rovnou před prudce brzdící trolejbus.

Tohle všechno viděl Krajn jako ve snu. Mozek mu tuto událost odmítal uložit do paměti, neboť jí sám nevěřil. Nakonec se to tam přeci jen uložilo. David i s nákupem došel až domů, tam se svalil do křesla a věnoval se tomu, čemu poslední dobou pořád. Civěl do zdi. Nakonec v tom křesle usnul. Když se druhý den ráno probudil, už to nebyl ten Krajn, co se sem nastěhoval. A to byl začátek Pujcova konce.

* * *

Napříč celým živočišným spektrem platí, že neexistuje nebezpečnější stvoření než samice bojující za své mládě. Hned na dalším stupni by měl být muž prahnoucí po pomstě.

Když se David druhý den probudil, už nebyl tou přežívající troskou. Opět se z něj stal otec a manžel. Zhrzený manžel a otec toužící po krvi. Po krvi toho šmejda. Byl mužem, který se vydal na cestu vendety, rozhodnut dotáhnout ji až do konce. I kdyby to mělo stát cokoli!

Oblékl se, odešel do práce, avšak namísto do suterénu zamířil do patra. Tam si podal žádost o dovolenou a zase odešel. Cestou z práce zašel do banky a vyzvedl několik desítek tisíc korun. Následně si zakoupil notebook a objednal si internetové připojení do svého bytu. Pak došel do obchodu se sportovními potřebami, kde zakoupil trekovou obuv a oblečení tmavých barev. Hned večer začal s běháním. Po stezce na workoutové hřiště, tam lehké posilování s vlastní vahou a poklusem zase zpět domů. Po letech sezení a civění do zdi se mu za tu námahu svaly odměnily intenzivní bolestí.

Druhý den zajel za svým advokátem, který řešil Pujcovu kauzu. Vyptal se na maximum informací. Rozčarován dnešním světem se odebral domů. Večer si zaběhal, zacvičil a padl do postele.

Třetí den přijel technik a zprovoznil mu internet. Následujících patnáct hodin strávil Krajn ve virtuálním světě. Pak šel opět běhat.

Čtvrtý den znovu zašel do banky, vyzvedl další peníze a vydal se na vlakové nádraží. Po pár marných pokusech našel, co hledal. Bezdomovce s platnými doklady, který bude za několik tisícovek ochotný podepsat se na pár papírů. Spolu se vydali do autobazaru. O tři hodiny později už opět vlastnil auto. Nenápadný, slušně ojetý, šedivý Opel Combo, jakých je všude plno. Ještě ten den ho převezl do autoservisu, kde nikdy nebyl, a zadal požadavek na komplet opravu všeho, co by bylo jen trochu podezřelé. Jak řekl majiteli firmy, nesmí se prostě stát, že ho to auto nechá někde ve štychu. Servisák sice brblal, že to si pán neměl kupovat opela, ale Krajn jen odvětil něco ve smyslu, že prachy nehrajou roli,

důležitý je tento konkrétní vůz. Pak na seznam požadavků ještě připsal nezávislé topení a měnič napětí z 12 na 230 voltů. Na to servisák utrousil, že když to tak udělaj, zvedne se cena toho vraku trojnásobně. Ze servisu Krajn odjel autobusem na sídliště, kde pod rouškou tmy odloupl SPZky ze dvou nepojízdných vraků. S cizíma poznávacíma značkama v batohu se vrátil domů.

Pátý den v trafice zakoupil několik předplacených SIM karet různých operátorů a v bazaru mobilní telefony. Tři z nich tlačítkové. Všechny je došel aktivovat na záchody zimního stadionu během utkání, kdy se pod jedním vysílačem přihlašovalo několik tisíc telefonů najednou. Pak je zase vypnul, rozebral a odešel domů.

Šestý den se vydal na obhlídku části města, kde to moc neznal. Bunda, mikina s kapucí, kšiltovka, sluneční brýle a rifle. Sice bylo úplně jasné, že pokud by se na něj někdo zaměřil, podezřelejšího člověka aby pohledal, ale jemu šlo o to, aby mu nebylo vidět do obličeje. A nakonec, před budovou, o kterou mu šlo, se takových individuí bude pohybovat víc. Kanceláře *PROBAČNÍ A MEDIAČNÍ SLUŽBY*, která má dozor nad podmíněčně propuštěnými, se nacházely ve třetím patře. Vchod do budovy byl jen jeden. A na něj se stačilo zaměřit. Bedlivě ho sledovat, trpělivě vyčkávat a nejdýl za měsíc se tam ten zmetek bude muset dojít ukázat, pokud zase nechce skončit v chládku.

Sedmý den sepsal seznam, sbalil notebook a odešel do kavárny. Tam si sedl zády ke zdi, spustil SW na změnu MAC adresy, připojil se na místní WI-FInu, nalogoval se na VPNku do Kazachstánu a odtamtud konečně na český e-shop prodejce sledovacích zařízení. Tam podle sepsaného seznamu učinil objednávku, vše nechal napsat na vymyšlené jméno a zaslat na dobírku do Zásilkovny. Jediný pravdivý údaj byl kontakt na jeden z předplacených telefonů. Nepotřebný seznam pak doma spálil.

* * *

Následující dva týdny proběhly v klidu. Práce, domov, běh, posilování, slídění po internetu. V den, kdy mu vrátili auto ze servisu, se na něho usmálo štěstí. Našel ho. Inzerát, na který čekal. Pistole Grand Power K100 předělaná na flobertku. Takových pistolí je samozřejmě spousta, ale tahle konkrétní byla za mnohem vyšší cenu, než je běžné, a čekala na znalého zákazníka.

Ten zásadní rozdíl spočíval v tom, že redukce z 9mm náboje na flobertový náboj byla do hlavně pouze vložena a lehce přibodována. Nikoli vlisována. S trochou šikovnosti si tak můžete zbraň zase předělat zpět na plnohodnotnou pistoli ráže 9mm luger. Všichni teroristé operující v Evropě tento fígl znají a hromadně nakupují tyto konkrétní zbraně kategorie D, na které nepotřebujete zbrojní průkaz a nepodléhají evidenci.

Prodejce byl ze Slovenska, konkrétně z Partizánského. David to vzal přes Hodonín. Dva kilometry za Trnavou prohodil SPZky, zapnul telefon a zavolal prodejci. Domluvili se na předání za hřbitovem v Oslanech. Tam vše proběhlo bez problémů. Jediná chvíle, kdy Krajn trochu znervózněl, byl moment, kdy mu prodejce nabídl, zda nechce i nějaké devítkové náboje. Mohlo se jednat o provokaci od tajného policajta. Dokud kupuje flobertku, nic na něj nemají, ale jak koupí ostrou municí, už se jedná o trestný čin. Poděkoval, municí odmítl a vydal

se domů. Pět kilometrů před Drietomou vrátil na auto správné značky a zničil mobil, ze kterého si volali s prodejcem pistole. Starým Hrozenkovem projel bez zastávky. Tu si udělal až u Znojma.

Následující týden začal po práci chodit na střelnici. S vymyšlenou legendou o přípravě ke zkouškám na zbrojní průkaz tam chodil střílet pod dozorem obsluhy. Bohužel neměli k zapůjčení žádné pistole Grand Power, tak střílel z GLOCKa. Čtvrtý den se mu povedlo, co plánoval. Stačila chvilka, kdy si personál odskočil řešit zásek popperů v dostřelišti, a pět nábojů namísto v zásobníku skončilo v Krajnově kapse. Do terče pak udělal díry tužkou a přelepil je záslepkami, aby to souhlasilo.

Od kamaráda ze staré práce si půjčil klíče od chaty na víkend. Nešlo mu o chatu, ale o celkem slušně vybavenou zámečnickou dílnu k chatě přiléhající. V sobotu se v ní zavřel a netrvalo ani hodinu a povedlo se mu provést rozborku pistole, opatrné vytlučení redukce z hlavně, sborku zbraně a první pokusný výstřel. Pistole fungovala, jak měla, a tak doplnil zásobník. Suché cvaknutí závěru při posunu náboje do komory posloužilo jako pomyslné odškrtnutí předposledního bodu ze seznamu povinností, potřebných k tomu, aby se Pujcův čas naplnil.

Ted' už zbývalo toho parchanta jen najít.

* * *

Padnul na to zbytek dovolený a několik tisíc korun za parkovný. Našel si místočko, odkud zadním sklem viděl přímo na vchod domu, kde sídlila *PROBAČNÍ A MEDIAČNÍ SLUŽBA*. Na stativu si hověla zrcadlovka Nikon a dlouhým objektivem 70-200mm. Díky tomu mu neunikla ani pomyslná myš.

Každý den ráno v sedm hodin si sedl do auta, spustil nezávislé topení a čekal. Protopenou naftu si vozil v pet flaškách v batohu. Malý solární panel na střeše zvládal dobíjet trakční baterii celkem obstojně. Domů ji vzal nabít přes noc jen dvakrát. S autem nikam nejezdil, aby nepřišel o ten flek s výhledem. Na číhanou a zpět jezdil trolejbusem.

Byly to dlouhé dny. Jedl salámy a pečivo, studenou pizzu, paštiky a jiný "dobroty". Zapíjel balenou vodou, močil do prázdných pet lahví. Aby se nenudil, poslouchal audio knihy.

Když se konečně dočkal, cuklo to s ním tak moc, až mu vypadl namazaný chleba z ruky. Máslem na zem, samozřejmě.

Pujec se za tu dobu, co ho neviděl, vůbec nezměnil. Krajn počkal, až za Pujcem zapadnou dveře, a vystoupil z auta. Po dlouhém sezení to jeho klouby jako vždy okomentovaly nesouhlasným zapraskáním. Poklidil v autě, přikurtoval volně ležící věci a sedl si za volant. Během čekání si připravil sledovací zařízení a vyzkoušel, že vše funguje, jak má.

Ani takový debil jako Pujec není tak blbej, aby zaparkoval pod okny probačního úředníka. Vyšel z budovy a vydal se směrem k náměstí. Pak zahrnul doleva, pak ještě jednou a už nasedal do auta. Ted' přišla ta nejtěžší část sledovačky. Krajn musel dokázat držet odstup, aby si ho Pujec nevšiml, a zároveň ho neztratit, protože Pujec stále nebyl vzorným a předpisovým řidičem, jehož chování by se dalo alespoň částečně předvídat.

Nakonec dojeli až do garáží obchodního centra IGY, kde zaparkovali ve třetím patře. Pujec se odebral do vietnamského bistra a dal si oběd. Krajn se vrátil k autům a umístil štěnici pod pravý zadní blatník Pujcovy audiny. Pak už jen čekal a zbytek odpoledne projezdil podle toho, co mu ukazovala navigace spárovaná se štěnicí. V sedm večer Pujec dojezdil a zaparkoval před jedním z těch mála paneláků, co jich v Borovanech mají. Krajn ještě pod rouškou tmy vyměnil štěnici za novou, plně nabitou, a vyrazil domů se pořádně vyspat.

* * *

V následujících čtyřech týdnech chodil Krajn do práce a sledoval Pujce jen přes obrazovku počítače. Jednou za dva dny dojel do Borovan vyměnit štěnici. Pomalu získával přehled o Pujcově celodenní činnosti. Po dvou týdnech bylo jasné, že se živí jako dealer. Během dne rozvážel drogy, večer někde propařil. Spával tak do devíti až do desíti. Dřívějšího budíka si nařizoval, jen pokud jel pro nové zboží. Jeho předání probíhalo na parkovištích u velkých obchodních center. Tesco, Globus, Ikea, prostě všude tam, kde je hodně aut a lidí. Po měsíci už nebylo na co čekat. Veškeré Pujcovo chování postupovalo podle vzorce, které měl už Krajn v hlavě. Dost bylo trpělivosti, nastal čas to skončit. David koukl do diáře Pujcových aktivit, rozhodl o datu popravu a zavřel notebook. Příští drogové rendez-vous u Tesca už neproběhne.

* * *

Bylo deštivé ráno, pět minut po půl sedmé. Pujec vyšel z domu, dálkáčem odemkl Audi a nasedl za volant. Ještě než stihl otočit klíčkem, otevřely se dveře na straně spolujezdce.

„Dobré ráno,“ pozdravil neznámý muž a nastoupil. Zaskočený Pujec pozdravit nestihl.

Jen co Krajn dosedl na sedačku, hned se za ním zabouchly dveře. Pak sáhl do batohu a vyndal polštář a pistoli. Náboj měl v komoře, stačilo odjistit palcem na boku zbraně.

„Co to kur...?“ ptal se Pujec, ale doříct nestihl.

Deštěm, polštářem a autem ztlumený výstřel nezaslechl vůbec nikdo. Davidovi v uších trochu hučelo, ale nebylo to nijak dramatické. Zato Pujcovi se po prsou začala rozpíjet rudá skvrna. Otevřel ústa v němém výkřiku a vyvalil oči. Pak se zhroutil na volant.

Před druhým výstřelem si namáčkl špunty do uší. Na počátku akce nechtěl riskovat, že něco důležitého přeslechne. Rozhlédl se po okolí, a když se ujistil, že v okolí nikdo není a nikde se nic neděje, opřel hlaveň s polštářem o Pujcovu hlavu, a vystřelil ještě jednou.

Sklopil obě přední sedadla, přešel dozadu a mrtvé tělo přemístil tamtéž. Sám si pak sedl na místo řidiče. Sebral obě vyhozené nábojnice, nastartoval a odjel z Borovan směrem na Nové Hradky. Kousek za Třebečí zahnul směr Jílovické nádraží. Odstavil vůz u lesa, interiér a mrtvolu polil ředidlem, stáhl trochu okna, aby měl oheň dost vzduchu, škrtl sirkou a odešel. Stále pršelo. Ale to nevadilo. Nepotřeboval, aby auto shořelo celé, stačí, když oheň zahladí případné stopy uvnitř vozu.

Cestou zpět do Borovan potkal tři auta. Nasedl do opela a odjel. Před Ledenicemi uhnul na Trocnov a vyměnil SPZky za platné. Vybil a rozebral pistoli. Její části naházel do Římovské přehrady. Srolované SPZky taktéž. Pak dojel do obce Větrná na Českokrumlovsku a auto odstavil před jednu z pochybných ubytoven. Převlékl se, klíčky nechal v autě a pěšky se vydal na autobus do Krumlova. Tam přestoupil na spoj do Budějovic.

Bylo přesně dvanáct, když dorazil do práce. Rychle vyřídil maily, a pokud měl kliku, třeba se po něm nikdo ani nesháněl. Cestou z práce to vzal přes sídliště Šumava. Oblečení použité v Borovanech vyhodil do popelnic. Do kontejnerů na elektroodpad vyhodil štěnice a poslední telefon. SIMky rozlámал a vyhodil do běžných košů na zastávkách MHD. Doma rozebral notebook a pevný disk provrtal vrtačkou. Se zbytkem notebooku několikrát praštil o zem. Nefunkční stroj vyhodil do dalšího kontejneru na elektroodpad při večerním běhání. Teď už mohl jen čekat, až přijdou.

* * *

Přišli za týden. A během toho týdne se rozhodně neflákali.

Autá s ohořelou mrtvolou si všiml jeden lesák v deset dopoledne. V poledne už kolem místa nálezu kroužilo několik desítek lidí. Posádka ze záchranky, koroner, policajti z OOP Trhové Sviny, krajská kriminálka z Budějovic, technici pro ohledání místa činu, hasiči a samozřejmě opodál nemohli chybět novináři.

Pitva určila příčinu smrti. K zachovalým střelám však chyběly nábojnice a zbraň. Balistika se později vyjádřila v tom smyslu, že s touto pistolí zatím nebyl spáchán žádný trestný čin.

Běžná operativní činnost přišla s pár poznatky. V den vraždy někdo zahlédl v Borovanech poblíž sídliště starý Opel, který určitě nebyl nikoho z místních. Značku si bohužel svědek nepamatoval. Dva řidiči si vzpomněli na postavu muže jdoucího od lesa u Jílovic směrem do Borovan. Vyšší postava, tmavé oblečení, černý batoh, nic nápadného.

Trvalo dva dny, než se jim povedlo v ohořelé mrtvole ztotožnit osobu dealera Pujce. Několik dalších dní zabrala kooperace s protidrogovým oddělením, vytěžování informátorů a pátrání po případném motivu popravu mezi členy podsvětí. Nepřišlo se na nic.

Nakonec dali k ledu verzi s podsvětím a zaměřili se na osobní motivy. Na stole jim totiž konečně skončil spis Krajn/Pujec a taky se dostavil Pujcův probační úředník. To už vypadalo zajímavěji.

* * *

„Můžeme dál?“ položil řečnickou otázku a zaklapl pouzdro s policejním odznakem. Byli dva, ale mluvil jen jeden z nich. Ten druhý měl roli pozorovatele. Přišli k Davidovi domů a zazvonili minutu potom, co přišel z práce. To nebyla náhoda. Kapitán Molnár jednal slušně a pokládal otázku za otázkou. David poctivě odpovídal a jak bylo jeho zvykem už nějaký ten rok, do žádných emocí se nepouštěl.

Ne, neví o tom, že Pujec je po smrti. Tudíž ani neví, co se mu stalo. Ano, o ohořelém těle muže nalezeném u Borovan slyšel. Ne, nevěděl, že Pujec byl

propuštěn na podmínku. V den vraždy byl v práci. Ne, nemá na to svědky, pracuje sám. Kolikrát nikoho z práce nevidí celý den, a proto tu práci dělá. Chce mít od všech lidí pokoj. Ne, neví jak se má exmanželka. Ne, neví, co dělá tchán. Ne, není mu Pujce líto. Ano, kdyby bylo potřeba, mohou se na něho obrátit. Ne, neplánuje vycestovat.

Poděkovali, rozloučili se a odešli. První kolo měl David za sebou. Že jich bude víc, s tím počítal. Ale šlo to dobře. Nic neprozradil, ničím se neprořekl.

Trvalo to měsíc. Prověřovali ho důkladně. Ptali se na něj u jeho advokáta, v práci, v baráku mezi sousedama. Určitě si nechali vyjet jeho bankovní účty a mobilní telefon. Párkrát se mu dokonce zdálo, že ho někdo sleduje. A pak mu přišlo předvolání.

* * *

Výslechová místnost rozhodně nevypadala jako ty ve filmech. Byla nudně sterilní. Omlácený stůl a čtyři židle, jednostranně propustný zrcadlo, na stropě bzučely zářivky. Dveře s koulí podsouvaly myšlenky o tom, že odtud se samovolně neodchází. Nebyl tu Molnár, ani jeho mlčenlivej parťák.

Davida posadili proti muži, který se představil jako kapitán Fuchs. Kvůli výraznému pupku si musel odsunout židli dál od stolu a vlasy měl mastný, jako kdyby namísto šampónu používal fritovací olej. Po předchozím pohodovém rozhovoru nebylo ani památky. Rázný kriminalista dával jasně najevo, kdo je jeho podezřelým číslo jedna.

„Proč jste nám neřekl, že chodíte na střelnici?“

„Neptali jste se,“ pokrčil David rameny.

„Takže umíte střílet.“

„Učím se to. Zbrojní průkaz ještě nemám, ale to asi víte.“

„Víme. Máte doma nějakou zbraň?“

„Ne, vždyť nemám ten zbroják.“

„To nemá hodně vrahů. Takže když u vás uděláme domovní prohlídku, žádnou zbraň tam nenajdeme?“ naklonil se Fuchs blíž ke stolu.

„Přesně tak, žádnou,“ zakroutil David hlavou.

„To bych i čekal, že ne. Tak blbej nejste. Stále trváte na tom, že jste o Pujcovi nic nevěděl?“

„Ano, trvám.“

„A že v době vraždy jste byl v práci?“

„Ano.“

„Určitě?“

„Máte snad důkaz, který by dokazoval něco jiného?“

„No, to přímo ne, výpis polohy vašeho mobilu vaši verzi dokonce podporuje.“

„Tak vidíte,“ rozhodil David rukama.

„Ten jste tam mohl nechat ležet a jít pryč. Ale je velmi zajímavé, že jste začal chodit do práce o hodinu a půl dřív jen pár týdnů před vraždou. Proč?“

„Abych mohl odcházet dřív. Kvůli střelnici. Později odpoledne po práci bych to už nestíhal. Maj tam do pěti.“

„Ale už tam nechodíte.“

„Ne, už ne.“

„Proč ne?“

„Protože to byla pitomost. Momentální nápad. Už mě to přešlo. Bouchačku už nechci.“

„Už jí nepotřebujete, protože Pujec už to má za sebou.“

„To říkáte vy,“ bodl David ukazováčkem směrem k Fuchsovi.

„A vy říkáte co?“

„Opakuju, byla to pitomost.“

„Dobře, dejme tomu. Signál vašeho telefonu se z práce v den vraždy nehnul. Vy taky ne?“

„Ani já, to už jsem říkal.“

„Jak mi teda vysvětlíte, že váš kolega, pan Pudil, vás sháněl na vašem pracovišti a nesehnal?“

„To je vždycky tak. Celý dny tam sedím a jen si odskočím na záchod, musí mě někdo shánět.“

„Ale on vás sháněl celé dopoledne.“

„Teď kecáte buď vy, nebo on. Kdyby mě sháněl celé dopoledne, musel by mě tam zastihnout.“

„Pudil tvrdí, a teď budu citovat,“ zalistoval Fuchs v papírech. „Á, tady to je. Tak tedy Pudil tvrdí, cituji: „Byl jsem tam víckrát, dvakrát určitě, možná i třikrát, a pan Krajn u sebe nebyl.“ Takže kde jste byl?“

„Jak říkám, na záchodě. Dva, nebo klidně i tři Pudilovy pokusy nic neznamenaj. Občas trpím zácpou, či naopak průjmem, to pak chodím různě často na WC. Beru na to speciální probiotika, optejte se mého lékaře.“

„Optáme, spolehněte se. Tak dál. Bral jste si dovolenou. Poprvý za tu dobu, co pracujete v archivu. Proč?“

„Co myslíte? Proč si člověk bere dovolenou?“

„Já si nemám nic myslet a vy mi koukejte odpovědět!“ začal se Fuchs dopalovat.

Krajnovy klidné, emocí prosté odpovědi ho začínaly vytáčet víc, než dokážou běžní drbaní. Klasickéj drban, machruje, bývá drzej, po sérii důkazů změkne. Prostě klasika, na kterou už byl Fuchs za ty léta zvyklej. Krajn byl jinej. Mluvil furt stejně monotónně, nerozčiloval se, na všechno měl odpověď. Ten teda určitě nezměkne, natož aby se jen tak přiznal.

„Šéf na mě tlačil, abych si vybral starou dovolenou, tak jsem ho poslechl.“

„Co jste dělal během dovolené?“

„Byl jsem doma.“

„Nikam jste nejel?“

„Ne.“

„Dobrá, jdeme dál. Jste spořivý, moc neutrácíte, většinou platíte kartou?“

„Ano.“

„Na co jste tedy potřeboval před třemi měsíci tolik peněz?“ položil Fuchs před Davida výpisy z banky o výběrech hotovosti.

„Chtěl jsem si vsadit.“

„Na co?“

„Na červenou.“

„Takže jste ty prachy prohrál v kasínu? Vy, člověk, co do kasín nechodí, a je spořivej. Proč byste to jako dělal?“

„Chtěl jsem si zkusit, jakéj to je pocit.“

„A co tak najednou?“

„Měl jsem po rozvodu, majetek vypořádaný, tohle mi zbylo, tak co s tím? Do hrobu si ty prachy nevezmu.“

„To jsou kecy a vy to víte! Vážně čekáte, že vám to uvěřím?“

„Věřit mi nemusíte. Ale dokázat mi, že to tak nebylo, to už musíte. Můžete dokázat, že jsem ty prachy použil jinak?“

„Ne.“

„Tak vidíte,“ pokrčil David rameny a upil z kelímku s kávou, kterou dostal hned po příchodu do výslechovky. Koutky úst se mu z té břechky stáhly do šklebu.

„Dobrá, nechme kasina bejt. Vlastníte auto?“

„Ne.“

„A jezdíte s nějakým vozem?“

„Ne, jezdím městskou.“

„Jak mi teda vysvětlíte tuhle fotku?“ posunul po stole Fuchs lesklý papír ve velikosti 13x18 centimetrů směrem k Davidovi. „Je z nové křižovatky u Strážkovic. Každou minutu udělá snímek. Měli jsme kliku. Od Trocnova tam přijíždí Opel Combo. Vidíte řidiče?“

„Ani moc ne, je to dost špatná fotka. Navíc má řidič sklopenou sluneční clonu. Nechcete mi doufám tvrdit, že ten flek za volantem mám být já, že ne?“ poslal David Fuchsovi fotku po stole zpět.

„Z týchle fotky ne, ale z týchle...“ Poslal Fuchs druhou fotku. Byla to zvětšenina té první. Davidovi v tu chvíli na zádech vyrašila kapka potu. Ale povedlo se mu zachovat klid.

„To nemyslíte vážně. Uznávám, že vaši technici odvedli kus práce, ale ten řidič je pořád neostrej a ve stínu. Že to mám být já, to vám neuvěří žádný soudce. Máte to auto?“

„Proč se ptáte?“

„Takže nemáte. Kdybyste ho měli, tak určitě budete chtít k porovnání mojí DNA, otisky prstů, pachovou stopu a co já vím co ještě?“

„Vy se vyznáte,“ ocenil Davidovi znalosti kapitán. „To auto se našlo. Rozebraný v jedné cikánské čtvrti na Šluknovsku. Otisků i stop DNA je tam asi milion.“

„Ale tak snad vidíte SPZku,“ poklepal David nehtem na zvětšenou fotku, „dopátrejte teda majitele a pokud to není za volantem rovnou on, tak ať vám řekne, komu to auto půjčil. S takhle snadnou policejní prací vám snad nemusím radit, ne?“

„To vážně nemusíte. My víme, komu to auto patří.“

„Tak v čem je problém?“

„Je to bezdomovec. Bílej kůň. Na něj je to auto jenom napsaný. Ten v něm určitě nikdy nejel.“

„No a? Tak snad vám řekne, kdo ho k tomu přinutil.“

„Neřekne.“

„Netvrd'te mi, že je taky mrtvej?“

„To nevíme. Doufáme, že ne. Ale je to bezdomovec, zatím se nám ho nepodařilo vypátrat.“

„Uf, tak to se mi ulevilo.“ Oddechl si David.

„Proč, že na vás nemůže ukázat prstem?“

„Ne, že není mrtvej. Jinak byste to určitě chtěli hodit na mě.“

„Tak nabízelo by se to,“ ušklíbl se Fuchs.

„Heleďte, už mě začínáte docela unavovat. Nemáte na mě nic. Žádněj přímej důkaz. Samý domněnky. Dám vám radu, až příště budete chtít někoho zavřít, obstarejte si prvně pořádný důkazy.“

„Někdy stačí přiznání, popřemýšlejte o tom. Je to polehčující okolnost, svědomí se uleví. To je zase moje rada.“

„Až z někoho budete chtít dostat přiznání, donuťte ho vypít to vaše hnusný kafe. Po třech šálcích přizná i holokaust. To je má poslední rada,“ odsunul David kelímek směrem k Fuchsovi. „Můžu jít, nebo na mě máte ještě nějaký jiný otázky?“ Neměl. A tak ho pustili.

Trvalo ještě půl roku, než to odložili mezi neuzavřené případy. Davida už si k dalšímu výslechu nepozvali. Jak se mezi policisty říká, neměli na něj nabito.

Nikdo od policie vám to otevřeně nepřizná, protože jim to kazí statistiku úspěšnosti. Ale to, že nedokázali vypátrat vraha takovýho šmejda, jako byl Antonín Pujec, je nijak zvlášť netrápilo. Svět se točil dál a musely se vyšetřit důležitější zločiny.

Ostravský příběh

Dneska už tam prostě musím jít, domlouvám sama sobě. Podzemní prostory mi nedělají dobře. Ale rýže a těstovin už mám plné zuby. Jdu, zavelím si, rázně vstanu a potichu se vytratím z bytu. Se svazkem klíčů v ruce scházím ze čtvrtého patra.

V přízemí u výtahu zahlédnu zamřížované dveře. Nachystám si klíč, ale když k nim přijdu blíže, zjistím, že ho potřebovat nebudu. Mříž vypadá bytelně, ale stačilo do ní drcnout a sama se přede mnou otevřela. Je mi to divné. Mirek mi opakovaně připomínal, abych pečlivě zamykala.

„Dědek Woznica má oči všude,“ varoval mě. „Bydlí hned dole u výtahu. A běda, kdybys někde nechala otevřené.“

Nechám záhadu odemknutých dveří být, nadechnu se, rozsvítím a pomalu se nořím do nejspodnějšího patra domu. Vidím jen na prvních pár schodů, chodba se dole rozvětjuje na dvě další. Nečekaně mě do nosu udeří vůně nějaké bylinky a ještě čehosi nepříjemného. Dvakrát neberu odér do nosu a první pach už rozpoznám. Je to majoránka, tedy přesněji konopí. S tím druhým si zatím nevím rady.

Od Mirka vím, že se mám vydat chodbou vpravo a pak odpočítat sedmý sklep po levé straně. Chvilí hledám vypínač, a než rozsvítím, ucítím neznámý pach znovu. Je to jako... šrotuje mi v hlavě a já ne a ne přijít na správnou odpověď.

Pomalu procházím neznámým prostorem, pět sklepů jsem již minula. Pach je stále silnější. Po zádech mi přeběhne mráz. Kdybych věděla, že mně tohle místo bude nahánět takovou hrůzu, tak se překonám a sním i ty špagety.

Udělám další dva kroky a rychle odemykám kladku. „Zatracené brambory,“ brblu a hážu ty malé nepravidelné koule do plastového kyblíku. Spěchám. Stále to tady tak nepříjemně smrdí a k tomu se přidal i protivný, téměř monotónní zvuk. Bzzz. Zrychlím, a jak jsem celá vyjukaná, jeden ten kulatý nesmysl mi vypadne z dlaně. Prokličkuje si to mezi mými pantoflemi a mete si to někam na druhou stranu. „Krucí,“ ulevím si nahlas. Narovná záda a otočím se směrem, kam zmizela část našeho oběda.

„Tady jsi!“ zvolám vítězoslavně a hned k tomu přidám dlouhé táhlé „á“. Brambor ukončil svůj útěk a zastavil se o podrážku boty. K botě patřilo tělo. Co jsem si stihla všimnout, tak bylo docela mladé. Leželo divně zkroucené napříč malou sklepní místností a vyhaslé oči hypnotizovaly špinavé osvětlení. Kolem těla už rejčila spousta vypasených much, které hledaly to správné místo k naklazení svých vajíček. Na rozdíl ode mne jim pach krve připadal příjemný a životadárný. „Děkuji ti,“ zašeptám vyčerpaně krásné blondýnce Milušce. Svalím se na židli a manželova kamarádka z dětství (a pro mne nyní i sousedka ze třetího) se na mě soucitně podívá a zeptá se: „Kávu?“

Zavrtím jen mlčky hlavou. Jednu erární jsem dostala u výsledku.

„Holky?“ zeptám se na chování mých holčiček po dobu, co jsem byla na kriminálce. Miluška jen mávne rukou.

„Jsou zlaté,“ usměje se. „Kdyby tak všechny děti byly takové. Ne jako ten zmetek...“ odmlčí se. Možná ji napadne, že o mrtvých by se mělo mluvit jen dobře. „Já vím, ale když já se na to už nemohla dívat.“

„To byl tak hrozný?“

Miluška přikývne a vypustí lavinu slov. „Byl to vnuk starý Vávrový. Bydlí naproti nás. Dcera se jí upila k smrti, tak se o kluka, Marečka, musela postarat sama. Ale byla na něj krátká. Sotva dohodil učňák a od té doby se jen poflakoval. Já jí tolikrát říkala, aby ho vyhodila z bytu! Ale nedala si říct.“

„Musí to být těžké. Třeba byla ráda, že na světě není úplně sama.“

Miluška jen pokrčila rameny. „Možná. Do hlavy nikomu nevidíme. Ale než takové trápení... Musela ho živit, kradl jí peníze, věci. Dlužil, kam se podíval. Tahal sem hromady všelijakých podezřelých individuí. Woznica měl na něj taky pěkně spadeno. Hrozil mu tou svojí sukovicí jak malému klukovi.“

Přikývnu. Víím, o čem mluvím. S uvedeným klackem jsem měla tu čest seznámit se dokonale. Při mé zoufalé snaze najít v domě prvního živého člověka, se kterým bych se mohla podělit o své sklepní tajemství, jsem se přes ten blbý klacek natáhla jak dlouhá, tak široká.

„Ted' už tady snad bude klid. I když tohle jsem mu tedy nepřála,“ uzavře Miluška svoji řeč.

Navzdory nepříjemné situaci jsem měla i nadále v plánu si s našimi dvěma dcerami, desetiletou Janou a šestiletou Hankou, naše poslední prázdniny užít. V září nastupuje i ta mladší do školy a já po děsně dlouhé době zpět do práce.

Když můj muž krátce před létem přišel s nápadem, že bychom ho mohli jednou trávit jinak, vůbec mě to nenadchlo. Co nenadchlo, přímo vyděsilo. Představa, že své poslední volné dny stráví naše rodina u tchýně, byla děsivá. Já i moje děti jsme rodáci z vesnice, malé jihomoravské. Léto travíme koupáním v rybníku a jízdou na kolech. Co si proboha počneme v tak velkém a průmyslovém městě, jako je Ostrava?

Ale protože se považuji za tolerantní ženu, nakonec jsem svolila. Mirek nás přivezl do prázdného bytu. Tchýně stráví necelé dva týdny v nemocnici a pak bude chvíli potřebovat pomoc, než se postaví na vlastní náhradní kloub. I Mirek si na dobu tchýnina návratu nahlásil dovolenou.

„Raději si vás, ženský, pohlídám. Ať se mi hned nepozabíte. Obě jste dost paličaté,“ dodal k tomu, proč se tak rozhodl.

„Vražda v rodině by nebyla dobrá vizitka pro tvoji práci, co?“ utahuji si z něj. Před třemi měsíci byl Mirek povýšen a žádný mord na jižní Moravě se bez něj neobejde.

Jdu tmavým sklepem. Míjím jednu bečku vína za druhou a víím, že za tou poslední se někdo ukrývá. Svaly mám napnuté k prasknutí. V ruce svírám obrovskou dřevěnou palici a obezřetně ji držím nad hlavou, připravenou k ráně. Ještě tři kroky, dva – už vidím obrysy postavy. Ted' se pohnula. Ještě malý kousek. Ruka je

připravena nemilosrdně udeřit. Dokončím poslední krok a hůl letí švihem do míst, kde předpokládám hlavu nepřítele. Už nejde zastavit. Zbraň za vteřinu dokoná svůj pohyb a já konečně rozpoznám schovávající se tvář.

„Mami!“ stihne ještě zakřičet...

„Mami, vzbud' se. Někdo je za dveřmi,“ koukají na mne dva páry vykulených očí a já se jen stěží budím do reality. Když můj mozek přeloží obsah vyděšených slov a konečně pochopí situaci, začnu jednat.

„Pst,“ houknu na holky a zachumlám je do peřin. Vstanu a tiše přejdu ke dveřím. Chvilí poslouchám. Do šramotu slyším brblání. Zaposlouchám se znovu a už rozpoznám hlas na chodbě.

„Do prdele,“ uleví si můj manžel a zazvoní.

Nedostalo se mi vysvětlení, proč se zde Mirek objevil, ale bylo mi jasné, že tady není kvůli stesku po rodině. Ráno už byl pryč, a na stole jen ležel vzkaz, že odpoledne pojedeme na koupaliště.

Odpoledne bylo dle mého muže v pět hodin a koupaliště bylo neskutečně daleko. Já celou cestu brblala, zato holky nadšeně šlapaly a užívaly si přítomnosti milovaného tatínka. Ale abych muži nekřivdila. Výlet byl fajn, koupání taky a my jsme se vraceli unavení domů ještě před setměním.

„Mirek, můžeš na chvíli,“ čeká nás hned za vchodovými dveřmi domu překvapení. Pan Woznica. „Ty si u policajtů, říkala Miluš. Mohli byste se podívat po té moji holi?“

„Však ji držíte v ruce,“ nechápe můj muž a ani já.

„Šak tato není moja! Nevidíš? Tato je jiná. Moje Hadovka má suk tady dole a tady, těsně pod rukou, druhý. Připomíná hadí oko.“

„Dobrá, dobrá. Já to pak klukům nahlásím a uvidíme, co dál,“ ubezpečí starého muže manžel.

„Pak. To známe. Pak! To je jako nikdy,“ odchází s brbláním Woznica a rázně za sebou přibouchne dveře od svého bytu.

Adoptovaná sukovice stojí opřená o botník a nevinně se na nás kouká.

Manžela jsem dva dny pořádně neviděla. Třetí den se přiřítíl nad ránem, sotva svítalo, a nebyl k zastavení. Nezbylo mi, než si přes sebe přehodit župan, uvařit nám kávu a naslouchat.

„Tak ho máme. Pokusil se zbavit oblečení od krve. A hádej co? DNA sedí! Je Marka Mikuše.“

„To jsem ráda,“ chápu jeho radost. „Ale koho jste tedy chytli, prosím tě?“ Nechápu, kdo vlastně vraždil.

„Ale, jméno ti nic neřekne. Fousek mu říkájí, má takový smeták pod nosem. Místní překupníček. Mikuš mu dlužil za fet a nebylo to zrovna málo. Splácel to kde čím. Ted' byli domluvení na nějakém zlatém řetízku, ale Fousek tvrdí, že už byl mrtvý, když si pro ten šmuk přišel. Že ho prošacoval, jestli to zlato nenajde, bo mu prý

bylo jasné, že z mrtvého už žádné prachy nedostane. A tak se asi ušpinil. Ale takovou pohádku ať si nechá pro prokurátora, to mu nežereme.“

„Kdy se měli setkat?“

„Večer, o desáté.“

„Takže tam ležel celou noc,“ přemýšlím. Vybavuji si, jak jsem přicházela k bráně a chystala si klíče, které nakonec nebyly potřeba.

„Mirku, poslouchej, klíče tedy vzal Fousek?“

„Jaké klíče?“

„Říkala jsem ti, že vchod do sklepů nebyl zamknutý. Mladý musel mít u sebe klíče přece! Buď je vzal Fousek, nebo...? Kam by se jinak poděly?“

Mirek na mne kouká jako na zjevení. „Jasně, klíče...,“ zvedne hrnek a dopije poslední hlt. „Tak já zase jdu,“ políbí mne a s nepřítomným výrazem odejde z bytu.

Ochladilo se. Počasí není ani k vodě, ani na kola. Tak po obědě holky vezmu jen do malém parku, co je hned u bytovky. Když vycházíme z budovy, cestu nám zatarasí sanitka. Z bočních dveří se souká starší paní.

„Já už to zvládnou, chlapci,“ nechce si nechat pomoci od svého doprovodu.

„To nejde, paní Vávrová, musíme s vámi jít až do bytu,“ namítá jeden z mladíků.

„Ale jed'te, ať ten popelář nečeká.“

„Já vám pomůžu,“ nabídnu se, když vidím, že situace se stává patovou. Sanitka překáží popelářům, za nimi stojí další dva vozy a nervozita všech stoupá. Převezmu od sanitáka tašku, holkám vysvětlím, kde na mě mají čekat, a vyjedu s Vávrovou do třetího patra.

„Mám uvařit kávu, čaj?“ zeptám se jí, když pomalu dojde ke křeslu a ztěžka do něj dosedne.

„To byste byla hodná, kávičku bych prosila. Je tam v piksli u konvice. A uvařte si taky, mladá paní,“ nabídne mi, jen co popadne dech. Přichystám pro nás dvě kávy a přisednu si. Chvilí mlčíme a ticho ruší jen cinkání lžiček v šálcích.

„Tak vy jste Mirkova žena? Všeci jsme si mysleli, že tady zůstane. Víte, on dřív s Miluškou,“ podívá se na mě zpytavě. Přikývnu. Vím o tom. „Byla to taková velká láska. Ale jak Mirek odjel studovat do Prahy, tak jim nevydržela,“ dodá ještě. Osten u srdce mne sice píchne, ale moc to nebolí. I já jsem měla před Mirkem kluka. A nejen jednoho.

„A jak se vám tady líbí?“

„Náhodou, líbí. Řeka je hned za domem a těch cyklostezek! Máme slíbenou i Lysou horu, až bude případ uzavřen,“ rozmluvím se. Ale najednou se zarazím. Proboha, jako bych nevěděla, s kým mluvím. Případ! Vždyť to byl její vnuk!

Stydím se za svoji netaktnost. Nevím, kam s očima. Nevydržím jen tak sedět, stoupnu si a rozhlížím se po pokoji. Polovinu místnosti zabírá starý sekretář. Kromě pár knih je úplně prázdný. Vedlejší stěna je v podstatě jedno velké balkónové okno. Podél té další stojí řada nízkých komod. Přejdu k ní a prohlížím

si vystavené fotografie. Tu největší v krásném dřevěném rámu vezmu do ruky. Je na ni mladá žena s miminem na klíně.

„To je Věrka,“ sleduje bedlivě mé počínání paní domu. „Nedožila se ani čtyřicítky. Její otec, můj Ruda, tak pil. Když od ní odešel Mikuš a nechal jí samotnou s dvouletým capartem, už nešla zastavit,“ povzdechne si a vytáhne z kapsy kapesník. „A teď i Mareček,“ rozvzlyká se hlasitě. „Co si sama na tom světě počnu?“

Pohladím ji po rameně.

„Mirek ho najde, uvidíte. Vím, vnuka vám to nevrátí, ale nebojte, pěkně si tu sviňárnu odsedí. Oni ho totiž už mají,“ vyhrknu a hned se zhrozím. Kdyby mě tak slyšel manžel!

„A k čemu to bude!“ vyjede na mne zcela nečekaně Vávrová a docela svižně vyskočí z křesla. „K čemu, řekněte mi? K čemu mi je, že je tady mám,“ a ukáže na spoustu fotek před sebou. „K čemu mi je, že mi tohle zbylo?“ Vezme malou krabičku a mrskne s ní o zem. Potom se celá vyčerpaná sveze zpět do křesla a pokračuje: „Všem se ulevilo. Nikdo ho tady neměl rád. Nikdo. A Woznica ho přímo nenáviděl. Pořád opakoval, že zabít ho je málo. Můj Marek, Mareček!“ Pustí se do usedavého pláče a já přemýšlím, co dál.

Najednou se mi zdá celá ta místnost prosáklá nenávistí a smrtí. Otřepu se. Vezmu ze stolu svůj šálek plný hořké kávy a nemilosrdně ji vyleju do dřezu. Pečlivě si po sobě umyji a uklidím tak, aby ani kousek mého já nemohl být součástí tohoto místa. Potom ze země zvednu maličkou krabičku a do dlaně mi vklouzne zlatý medailonek. Zvědavost mi nedá a šperk otevřu. V oválném rámečku se na mě směje krásná mladá dívka. Je to stejná tvář jako na velké fotografii. Medailonek zase zacvaknu, a když jej ukládám do šperkovnice, všimnu si, že řetízek, na kterém je přívěsek zavěšený, je přetržený. Mlčky vše uložím na své původní místo a špitnu: „Na shledanou.“

Než otevřu vchodové dveře od bytu, všimnu si, že na věšáku visí svazek klíčů. Tiše ho vezmu do ruky a na špinavém koženém pásku přečtu vyražená písmena SKLEP.

O pět minut později sedím na lavičce v malém parku. Jednou polovinou mozku hlídám holky a druhou přemýšlím nad nevyřešenou vraždou. Odpoledne se vleče a mě ta spousta událostí, co kolem mne za ten necelý týden proběhla, nenechá jen tak odpočívat. Tak si vytáhnu blok a s tužkou v ruce si třídím myšlenky. Co tedy už vím?

Mladý byl feťák a dlužil. Zde je možný pachatel Fousek nebo nějaký jiný týpek, který chtěl své peníze zpět. Ale jaký by mělo smysl zabít si dlužníka? Z mrtvého přece už nic nevytáhneš! Ale možná to byla jen nehoda, o něco se rvali, Marek upadl... To je první možnost.

Tak dál. Jak znám z mnoha případů, vrahem bývá často i někdo z rodiny. Zde by to mohl být případně otec Marka nebo jeho babička. Stará Vávrová ho jistě měla plné zuby, ale proč by za ním šla až do sklepa? Vždyť sotva chodí. A otec? O něm mi Mirek nic neříkal. Však ho taky určitě prověřují.

„Mami, mami, my si chceme udělat ohýnek!“ přeruší mé úvahy holky.

„Dobrá, tak nanoste dřevo,“ souhlasím s jejich nápadem, jen abych měla čas na přemýšlení. Využiji chvilku klidu a vrátím se k poznámkám. Tak to máme dvě možnosti. A co třetí?

„Mami,“ volají už na mě mé ratolesti znovu. „Podívej, kolik mám klacíků,“ chlubí se ta menší, Hanka, a na zem vysype obsah své náruče. Jak s nimi manipuluje okolo mých holých nohou, praští mě jedním pod koleno.

„Au! Nemůžeš dávat pozor!“ zakřičím na ni a rukou si lehce projeď po bolavém místě. Jasně! Ten klacek, co mi udělal tuhle příšernou modřinu! Vždyť o něm Vávrová mluvila – jak vnuka nenáviděl a pořád opakoval, že zabít je ho málo! Chci si k číslu tři zapsat jméno Woznica, ale to už ke mně přichází i starší, Jana. Je celá udýchaná, jak nese obrovskou hromadu chrastí. Fakt mi někdy přijdou ty moje holky nenormální. Proč spolu pořád musí soutěžit?

Jana vysype celý obsah náruče k mým nohám jako nejvzácnější kořist a čeká na moje uznání. Podívám se jí zpříma do očí a ukážu mlčky palcem, že je jednička. Verbálně ji chválit nechci, protože vidím, že má Hanka slzy na krajíčku.

Ale dceři to očividně nestačí a začne se v té své kupce přehrabovat. Za minutku se narovná a vítězoslavně pronese: „Podívej mami, jaký hezký jsem našla. Ten pálit nebudeme, ten si nechám.“ Mává mi před očima podivnou, docela rovnou větví. Vezmu ji dceři z ruky a pečlivě si ji prohlížím. Je to pevný kousek dřeva naprosto odlišný od těch třísek, co sem holky nanosily. Všimnu si, že na spodním konci má nějakou červenou šmouhu. Otočím ho ještě zdola nahoru a přiblížím téměř k nosu. Cuknu rukou a klacek štitivě zahodím. Hned potom, co na mě mrklo jedno velké hadí oko.

Následující odpoledne je zase takové neslané, nemastné. Parčík byl uzavřen celé dopoledne, ale dle Mirka už toho moc nenašli. Služební pes je přivedl k místu nálezů a od něj k bytovce a ke dveřím starého Woznici. Potom znovu od místa nálezů k naší lavičce a pak ještě kousek dál, k popelnicím. Ale z toho už nikdo moc moudrý nebyl. Naobědvali jsme se společně a manžel už zase frčel vyšetřovat. Holky se znuřeně dívaly z okna a společně jsme tipovaly, zda z toho černého mraku bude, či nebude pršet.

„Tak pojďme alespoň před bytovku,“ zaškemrá Jana. Hanka se k sestře přidá a udělá na mne gesto *prosím*. Policisté i páska z okolí již zmizeli, tak není důvod cáckám nevyhovět.

Tentokrát se holky daly do stavění domečku pro skřítku. Já jsem si chvilku četla Proškovou, chvilku obhlížela hrozivé mraky a pak přemýšlela nad tím, jak rychle se z člověka může stát vrah.

Vybavil se mi můj sen. Opravdu bych mohla své vlastní dítě zabít? Možná, kdyby se chovalo jako Marek? Nevím. Stačí se správně rozčítit?

„Můžu k vám?“ vyruší mě z myšlenek starší paní a už se dere na volnou část lavičky.

„Samozřejmě,“ odpovím slušně, i když se mi to právě teď moc nehodí.

„Od rána to vypadá na buřku, co?“

Přikývnu a sklapnu knížku. Je mi jasné, že je definitivně po klidu.

„Vy ste ta z Moravy, žena mladého Prajze?“ zpytavě se na mne zadívá ta osůbka a já opět jen mlčky přikývnu. „A Mira prý zatknul starého Woznicu. Ale já si nemyslím, že udělal dobře. Jara je dobrák od kosti. On sice pořád hudruje, ale moc hodný chlap to je. Však by si jinak v bytovce každý dělal, co chtěl.“

„Vy se tady taky znáte všichni! To je jako u nás,“ vstoupím do monologu staré paní.

„Ba, byli jsme všeci skorem stejně mladí, když nás sem nastěhovali. Ale spousta už jich nežije. My, co jsme zbyli, se setkáváme pořád. Máme takový klub,“ narovná se a ukazuje mi nějaký špendlík v klopě.

„Klub?“ divím se a prohlížím si odznak. V zeleném kruhu je nakreslený kopec. A písmena BESTA.

„No, ba. Jezdíme na výlety, zpíváme u ohňa. Z této bytovky tam patřím ja a Blažková. Z vedlejší Woznica, Vávrová a z šestky Dušek. Beskydští staroušci, tak si říkáme.“

„A kde jste byli naposled?“ usmívám se té představě.

„No, zrovna v ten pátek, jak jste našla Marečka. Jelo se na Ondřejník.“ Potom ztiší hlas: „Ale Milena jako by něco tušila, nic s ní nebylo. Dokonce i sukovičku si zapomněla. Víte, máme všeci stejnou. Vyrobil nám je Franta z Nové Vsi. Jsou ze střemchy, co má na zahradě,“ zamává holí.

Požádám o její zapůjčení a prohlížím si ji. Ano, je ze stejného materiálu jako ta Woznicova. Ale proč ji s sebou Vávrová neměla? Pokud se nemýlím, v jejím bytě jsem ji nikde neviděla.

„A taky,“ ztiší ještě více hlas a já se musím nahnout blíže, abych jí rozuměla.

„Neměla ani medailonek. Co Věruška zemřela, nedávala ho z krku. Všimla jsem si toho, když tady, od popelnic nastupovala do autobusu.“ Podívá se mi zpříma do očí a pokývá hlavou.

Odmlčí se a mně se začnou skládat myšlenky jedna za druhou. Tiše sedím a v hlavě si dávám dílek k dílku. Pár mi jich ještě chybí, ale už se mi docela jasně ukazuje obrázek toho čtvrtěčního večera.

Tohle by měl vědět Mirek. Ale když se mu pokusím zavolat, je nedostupný. Nemůžu vydržet jen tak sedět. Musím se ujistit, že se nemýlím.

„Můžu vás o něco požádat? Pohlídáte mi támhle ty dvě cáckorky?“

Po cestě se snažím znovu vytočit Mirkovo číslo. Ale odezvou je mi jen pípání. Nadechnu se, nečekám na výtah a vyběhnu schody. Na třetím patře zazvoním u těch s vizitkou Vávroví.

„Co chcete?“ nevraživě se na mě podívá ta, která mne nedávno hostila šálkem kávy.

„Já – já vím. Ten řetízek. On ho chtěl prodat, že jo?“ koktám zadýchaně.

„Pojďte dovnitř,“ usměje se najednou, „to bylo úplně jinak.“ Potáhne mě za rukáv a já vpadnu do její předsíně. Zabouchne za mnou dveře a já zjišťuji, že paní Vávrová není ani křehká ani slabá.

„To vy jste ho zabila! Vlastního vnuka!“ nedá mi to a zaútočím.

„Já?“ začne se smát, „já to chtěla udělat už stokrát. Ale dítě vlastního dítěte?“ Zakroučí hlavou. „To bych nikdy nedokázala. Však to byli jen takové klukoviny. To ti jeho kamarádi...“

„Ano, možná jste stále věřila, že se polepší. I potom, co už tady neměl co sebrat,“ rukou ukáží na nápadně prázdné police sekretáře. „Ale on sáhl na to nejcennější, co máte. Medailonek po dceři. A to byla ta poslední kapka, kterou vaše trpělivost přetekla.“

Po mých slovech stará Vávrová zbledla, chytila se křesla a pomalu se do něj posadila. Po chvíli ticha začala pomalu vyprávět.

„Věděl, že jsem ho koupila Věrušce k patnáctinám. Věděl, že je pro mne vším. Že na něj nesmí NIKDY ani sáhnout. A přece! Když jsem ten večer vyšla z koupelny, byl pryč. Medailon a s ním i Marek. Věděla jsem, kde ho najdu. Ale jak jsem scházela dolů, uvědomila jsem si, že už ho nepřeperu. Nic lepšího mě nenapadlo.“

„Ta Woznicova hůl. Hadovka, jak jí říkal.“

„Ano, Hadovka. Když jsem vešla do sklepa, zrovna Marek volal tomu zasranému Fouskovi. Že má pro něj něco kór drahýho. Bylo dobře, že stál zády... Asi bych jinak nemohla...,“ odmlčí se.

„Sebrala jste mu řetízek z ruky, ale jak ho křečovitě držel, tak se přetrhl. A klíče? Ty se umazaly od krve,“ odhaduji postup událostí.

Hlava plná šedin se jen zatřepe na souhlas.

„A ráno, před výletem vám došlo, že byla chyba tam ten klacek nechat.“

„Bylo mi jasné, že se Woznica bude po holi shánět a udělá kolem toho děsně kraválu.“

„Možná vás taky napadlo, že to vlastně nebyla vaše hůl, která vraždila. Proč vyšetřování nezkusit přivést na falešnou stopu, že?“

„Jako by na ní záleželo! Musel s ní otravovat! Dědek protivný!“ Odmlčí se a hlasitě polkne.

Myslím, že bylo řečeno vše. Ted' se jen dovolat Mirkovi. Přejdu do kuchyně a znovu zkusím vytočit jeho číslo. Když se opětovně nedovolám, přemýšlím, jestli nemám zkusit zavolat přímo na policii. Než si to rozmyslím, vyruší mě zvuk zavrzání otvíraných dveří. Otočím se tím směrem, ale už jen zahlédnu stín postavy přepadávající přes zábradlí balkonu. Přeběhnu místnost, ale dolů se nakonec nepodívám. Nemusím mít bujnou fantazii, abych si představila, co bych tam uviděla.

Vrátím se zpět a pohledem naposledy přejedu byt, ve kterém posledních pár let nebyl vůbec nikdo šťastný.

Vyjdu na chodbu a v ruce mi začne zvonit mobil. Mirek. Hlasitě si povzdechnu, minutu počkám a přijmu příchozí hovor.

Paní Barrowcliffová

„Drahý Jamesi, to mě těší, že jsi vyhověl rozmaru starého člověka a přijel,“ řekl sir Edward Fairchild vlídně a chtěl povstat z křesla.

„Sed'te, strýčku, jen sed'te! Nesmíte se kvůli mě takhle namáhat,“ vykřikl jeho synovec.

„Aha, takže ty si myslíš, že už jsem sešlý a slabý. To jsem to dopadl. Ale neurazím se,“ usmál se starý pán, „Vždyť máš pravdu. Pojd' sem, chlapče, a podej mi ruku.“

„Chlapec“, jinak též pan James Fairchild, třicetiletý Londýňan, který postupně získával věhlas na poli detektivního vyšetřování, se k němu sehnul a potrásl mu rukou. „Jsem rád, že pro vás můžu něco udělat, strýčku, a podle toho mála, co už jsem o této záležitosti slyšel, zní pozoruhodně.“

„Takže tebe to zaujalo? To je dobře. Je to zajímavý případ, jen co je pravda. A ani nevíš, jak by se mi ulevilo, kdybys tomu přišel na kloub – ale nesmím předbíhat. Jen se hezky posad' a Godwin nám mezitím přinese čaj, že, Godwine?“

Sluha se uklonil a odešel vyplnit rozkaz. James se pohodlně usadil do křesla – starého, poctivého křesla, takového, jaké najdete v každém venkovském sídle v Anglii – a vytáhl zápisník a tužku. „Prosím, strýčku, řekněte mi k tomu něco víc.“

„Trpělivost, mladý muži, trpělivost! Všechno v pravý čas. Musím si to v hlavě urovnat.“

Fairchild přikývl. Pokud tomu rozuměl správně, strýcovu starou mysl znepokojoval pocit, že jeden dávný případ dospěl jeho vinou k nespravedlivému závěru, a právě proto se rozhodl synovce pozvat.

Příchod Godwina s čajovým servisem ho vytrhl z úvah a zaměstnal je na několik dalších minut. Když se sluha opět vzdálil, sir Edward navázal tam, kde předtím skončil.

„Případ paní Barrowcliffové jsem vyšetřoval dávno, snad před patnácti lety. Ale věřil bys tomu, Jamesi, že celou tu dobu mě trápí myšlenka, jestli jsem jí náhodou nekřivdil? Bože, jen ten, kdo tenhle pocit zakoušel patnáct let, to může pochopit.“ Odmlčel se.

„Pan Charles Barrowcliffe, vlastník panství Barrowcliffe Hall v Hertfordshiru, byl jednoho listopadového rána nalezen ve svém pokoji mrtev. Smrt to byla nečekaná, panu Barrowcliffovi bylo teprve pětatřicet, ale ukázalo se, že v posledních několika týdnech postonával. Příznaky nemoci nebyly jen tak ledajaké – vše ukazovalo na otravu. Případu se tedy začala věnovat policie a ukázalo se, že nebohý pan Barrowcliffe zemřel na následky chronické otravy arsenem.“

Podezření přirozeně padlo na jeho manželku. Měla vynikající příležitost mu jed podávat v jídle a pití (služka přísahala, že ji viděla sypat manželovi do čaje bílý prášek a v domě byl volný přístup ke sklenici s arsenikem na trávení krys) a navíc se prvotřídně vyznala v jedech. V jejím pokoji jsme našli knihy o toxikologii s pečlivými, ručně psanými poznámkami. Víš, její otec býval slovutný doktor Graham, lékař a odborník na jedy. Ani motiv jí nechyběl. V okolí kolovaly zvěsti, že jistý pan – hm, jak jen se jmenoval? – aha, Marlow –, důvěrný přítel manželů Barrowcliffových, je do mladé paní zamilovaný a jí rovněž není úplně lhostejný.

Těžko říci, jestli to byla pravda. Tu možnost nelze zcela vyloučit, ale spíše bych se klonil k závěru, že je jen výplodem žárlivé mysli.

Vzpomínám si na paní Barrowcliffovou, Jamesi. Byla to pozoruhodně krásná žena. Krásná a vzdálená, nedostupná. Nedivím se panu Barrowcliffovi, že ji skutečně hluboce miloval. A ona..." Sir Edward Fairchild se otrásl. „Jamesi, já bych si chtěl být jistý, že ho zabila. Tahle nejistota je strašná.“

„Proč tomu tedy nevěříte, strýčku? Všechno jako by ukazovalo na ni.“

„Protože Cora Barrowcliffová až do samé smrti tvrdila, že je nevinná. Byla to silná osobnost. Oplývala velkým šarmem. A dokázala mluvit tak upřímně – tak ohnivě – tak sebejistě, že člověk nemohl tak docela nevěřit něčemu, co řekla.“

„Takovéhle osoby jsou mor. A co teprve jak působí při soudu na porotu! Jenže pokud se pamatuji, říkal jste, že paní Barrowcliffová před soudem nikdy nestanula. Jak to tedy dopadlo? Jak jste ten případ uzavřeli?“

„Přišli jsme ji zatknout. Museli jsme, důkazů proti ní bylo až příliš mnoho. Kdyby měl každý podezřelý, který tvrdí, že zločin nespáchal, být omilostněn, vězení by zela prázdnotou.“

Našli jsme ji v Zeleném pokoji, kde její manžel zemřel. „Vím, proč tu jste. Ale dopřejte mi ještě pár minut, než mi nasadíte pouta,“ oslovila nás. Stála tam před námi, celá v černém, dokonale klidná a s hlavou hrdě vztyčenou. Jestli opravdu vraždila, pak to byla ta nejkouzelnější vražedkyně, jakou kdy svět viděl.

Nezbývalo nám než s ní souhlasit. A ona pokračovala: „Nezabila jsem svého muže, milovala jsem ho. Říkáte si, že jsem žena, která vášnivě miluje a vášnivě nenávidí. Snad. Nejsem ale žena, která by vášnivě *vraždila*. Potvrdí vám každý, kdo mě blíže zná. Nejednám neuváženě. Myslím, že kdybych chtěla kohokoli zabít, pečlivě bych si to promyslela. Nikdo by mi to nemohl dokázat. Vypadalo by to jako nešťastná náhoda... Ne, ne! Jen se netvařte tak zděšeně. Ted' už mohu říkat cokoli. Vždyť bude-li po vašem, stejně zanedlouho stanu na lešení s oprátkou kolem krku.“

Trpce se zasmála. „Nevěřte si tomu, nechcete-li, ale smrt mého muže mnou *hluboce* otrásla.“

Všichni jsme stáli jako přikovaní na místě, tolik na nás její řeč zapůsobila.

„To, co ted' udělám, není přiznání viny. Je to únik – od bolesti, od ponížení, od tohoto světa,“ prohlásila slavnostně. Než jsme stihli jakkoli zakročit, vytáhla malou lahvičku a její obsah si nasypala do úst. „Jsem nevinná,“ dokázala ještě říci – a zhroutila se k zemi.“

V místnosti nastalo ticho. Bylo slyšet jen hodiny v hale, jak odbíjejí tři čtvrtě.

„A tohle je to, co vás nejvíce trápí, strýčku, vidíte? Pomyšlení, že jste tuhle fascinující ženu k sebevraždě dohnal,“ prolomil James mlčení.

„Uhodl jsi, chlapče. Ještě než umřu, chtěl bych si být jistý. Jed' do Barrowcliffe Hallu, vyptávej se pamětníků... Jen mi, prosím tě, dej jistotu.“

„To víte že ano, strýčku. Hned zítra ráno vyrazím do Hertfordshiru.“

„Děkuji ti, Jamesi. Bůh ti za to žehnej.“

James Fairchild, příjemně osvěžený pěší dvoumílovou cestou z nádraží, se zastavil před vstupní branou. Před ním se táhla široká štěrková cesta a na jejím konci se tyčilo úctyhodné sídlo – Barrowcliffe Hall.

Pomyslel si, že je dobře, že po smrti manželů Barrowcliffových dům koupil zrovna pan Marlow. Ten snad bude mít pochopení pro jeho úkol.

Z vrátnice, starého, ale úhledně opraveného domku, se vybelhal starý muž.

„Dobřej den, pane, copak byste chtěl?“ pozdravil ho.

„Dobrý den. Rád bych mluvil s panem Marlowem. Přijel jsem dovysvětlit jisté okolnosti související s tou tragédií, co se tu stala asi před patnácti lety. Snad se na to ještě pamatujete?“

Stařec mu otevřel bránu.

„No jak bych se nepamatoval!“ řekl téměř pohoršeně. „Já už tu dělám vrátnýho a zahradníka dobrejch pětadvacet let. Chudák nebožtík milostpán! Takovej hodnej pán to byl. To víte, neskrblil na nás na služebnictvu, tak je to. A chudinka milostpani! Všechno to na ni hodili a vona se pak zabila. Já bych dal ruku do vohně za to, že to neudělala. Taková hodná a pěkná pani to byla. Lidi vo ní říkali, že je prej pyšná a tak, ale já si to nemyslim, to teda ne. Dycky když šla okolo, zastavila se u nás na kus řeči. A jak se zajímala vo moji nebožku ženu, co umřela před šesti lety! Moje stará se zajímala vo ty různý léčivý bylinky a milostpani vo tom taky dost věděla. Kluk, co sem ho tu měl jednu dobu k ruce, jednou sněd ňáký bobule – myslel si, že to sou třešně nebo co – a bylo mu po nich strašlivě zle a vona hnedka věděla, čím to je a zachránila mu život. No a voni pak tvrděj, že otráвила manžela! To tak! Říkam vám, ta byla čistá jak lilie. Vy si snad taky myslíte, že ho zabila?“ Zahradník vrhl na Fairchilda nenávistný pohled.

„Nevím. Právě proto jsem sem přijel: abych zjistil pravdu.“

„Tak to je dobře. Uvidíte, že to je tak, jak říkám. Tak zatím na shledanou, váženěj pane.“

„Na shledanou. Děkuji za informace, které jste mi poskytl.“

Tak vida, pomyslel si Fairchild, když se otočil ke starému muži zády a vykročil po příjezdové cestě k domu. Podle vyprávění toho zahradníka by jeden řekl, že paní Barrowcliffová byla učiněný anděl. A může snad někdo vypozařovat vlastnosti člověka lépe než staré, věrné služebnictvo? No, uvidíme, co mi řekne pan Marlow. Ještě si zkusím promluvit s někým z domu.

Došel k bytným dveřím a zaklepal. Objevil se uhlazený majordomus. Detektiv mu podal svou navštívenku. *James Fairchild, soukromý detektiv, bytem 64 Montagu Square, Marylebone, Londýn*, stálo tam.

„Dobrý den, pane. Přejete si mluvit s panem Marlowem? Pojd'te prosím do přijímacího salonu, pane.“

Uvedl ho do salonu a nenápadně se vytratil. Fairchild se rozhlédl kolem sebe. Pokoj byl zařizen vkusně a prakticky, ovšem s úctou ke stáří budovy. Majitel zřejmě nepatřil mezi ty venkovské džentlmeny, kteří se snaží dávat všemi způsoby najevo, jak jsou moderní. Na vytapetovaných stěnách s károvaným motivem viselo několik akvarelů a pár miniatur a nad krbem velké zrcadlo, které pokoj rozjasňovalo. Uprostřed pokoje stál nízký stolek a před ním pohovka a tři

křesla; naproti oknu dvě vitríny od Chippendala a v nich starý porcelán. Detektiv pochvalně přikývl.

Ale to už do místnosti vkročil sám majitel, energicky působící muž okolo padesáti, ale stále v dobré kondici. Napřáhl k Fairchildovi ruku a s úsměvem řekl: „Dobrý den, pane Fairchilde. Už jsem o vás něco slyšel. Těší mě, že vás poznávám.“

„Dobrý den, pane Marlowe,“ odvětil James, „Také mě těší.“

„Čemu vděčím za možnost uvítat vás ve svém domě? Přemýšlel jsem o tom a jedině, co mě napadá, je, že by to mohlo souviset s – s tím případem, který se týkal mých přátel. Ale to přeci bylo už tak dávno.“

„Pak jste tedy uhodl,“ řekl detektiv, „Ten případ tehdy vyšetřoval můj strýc, sir Edward Fairchild, ale má jisté pochybnosti, zda jej vyřešil správně, a protože je už starý, vyslal sem mě. Doufám, že vám to nevadí, že to pro vás není příliš bolestné –“

„Ne, děkuji vám za ohledy, pane Fairchilde, ale to je v pořádku. Co všechno o tom víte?“

James mu stručně převyprávěl fakta, která znal od strýce. Neopomněl s omluvou zmínit i dohady týkající se paní Barrowcliffové a samotného Marlowa. „Ale zdá se mi, že to do sebe tak docela nezapadá, že něco schází,“ zakončil svou řeč.

„Ano. Souhlasím s vámi. Ale doufám, že bych vám s tím mohl pomoci. Předně bych vám rád řekl, že s Corov jsme skutečně byli jen přátelé. K Charlesovi mě už od dětství poutalo silné přátelství, měl jsem v něm bratra a v Coře sestru. Cora to cítila stejně, to vím, a Charlese nikdy ani nenapadlo žárlit. Bohužel nemám žádný způsob, jak to dokázat, musí vám stačit mé slovo.“

„A to mi bohatě stačí, to mi věřte,“ odpověděl James upřímně.

„Cora byla neobyčejná žena, pane Fairchilde. Působila odtažitě, ale měla to nejvřelejší srdce, jaké si dokážete představit. Ale k citovým výlevům se dala přimět jen výjimečně a jen mezi těmi, s nimiž se cítila opravdu dobře, a proto ji tolik lidí považovalo za nepřístupnou, ba dokonce namyšlenou. Charlese milovala hlubokou, čistou, snad až zaslepenou láskou, a podobně čisté a hluboké přátelství ji, troufám si tvrdit, poutalo ke mě.“

Mohu vám vlastně ukázat její portrét, pojd'te.“

Frank Marlow dovedl Fairchilda do haly a odtud po schodech nahoru. Na galerii nad schodištěm visel portrét Charlese Barrowcliffa – sympaticky působícího muže v loveckém úboru, se psy a puškou – a vedle něj podobizna jeho ženy.

James Fairchild stál před portrétem, neschopen slova. Paní Barrowcliffová byla nepochybně jedna z nejkrásnějších bytostí, jaké kdy viděl. Tmavě zelené šaty zvýrazňovaly její světlou pleť, vysokou, štíhlou postavu, nádherné, tmavě hnědé kadeře a plné, temně rudé rty. Oči měla hluboké a nos téměř klasický. Na tváři jí zahrával zvláštní výraz, jaký Fairchild nikdy dříve neviděl. Trochu vzdálený, zamyšlený, tajemný a povýšený. Ne, ne povýšený. Pouze nepřístupný. Působilo to, jako by věděla něco, co běžný smrtelník nikdy nepozná.

„Byla – pozoruhodně krásná, vid'te?“ otázal se Frank Marlow.

Detektiv pouze mlčky přikývl. Otočil se k panu Marlowovi, stojícímu pár kroků za ním.

„Dokážu si ji představit jako vražedkyni, pane Marlowe. Ale ne jako osobu vraždící takovým způsobem, jako byl zabit Charles Barrowcliffe.“ Na mysli mu vytanula slova samotné Cory Barrowcliffové. *Kdybych chtěla kohokoli zabít, pečlivě bych si to promyslela. Nikdo by mi to nemohl dokázat. Vypadalo by to jako nešťastná náhoda...* „Ano, dokážu si ji představit, jak chladnokrevně kalkuluje dokonalou vraždu. A dokážu si ji představit, jak zoufale nabíjí revolver nebo bodá dýkou do bezvládného těla... a vzápětí si uvědomuje, co to spáchala. Ale nevěřím tomu, že by po dobu několika týdnů, ba snad měsíců každý den sypala manželovi do čaje arsen. Ne, to je vyloučené.“

„Takže věříte, že byla nevinná?“

„Je to sice naprosto neobjektivní, ale ano. Ovšem kdo v tom případě zabil pana Barrowcliffa? Napadá vás někdo?“

„Bohužel ne. Nikdo neměl motiv a jediný, kdo měl příležitost, byla služka, která přísahala, že viděla Coru sypat Charlesovi do čaje jed. Ale ta to jistě neudělala, bylo to takové hloupé děvče. Navíc k Barrowcliffových přišla až během Charlesovy nemoci.“

„Pracuje tu ještě?“

„Ano, vdala se za šoféra Applebyho a dělá mi teď hospodyni.“

„Rád bych si s ní promluvil.“

„Ale jistě.“

Pan Marlow dovedl Fairchilda ke křídlu pro služebnictvo. Poslal jednu služebnou, aby hospodyni přivedla.

„Paní Applebyová,“ oslovil příchozí ženu detektiv, „měl bych na vás jednu otázku. Vy jste před patnácti lety svědčila, že jste viděla paní Barrowcliffovou sypat manželovi do čaje jed. Je to skutečně pravda?“

„No jistě, na vlastní oči jsem to viděla, vážený pane.“

„Jak víte, že to byl jed?“

„A co jiného by to mělo být? Byl to bílý prášek, zrovna jako ten jed na krysy, co tu máme,“ zavčela, zřejmě rozlícená, že se někdo odvažuje pochybovat o jejím slovu.

„Nemohl by to být například cukr?“

„Mohl, jenže milostpán pak umřel. A jediný další člověk kromě milostpaní, co měl možnost ho otrávit, jsem byla já. A já jsem ho nezabila, to vám přísahám, takže to musela být ona a musel to být jed! No ne?“

„Jistě, skutečně to tak působí. Přeci jen bych si však ještě rád něco ověřil. Děkuji vám, paní Applebyová, to je všechno.“

Hospodyně cosi nevrle zabručela a odešla a muži osaměli.

„Tak co si myslíte?“ zeptal se Marlow.

„Že ta žena neměla žádné zlé úmysly, ale tehdy nemluvila pravdu. Slyšel jste, z čeho usoudila, že to byl jed. Jistě, je to logické, ale myslím, že musí být ještě jiná možnost. Jen zatím nevím jaká. Pane Marlowe, neukázal byste mi prosím tu

místnost, kde –“ začal James. Chtěl říci „kde zemřel pan Barrowcliffe a kde se jeho žena otrávil“, ale pan Marlow ho toho ušetřil.

„Kde se to všechno stalo? Máte štěstí. Nechal jsem ten pokoj tak, jak vypadal za života Barrowcliffových. Charles si ho nesmírně cenil, je zařízený ve stylu Arts and Crafts, rozumíte. Říká se mu Zelený pokoj. Pojd'te tudy, prosím.“

Po chvíli došli ke dveřím a když je pan Marlow otevřel, James Fairchild okamžitě pochopil, že místnost dělá čest svému jménu. Závěsy, tapety, potahy křesel, celý pokoj byl sytě zelený.

„Všechno je tu původní. Tapety a látky jsou od samotného Williama Morrisa. Je to skutečně moc pěkný pokoj, ale jistě chápete, že po tom, co se tu stalo, je nepoužívaný. I sám Charles ho obýval jen krátce, několik týdnů před svou smrtí, zatímco se opravovalo křídlo, kde měli ložnice. Cora tou dobou měla pokoj na opačném konci chodby. Pokud si dobře pamatuji, silně tehdy protestovala proti tomu, aby Charles měl právě tuto ložnici. Chtěla, aby bydlel v pokoji, který byl hned vedle toho jejího. Prohlašovala, že ty dva pokoje jsou nově opravené a mnohem útulnější. To byla sice pravda, ale Charles si to nedal vymluvit. Někdy dokázal být velmi umíněný, skoro až tvrdohlavý.“

James Fairchild ale posledních několik vět vůbec neslyšel. Hlavou mu vířila změt myšlenek. Zelená. Arts and Crafts. Tapety. Jed. Lékařova dcera.

„Musíme hned pryč z tohoto pokoje!“ zvolal. Frank Marlow se zatvářil překvapeně, nicméně vyšel na chodbu.

„Zavřete ty dveře, pane Marlowe. Můžeme se prosím vrátit do salonu?“

„Ovšem, nechápu ale –“

„Všechno vám vysvětlím.“

Oba muži se mlčky vrátili do přijímacího salonu.

„Posad'te se,“ vybídl Marlow Fairchilda. „Nechcete sklenici vody?“

„Ne, děkuji vám, pane Marlowe. Odpusťte, choval jsem se hrubě.“

„To nic, já jen tak docela nechápu, co se stalo.“

„Brzy pochopíte. Řekněte, pane Marlowe, za jak dlouho po přestěhování do Zeleného pokoje pan Barrowcliffe onemocněl?“

„Když se tak ptáte, vzpomínám si, že skutečně za pár dnů.“

„To jsem si mohl myslet. Bylo to v listopadu, že?“

„Ano. Počasí tehdy bylo mimořádně sychravé. Téměř neustále pršelo.“

„Takže se patrně příliš nevětralo, že?“

„Nemyslím si. Jak to ale souvisí? Nechápu, kam tím míříte, pane Fairchilde,“ ozval se Frank Marlow zmateně.

„Pane Marlowe, slyšel jste někdy o případech, kdy se celé rodiny otrávil jen tím, že měly pokoj vytapetovaný tapetou s obsahem arsenu? Ty tapety byly většinou zelené. Sytý odstín zelené, říkalo se mu Scheelova zeleň. Dlouhou dobu byl velmi oblíbený. Je všeobecně známo, že arsen člověka otráví při požití, ale jen málokdo věděl, že jsou jedovaté i výpary. A takové výpary se uvolňovaly i z tapet – a bylo jich dost na to, aby člověka pomalu, ale jistě zabily, obzvláště v nevětrané

místnosti. V poslední době se již naštěstí používají barvy bez arsenu. Ale tato arsenová barviva ve svých návrzích obzvláště rád využíval William Morris, pane Marlowe,“ řekl James Fairchild pomalu a zřetelně.

„Proboha,“ hlesl Frank Marlow. Na nic víc se nezmohl.

„Cora Barrowcliffová svému muži do čaje toho dne, kdy ji služka viděla, sypala pouze cukr. Při svém rozumu by si jistě dala pozor, aby ji při případném podávání jedu nikdo neviděl. To, co pana Barrowcliffa pozvolna zabíjelo, byl pokoj, ve kterém pobýval. A Cora to věděla. Koneckonců se jako dcera lékaře zajímala o jedy.“

„A o umění. Neříkal vám nikdy nikdo, že Cora bývala nadšená sběratelka umění?“ doplnil pan Marlow posmutněle.

„To proto chtěla manžela přesvědčit, ať raději spí v nově opraveném, *bezpečném* pokoji. Milovala ho, hluboce ho milovala, a tohle byl důkaz její lásky. A on jí nevěřil. Jen málo lidí přikládalo váhu tvrzení, že zelené tapety zabíjejí. Pan Barrowcliffe nebyl první ani poslední,“ pokračoval Fairchild a v jeho hlase zazníval soucit.

„Takže Cora byla nevinná. Jak jsem o tom kdy mohl zapochybovat? Děkuji vám, pane Fairchilde,“ zašeptal po chvíli pan Marlow.

„Za co, pane Marlowe?“ zeptal se detektiv.

„Že jste očistil její jméno.“

„Byla to má povinnost,“ usmál se Fairchild, „a krom toho mě to těší stejně jako vás. I když jsem ji neznal, jsem rád, že památka tak fascinující ženy, jakou byla zřejmě paní Barrowcliffová, zůstane bez poskvrnky. Teď bych vám ale doporučoval urychleně odstranit ze Zeleného pokoje všechny původní materiály. Chápu, že mají historickou cenu, ale zdraví je přednější.“

„To jistě. Hned zítra si pošlu do Londýna pro katalogy a začnu se shánět po někom, kdo by byl ochotný to provést. Tak mě napadá, pane Fairchilde, nechtěl byste se zdržet na –“

Do salonu vstoupil sluha.

„Pane, volá lékař. Shání se po panu Fairchildovi, pane.“

Detektiv se rozběhl k aparátu.

„Haló? Ano, tady Fairchild. Přitížilo? Proboha. Co prosím? Jistě. Rozumím. Ano, hned vyrazím. Děkuji vám za zprávu, doktore. Na shledanou.“

Fairchild se vrátil k panu Marlowovi.

„Velmi mě to mrzí, pane Marlowe, ale nemůžu přijmout vaše pozvání. Mému strýci se přitížilo a shání se po mně.“

„Proboha, to mě mrzí. Jen jed'te. Ještě jednou vám děkuji, pane Fairchilde.“

„Nemáte zač, pane Marlowe. Na shledanou.“

„Na shledanou,“ odpověděl Frank Marlow.

Za několik minut již detektiv rychle kráčel po příjezdové cestě k bráně, kde stál vrátný.

„Tak jste měl pravdu,“ řekl Fairchild, „Paní Barrowcliffová byla nevinná.“
„No vidíte, já sem to říkal!“ zazubil se starý muž. „A kdo teda milostpána zabil?“
„Nikdo. Byla to nešťastná náhoda.“
„Tak to sem rád. Nešťastná náhoda je přece mnohem lepší než vražda. Ale vidím, že máte naspěch. Tak spánembohem, váženéj pane!“
„Na shledanou, a kéž vám zdraví ještě dlouho slouží!“
Stařec se zapýřil, mile překvapen takovou pozorností od cizího „nóbl milostpána“, otevřel Fairchildovi bránu a detektiv vykročil směrem na nádraží.

Ve strýcově domě ho přivítal ustaraně vyhlízející Godwin.

„To je dobře, že jste dorazil, pane. Siru Edwardovi je velmi špatně.“

Fairchild proběhl do strýcova pokoje.

„Mrzí mě to, pane Fairchilde,“ řekl potichu lékař stojící u lůžka. „Už se z toho nevzchopí. Nechám vás tu o samotě, ano? Sir Edward se po vás sháněl.“

„Děkuji,“ řekl ztěžka detektiv. Za lékařem zaklaply dveře a on se otočil ke strýci.

„Tak jsem zpátky, strýčku,“ řekl jemně.

„A copak jsi zjistil, chlapče?“

V tu chvíli si James Fairchild uvědomil, že nedokáže umírajícímu starci říct pravdu. V tomhle stavu by ten pocit viny jistě nesnesl. Bude lepší, když mu ulehčí poslední okamžiky na tomto světě. Hned pak se svět dozví o nevině Cory Barrowcliffové, ale teď ne, teď ještě ne. Dělán správnou věc, ujišťoval sám sebe. Umožňuji starému člověku zemřít s čistým svědomím.

„Ten případ jsi vyřešil správně, strýčku,“ řekl a smutně se pousmál.

„Zaplat' pánbůh,“ vydechl starý pán. A ve chvíli, kdy zahlédl věčnost, se mu na tváři rozlil spokojený a smířený úsměv.

Následujícího rána šly od úst k ústům tři zprávy. Že sir Edward Fairchild pokojně zemřel, novým baronetem a jeho dědicem že je jeho synovec, sir James Fairchild, a že tento mladý muž má zřejmě opravdu pozoruhodné schopnosti, protože prokázal, že ta slavná vražedkyně, paní Barrowcliffová, vlastně vůbec vražedkyně nebyla. Bohužel dlužno podotknout, že z těchto tří zvěstí širokou veřejnost trápila jen ta poslední. Škoda, říkali si, a taková to přitom byla zajímavá aféra!

Případ s kartáčkou

I.

Byl jsem návštěvou u svého přítele Holmese. Zabýval se jakýmsi chemickým pokusem, o němž mi odmítl prozradit více, dokud se jeho teze zcela nepotvrdí či nevyvrátí, pročez jsem si hrál nohy u krbu a snažil se začíst do novin. Více jsem ale pozoroval Holmese. Hrbil se nad zkumavkami, pečlivě odvažoval z misek, jeho soustředění bylo dokonalé. Přesto z něho vyzařovala nespokojenost a strádání. Strádání šelmy připravené k boji s těmi největšími myslitelnými zlosyny, která si však pro jejich momentální nedostatek musí vystačit s pouhou hračkou.

Pozoruhodný medicínský úkaz, tento Holmes. Měl-li dostatek času, spánku i stravy, vypadal naprosto zbědovaně. Naopak, byl-li zcela pohroužen v rozplétání případu, střídal-li bezesné noci, maximální nervové i fyzické vypětí, odpíral-li si stravy, pak byl v nejlepší kondici. Kdysi jakýsi Mortimer projevil zájem o Holmesovu lebku, mě nyní napadlo, že snad celé přítelovo ústrojí musí být unikátem, který by stál za zevrubný průzkum.

„Kdepak, Watson, rozhodně nemám v úmyslu poskytnout se jakémukoli zkoumání!“ ozval se zpoza baněk Holmes.

„Holmesi, jak?“ zvolal jsem v úžasu. „Čtete snad myšlenky?“

„Dobře víte, že nikoli. Zaznamenal jsem váš dlouhý, zkoumavý pohled, přece jen poněkud ustaraný. Předtím jste se podíval na můj prázdný talíř. Se čtením novin jste skončil právě u kriminální rubriky, kde se již několikátý den nic pořádného nepíše. A vposled jste se zahleděl na výtisk v knihovně, který mi věnoval doktor Mortimer. Nebylo těžké si dovodit, čím se zabývá vaše mysl. Ale nemusíte se o mne bát, inspektor Hopkins je tu coby nevidět a jistě si jde pro radu s nějakým případem,“ vyložil.

„Holmesi, opět mne udivujete. Vždyť okna máte docela zacloněná. Z čeho tak usuzujete?“

„Přiznávám, tentokrát je to docela prostinké, milý příteli, z okna sice nevidím, ale vidím na hodiny. Hopkins se dnes ohlásil na půl jedenáctou, což bude za dvě minuty. A hle, již ho slyším na schodech a z rychlosti, jakou zdolává schody, usuzuji, že je ve velkých nesnázích. Dobrý den, inspektore,“ přivítal příslušníka Scotland Yardu, který se zadýchaný zhmotnil ve dveřích. „Pomohu vám s kabátem. Posad'te se a já vám řeknu, co vás ke mne přivádí,“ usmál se Holmes. Takováto žoviálnost nebývala jeho běžným naturelem, vidina blížícího se zaměstnání ho rozradostnila. To se již posadil do svého křesla a zkoumavě si prohlížel svého návštěvníka, který trpělivě snášel vrtoch svého hostitele.

„Holmesi, nerad vás vyrušuji, ale ten pokus, kterým jste se zaobíral, zdá se, spěje k jakémusi bouřlivému závěru,“ nesměle jsem upozornil přítele.

„Ach, děkuji,“ vyskočil mrštně jako kočka a cosi zhasil v jedné misce a cosi přikryl porcelánovým víkem. „Právě jste nám zachránil život,“ pronesl obřadně a ani jsme se nepokoušeli hádat, nakolik se jedná o žert. „Nuže, inspektore, že vy jste, či spíše nejste na stopě vraha nebohé paní Madisonové? Kdo by se také divil, s takovým popisem, jako vám dala její služebná, byste mohl zavřít půlku Londýna. Pachtíte

se s tím již čtvrtý den a stále nic. Jak moc se mýlím?“ otázal se Holmes s upokojením, které by snad někomu mohlo připadat samolibé.

„Rád vidím, že jste ve skvělé formě, bude jí dozajista potřeba,“ vydechl inspektor. „Neráčíte mi rovnou sdělit jméno vraha? Jak jste na to vše hrome přišel?“

„Inu, že již čtvrtým den o sebe méně dbáte, prozrazuje vaše strniště. A jelikož právě před čtyřmi dny byla zavražděna paní Madisonová, bylo jasné, že řešíte tento případ. Sice se o něm nepsalo, ale zpráva o takovém zločinu mě zcela neminula. A jelikož o něm nebylo zmínky v novinách, je to případ docela prostý, abych tak řekl. Zavražděná osamělá žena středního věku a k tomu náležitě zdrcená služka. Velká chyba, pane Hopkinsi, že jste mě nepřizvali, dokud bylo možné prozkoumat místo činu, jistě bych byl vyčetl věci, které vám utekly! Přesto je na vás patrné, že případu věnujete značné fyzické úsilí. Když jsem vám pomohl se svrchníkem, ucítil jsem kouř levného tabáku, špatnou kořalku a také určitou zatuchlost. Procházíte tedy obvyklé podniky, kam si rádi zajdou všelijací zjevové. Máte roztrženou látku kalhot na koleni a odřenou jednu botu – zřejmě jste se za někým pustil do běhu, ale utekl vám. Ano, teď, jak jste se zahanbeně podrbal na hlavě, vidím i oděrku na dlani. Inu, upadl jste. Proč jste ale honil někoho, o kom nic nevíte, to je mi záhadou. Budete tedy mít popis té osoby. Docela chatrný, ale kdybyste ho neměl, takové dobrodružství byste si zcela odpustil. Kde jste jej mohl získat? No přece od služebné. Léty uvyklé na svou práci, takže když přijde člověk, vidí spíše kabát a klobouk a zajímá ji nejbližší věšák, než aby si pamatovala obličej. Potom je schopná vám leda tak říct, že muž byl vyšší než ona a měl knír. Zato dokonale popíše jeho oděv. A to je dost popisu na to, abyste se celý šílený pachtil po Londýně a honil za přeludy, ale dost málo na to, abyste měl sebemenší šanci uspět.“

„Vidíte, ono je to vlastně docela logické, jak vás tak poslouchám,“ rozpačitě se usmál Hopkins. „Snad jen, jak jste došel na ten knír?“

„To byl, přiznávám, pouze odhad. Všiml jste si někdy, jak často páchají zločin muži s knírem? No aby ne! Kníratí se před zločinem holit nebudou, leda se pokusí svou ozdobu nějak skrýt. Nu a holobradí, ti se naopak docela rádi knírem přizdobí, ovšemže umělým, aby zamaskovali svou pravou podobu. Ale to chápejte více jako kriminalistickou anekdotu, než přesný vývod. Usuzuji z vaší reakce, že jsem se příliš nemýlil. Vypovězte ale prosím celou tu smutnou historii tak, jak ji znáte, a račte mne prosím obtěžovat i s tím nejmenším, nejzbytečnějším detailem, na který jste zatím narazil,“ požádal Holmes a v mžiku byla jeho rozpustilá nálada tatam. Doslova ustrnul. Tvář ztratila mimiku, jen jeho oči těkaly po vypravěči. Pro svůj výrazný nos tak pojednou připomínal orla, rozhlížejího se v krajině a hledajícího kořist.

Nyní byla ve vyprávění řada na Hopkinsovi. Poposedl si na křesle, spočinul v mírném předklonu, zahleděl se do ohně a ujal se slova. K zavražděné Madisonové byl přivolán se svými kolegy čtyři noci zpátky. Oběť měla probodané srdce a z docela malé, tenké rány lze usuzovat na nůž s úzkou čepelí. Zhroucená ležela na křesle. Objevila ji služebná. Ta večer dostala volno, což bylo neobvyklé, takže sotva uvedla návštěvu, vyššího muže s knírem, odešla, takže více vypovědět nemůže. Když jsme na ni naléhali s popisem, zmohla se jen na to, že na dotyčném

nebylo nic zvláštního, zvláštní snad bylo jen to, že byl paní předpovězený. Paní již nebyla žádná mladice a zoufale si přála někoho najít, a tím někým měl být dle věštkyne právě tento muž. Požádali jsme služku, aby zkontrolovala majetek své paní a skutečně nám druhý den ohlásila, že se ztratila její šperkovnice i hotovost, kterou v domě měla. Přesnou částku však neznala. „Popravdě, nějak se nám to nezdálo, pane Holmes, že jsme jí řekli, ať se koukne, co chybí, a ona si vzpomněla, že chybí peníze a šperky. Přitom, a to vám ručím, to byste sám neviděl jinak, ten pokoj, kde se to odehrálo, ten byl jak ze špalíru. Žádný nepořádek; víme, jak to vypadá, když zloděj hledá lup, jak vše umí převrátit vzhůru nohama. A to dá přece rozum, že služka dobře ví, kam sáhnout, ne nějaký vrahoun z ulice!“ dokončil své vyprávění muž zákona.

„Děkuji vám, Hopkinsi, jméno vraha vám ještě neřeknu, ale myslím, že už mám poměrně jasno v tom, co se odehrálo. Mimochodem, když by kradla služka, proč by podle vás onen návštěvník vraždil?“ zamyslel se Holmes.

„No vidíte, to nás nenapadlo. A on ten úzký nůž, to je docela ženská zbraň, co? Tak mě napadá, jestli ona si to ta služka celé nevymyslela! Hergot, ta nás převezla!“ vyskočil Hopkins radostně z křesla.

„Počkejte, pane inspektore, slibte mi prosím, že nyní již vyšetření případu svěříte do mých rukou a nebudete se pouštět do neuvážených akcí.“

„Tomu teda nerozumím...“

„Musíte mi věřit. Předpokládám, že kdybyste ve mne neměl důvěru, tak byste za mnou nepřišel.“

„No dobrá, dobrá... to jsou mi tedy věci. Ale jestli vám uteče!“

„Ještě jednu věc, prosím. Po té kartářce jste nějak pátrali?“

„Ale vůbec, kdo by věřil takovým povídkám!“

„Děkuji vám, Hopkinsi. Pokud věci půjdou hladce, myslím si, že nejpozději zítra bude případ rozpleten. A pokud se nemýlím, tentokrát o něm noviny pár slov ztratí. Tak se na tu slávu dobře vyspěte a oholte!“ rozloučil se Holmes radostně.

II.

Když jsme osaměli, zeptal se mne Holmes: „Tak co si o tom myslíte, Watsone?“

„Že by to byla vskutku liška mazaná, ta služka, kdyby si to celé vymyslela a nechala Hopkinse stíhat vymyšlenou postavu.“

„I vy, Watsone? Ano, vypadalo by to jako geniální zločin. Ale jen na pohled první. Pokud i inspektora Scotland Yardu po čtyřech probdělých nocích napadne, že vrahem je služka, potom se představa geniálnosti zcela rozplývá. Uznávám, že služku nelze z okruhu možných pachatelů vyloučit bez dalšího zamyšlení. Ale ponechávat ji v tomto kruhu po důkladném zvážení faktů, to již si může dovolit amatér, jako vy, ale nikoli inspektor Scotland Yardu, neřkuli má osoba. Dokázat lze jediným způsobem – usvědčením skutečného vraha. Tak se mi zdá, že bychom si měli pospíšet, jak znám Hopkinse, dlouho nečinný nevydrží a aby ještě nevyvedl nějakou nepředloženost. Smím vás požádat o doprovod?“

„Pokud vedle sebe strpíte takového amatéra, pak jistě,“ děl jsem trochu uraženě.
„Jakým směrem se hodláte vydat?“
„Myslím si, že poznat svou budoucnost nebude vůbec promarněný den!“
„Věřím tomu, že hledáme kartářku skvělých schopností! Což se sejít za dvě hodiny opět před mým domem?“
„Přijdu rád.“

III.

Když jsme se toho dne setkali s Holmesem podruhé, vypadal, že se chystá na dalekou cestu. Seděl v drožce a nešlo si nevšimnout obrovského kufru. Opět měl onen pohled ohaře, co je na stopě kořisti, a na tváři mu hrál potměšilý úsměv. Kdoví, kde sehnal seznam lepších kartářek. Osobně jsem si nebyl jist, co v tomto pochybném oboru znamená *lepší*, ale Holmes postupoval naprosto systematicky a nemělo smysl jeho kroky zpochybňovat.

V průběhu naší cesty za nahlížením do budoucnosti jsme měli pestrou společnost. Zámožného obchodníka z Londýna. Obchodního příručího z Devonu. Movitého farmáře z Yorkshire. Slavného lékaře ze Stirlingu. Ve všechny postavy se Holmes převtěloval během našich návštěv vědem a kartářek. Nejenže dokázal mluvit dokonalým yorkshirským přízvukem, dokonce mluvil jako člověk, který se jej snaží zastříti světáctějším přízvukem londýnským, ale marná sláva, stále mu jeho starý přízvuk nechtěně probleskuje mluvou. Jindy spustil hromovým skotským dialektem, aby na další zastávce promlouval melodickou, uhlazenou středoanglickou dikcí.

Vůbec to byl fascinující den a málem bych zapomněl, že jsme uprostřed smutného případu. Na Holmesovi byla patrna dětská bezelstná radost, že se po tak dlouhém nicnedělání může tolik činit. Celé mi to tehdy přišlo jako hra, než seriózní pátrání, a podezřívám jsem Holmese, že si tuto cestu naplánoval pro své povyražení. Před každou návštěvou mi nadšeně sděloval, jaký osud a jakou budoucnost mu bude další kartářka věštiti. A byl podivuhodně přesný. Nemohl jsem přijít na to, jaké kouzlo v tomto vězí. Jako člověk přísně racionální jsem si odmítal připustit vliv jakéhokoli nadpřirozena, ale racionální vysvětlení jsem nenacházel.

„Víte, Watson, taková kartářka se svými metodami podobá mé práci,“ překvapil mne pojednou svým zamyšlením.

„Holmesi, ve věštění jejich věštění se ukazujete jako skutečný mistr, ale snad mi nechcete tvrdit, že máte něco společného s oněmy šarlatánkami?“

„Mám, i nemám,“ usmál se. „Některé vám napovídají toliko obecné fráze, jen se je snaží trochu přizpůsobit na míru, ale docela tápou. Ovšem jiné, všimněte si, jak zkoumavě si mne prohlíží. Jak se snaží z každého detailu něco vyčíst. A hned to pak slavnostně odhalit v kartách a servírovat jako věštbu.“

„Už tomu začínám rozumět, takže vy jim ty detaily a zmínky strážíte, a proto dobře víte, s čím na vás vyrukují!“ rozbřesklo se mi.

„Správná dedukce, Watson! A když vám něco říkají, visí na vás očima. Gesto, jemná mimika, jakákoli známka souhlasu nebo nesouhlasu, to je to, co směřuje jejich další věštbu. Když nevidí do budoucnosti, snaží se vidět do vás. Škoda, že se

daly na klamání lidí, některé by mohly svého pozorovacího talentu využít mnohem lépe.“

Po této rozmluvě jsem byl odhodlán při příští návštěvě zaměřit svou pozornost na gesta, kterými se Holmesovi daří ony šarlatánky mást. Bohužel, tato návštěva se od začátku neodvíjela zcela dle představ, mohu-li si dovolit odhadnout představy svého přítele. Stalo se tak v salonu Lady Lablancové, její jméno ani mně nebylo neznámé, ve svých kruzích to byla uznávaná veličina. Zpříma se zadívala na Holmesa a mně přišlo, že on jí pohled nedokáže oplatit. Chvíli se hleděla do karet, potom je odložila a jen svému deníku vděčím za to, že jsem si její slova i po takové době zaznamenaná právě tak, jak byla vyřčena: „Přišel jste ke mně, protože hledáte ženu... ale to není žena pro život, vy žijete osamělý a smutný a již navždy budete.“ Na Holmesovi bylo patrné znepokojení. „Nevím, jak se jmenujete, ale vím, že jste soukromý detektiv, a hledáte mne. Podezříváte mě z jakýchsi nekalostí, ale to se mýlíte. A jestliže zde nejste kvůli kartám, nemá cenu, abyste tu nadále setrval.“ Lady Lablancová byla velmi rozhořčena. Holmes si poposedl na židli a zdálo se, že nyní neví, co si dál počnout. Naše hostitelka přece jen ovládla svůj hněv a pokračovala již smířlivějším tónem. „Vy tomu nevěříte, ale karty nelžou a nelze je ani obelhat. Víím dobře, co si o mne myslíte a po čem pátráte. Ano, někdy ke mně přijde osamělá žena, že hledá štěstí. Jindy přijde osamělý muž, že nechce zůstat. Pokud v kartách vidím, že by jejich štěstí mohlo být společné, ráda tomu pomohu. To lze považovat nanejvýš za popostrčení osudu, ale všechno ostatní už je na mých klientech. Jsou to dospělí lidé a já je přece k ničemu nenutím. A nemohu vědět ani mít vliv na to, co se následně mezi nimi odehraje. A teď mi řekněte, co je na tom špatného? Vy byste mne za to snad chtěl i zavřít? Vííte, ne každému je samota tak milá, jako vám. A teď už opravdu nevím, proč bych vás u sebe dále strpěla.“

Ani nevím, jak jsme se vypořádali ven, připadal jsem si jako školáček přichycený při krádeži bonbonů. „Hrozné, takhle jsme dopadli. S případem jsme v koncích?“ obrátil jsem se na svého druha, ale ten celou další cestu mlčel. Dobře již víím, že v takových okamžicích nemá smyslu pokoušet se na něho dále promlouvat, proto jsem se odmlčel také a zkoušel si představit, co daná situace pro naše vyšetřování znamená. Pravděpodobně jsme od začátku pátrali špatným směrem.

Dospěli jsme do Holmesova bytu, na chvíli jsem zaváhal, není-li čas ponechat přítele jeho úvahám a jít si po svých. Zejména, když se ztratil ve svém pokoji a přes zavřené dveře bylo slyšet jeho hru na housle. Po chvíli se však zjevil ve svém křesle a navázal na mou několik hodin starou otázku, jako bych ji položil právě teď.

„Ale vůbec ne, milý Watsone. Dopadli jsme znamenitě. Cožpak vám to tak nepřijde?“ otázal se mne a prsty si pohrával s látkou křesla.

„Vždyť nás odhalila a nepovedlo se nám nic zjistit,“ namítl jsem.

„V tom s vámi nemohu souhlasit,“ vyskočil energicky z křesla. „Rád bych vám to celé osvětlil, ale hrozí nebezpečí z prodlení, nutně potřebuji zařídit nějaké věci. Vězte ale, že do večera bude vrah usvědčen.“ Zahlásil již napůl ze schodů. Posléze opět stál ve dveřích a mile dodal: „Nepovažoval byste za příliš drzé, kdybychom se dnes večer sešli ve vašem bytě?“

Svůj souhlas jsem dával průvanu ve dveřích.

IV.

Jak bylo smlouveno, sešli jsme se večer v mém bytě, přibyl k nám ještě inspektor Hopkins.

„Tak jsem, Holmesi, slyšel, že se již o svých případech jezdíte radit s kartáčkami,“ zasmál se.

„Přátelé,“ zůstával Holmes zcela vážný, „na dnešní sešlost jsem si dovilil pozvat ještě jednoho hosta a bude tu co nevidět. Je jí vrah paní Madisonové.“

„A to přijde jen tak, na pozvání?“ zeptal se inspektor.

„Přijde mne zabít,“ řekl suše Holmes.

„Jestli jsem tomu doposud vůbec nerozuměl, tak teď –“ chtěl jsem se zeptat, ale byl jsem přerušen.

„Omlouvám se, skutečně nemáme mnoho času. Stručně vysvětlím. Požádal jsem o váš byt, drahý Watson, protože má adresa je v určitých kruzích i zásluhou vašich spisů až příliš známá a nechtěl jsem vraha, ani jeho společníci, polekat. Dnešní návštěva u Lady Lablancové nadevší pochybnost potvrdila její roli v případě. Je mozkiem celého, a bohužel zřejmě nikoli ojedinělého, případu a jeho vykonavatele co nevidět poznáme osobně též. Proto jsem dnes ještě jednou kartáčku navštívil, tentokrát v převleku za zámožnou ženu. Milý Watson, nyní se žádné senzační odhalení nekonalo a věštila mi, jako když báseň vypravuje. Nalákal jsem ji tak, že nepochybně svého vykonavatele pošle na tuto adresu. Stejně, jako ho poslala k paní Madisonové. Ozbrojen, jak již víme, bude jen nožem s dlouhým a tenkým ostřím. Nebude velký problém jej přemoci, teď se již ale všichni schvejme, já budu v této paruce sedět v křesle, to zcela postačuje svému účelu.“

„Ale co když?“ chtěl jsem se zeptat, ale v odpověď se ozvaly kradmé schody na schodišti. Holmes nám pokynul, kam se máme schovat, a usedl v křesle zády ke dveřím, takže z něho byla vidět jen jeho paruka. Do místnosti vstoupil muž a pátravě se zahleděl na křeslo. Udělal krok a sáhl si pod kabát. Jakmile se zaleskl nůž, vyskočili jsme z úkrytu. Dotyčný se v úleku nezmohl na odpor.

„Hopkinsi, jak jsem slíbil, váš vrah,“ zazubil se Holmes, když si již muže odváděli detektivové ze Scotland Yardu.

„To zní zlověstně,“ oplatil úsměv Hopkins. „A co bude s ní?“

„Utekla,“ pravil laxně Holmes.

„Vidíte, Holmesi, kdybyste si tu nehrál ty své hry, mohli jsme ji dávno mít!“ přešla inspektora dobrá nálada.

„Pojďte prosím se mnou, pane inspektore, do jídelny o patro níže. A vy mi, Watson, odpusťte, že jsem si vypůjčil ještě jednu vaši místnost, aniž bych se dopředu dovilil.“

Sešli jsme do jídelny, kde na stole byla velká dřevěná truhlice.

„Jak jste ji sem dostal?“ zeptal jsem se v úžasu.

„To vám rád vypovím. Předně, je plná nakradených šperků a cenností. Račte se přesvědčit, pane inspektore, doposud je zapečetěná. A zde mám vlastoruční podpis lady Lablancové, kde výslovně prohlašuje, že truhlice i obsah jsou její. To je konečně důkaz, který bude každé porotě stačit, aby lady odsoudil. Hopkinsi, doposud jsme důkaz neměli. Tvrzení vykonavatele? Ať by mluvil, nebo ne, neobstálo by. Nakradený majetek? Nevíme, kde ho schovávala, a byli bychom ho možná nikdy nenašli, kdyby nám ho sama neodevzdala.“

„Ale k čemu nám to je, když je milá lady na útěku?“ zahromoval Hopkins.

„Na útěku sice ano, ale samozřejmě sledována. A až zítra ráno vystoupí v přístavu v Aberdeen, bude o tom místní policie vědět.“

„Tak teď už mi snad prozradíte, jak jste to dokázal, Holmesi? Jak jste ji donutil vydat vám takový majetek?“ vyzvídal jsem.

„Je to docela prosté, pánové. Potřeboval jsem ji natolik vystrašit, aby se rozhodla utéct. To šlo docela snadno, protože bývala dobře informována z podsvětí, a proto stačilo vypustit zprávu, že je odhalena a zatčení se nevyhne. Pak už to bylo snadné. Jak by si sama poradila s takovým zavazadlem? Jakmile si poslala pro poslíčka, věděl jsem o tom. Víte přece, že zhusta poslíčků využívám a mám už s nimi takový vztah, že se jen málokdy nedozvím, co potřebuji zvědět. A kdo myslíte, že byl tím zřízcem, který ji truhlu ochotně pomohl přepravit, a pak ji nenápadně zabavil? I to byl můj další převlek. Dodávám, Watsone, že mě ani tentokrát nepoznala.“

V.

Ještě té noci Holmese vyhledal velvyslanec jedné evropské země, kterou mi z diskrétnosti nikdy neprozradil, a požádal ho o vypátrání ztracených velice důvěrných písemností. V dalších dnech byl můj přítel důvěrně pozván do Vatikánu, kde strávil několik týdnů jakousi tajnou činností, a nakonec trvalo několik dalších měsíců, než bylo možné zapříst s ním nerušený rozhovor.

„Tak se mi zdá, Holmesi, že se vám ta lady Lablancová přece jen dostala pod kůži. Od té chvíle, co vás odhalila, jste stihl tolik dalších strojení a převleků, abyste pomstil své první odhalení, není to tak?“ dobíral jsem si ho, ale spíše proto, abych se ho mohl vyptat na poslední okolnosti případu, které mi nebyly jasné.

„Watsone, přiznávám, že mě těší představa, že bude vaším perem jednou zaznamenáno, jaké urážky zdravého rozumu se ta dáma dopouštěla, když balamutila nebohé zákaznice, ale to nebyl pravý důvod mého konání. Ten vždy byl a je dokonale účelný – získat důkazy a usvědčit zločince,“ odpověděl pevně.

„A jak jste tedy poznal, že právě ona je s případem spojena?“

„Přece proto, že to z její strany žádné odhalení nebylo. Stejně jako já, měla svou síť informátorů, a proto věděla, že se k ní blížíme, buď já, nebo Scotland Yard. Proto všechno vsadila na jednu kartu – jak příznačné. Sehrát, že sem tam dává lidi dohromady, a to je vše. A že možná dala doporučení někomu, kdo pak vraždil. Jenže kdyby tomu bylo tak, bylo by pro ni lepší vraha prozradit a nekřýt ho. To ovšem udělat nemohla, protože by mohl prozradit vše o jejich zločinech. A pak je tu jedna důležitá okolnost. Ten vrah dobře věděl, kam si dojít v bytě paní

Madisonové pro cennosti. Což je informace, kterou ze své oběti jistě dokázala šikovně získat. Žádné porotě by takový důkaz samozřejmě nestačil, ale mě bylo ihned jasné, jak se celý zločin odehrál, a pak už jen bylo nutno vše nastražit tak, abychom chytili vrahy oba.“

Případ s medvědem

Podzim.

Podzimní les.

Vzduchem poletuje listí, mlha se válí v údolí, špičky kopců se schovávají v mracích a všechno jako by se ukládalo k zimnímu spánku. K zimnímu spánku, ze kterého se probudí do jara a celý přírodní koloběh začne nanovo.

Začne nanovo pro ty, kteří se probudí.

Mrtvá rusovlasá dívka, která ležela na znak ve spadaném listí, se už nikdy probudit neměla.

„Nuže, Kristýno,“ oslovil šéf krajské kriminálky, plukovník Vágner, drobnou ženu, která se k němu hnala ještě dřív, než služební auto zastavilo na kraji lesa.

„Hlásím nález mrtvolý ženského pohlaví a zadržení podezřelé osoby.“

Kristýna Klímová měla sice policejní průkaz teprve krátce, ale plukovník Vágner jí přesto svěřil velení nad místní policejní služebnou. Jednak měla Kristýna Klímová velmi dobré výsledky a jednak na to plukovník nikoho jiného prostě neměl.

„No tak mi to ukažte.“ Plukovník Vágner se vysoukal z auta a vydal se za Kristýnou hlouběji do lesa, kde už z dálky bylo vidět místo činu, ohraničené policejní páskou. Uprostřed ohraničeného území leželo nahé ženské tělo a o kus dál bylo ke stromu připoutané jakési zarostlé individuum, značně zanedbaného vzhledu.

Plukovník Vágner při pohledu na individuum jenom zavrtěl hlavou a vydal se směrem k mrtvole, kterou zrovna prohlížel patolog Janíček. O patologu Janíčkovi bylo všeobecně známo, že je to dobrák od kosti. S jednou jedinou výjimkou. Ve chvíli, kdy ho někdo vyrušoval z práce ve stylu filmových detektivů a předčasně se dožadoval informací, byl patolog Janíček schopen spáchat násilí na úřední osobě.

Plukovník to dobře věděl, a tak si raději nechal dát hlášení od své podřízené.

Kristýna Klímová spustila velmi snaživě.

„V šest třicet ráno při kontrole revíru našel hajný Kvasnička mrtvolu ženy, se kterou manipuloval zde přítomný zadržený. Hajný Kvasnička upozornil zadrženého, který v té době vlastně ještě zadržený nebyl, aby se mrtvolu nedotýkal a zavolal raději policii. Budoucí zadržený poslal hajného Kvasničku do pr..., budoucí zadržený se směrem k hajnému vyjádřil velmi vulgárně a dle slov hajného nadále manipuloval s mrtvolou, a proto hajný Kvasnička budoucího zadrženého pod hrozbou namířené zbraně zadržel a zavolal k nám na služebnu.“

„To jsem z toho blázen,“ zhodnotil hlášení plukovník Vágner a dal jednomu z policistů pokyn, aby spoutanému sundal želízka.

Vousáč si promnul zápěstí a loudavě se vydal k plukovníkovi.

„To se dělá, tohleto?“ zeptal se Vágner bez pozdravu a vousáč jenom pokrčil rameny.

„Šahat mi tady jen tak na mrtvolu, co?“ pokračoval v otázkách Vágner.

Vousáč opět pokrčil rameny a konečně promluvil:

„Na rukou má odřeniny od provazu, pár škrábanců od nože po těle a ránu na spánku, dost možná smrtelnou. Zjevně znásilněná. A neumřela tady.“

Vousáč pokynul Vágnerovi na pozdrav a vydal se po cestě mířící hlouběji do lesa.

Kristýna Klímová koukala na tu scénu jako opařená.

„Pane plukovníku, já vím, že mi nic vysvětlovat nemusíte, ale tohle by asi vysvětlení chtělo.“

Plukovník stále hleděl směrem za odcházejícím vousáčem, ale mluvil už ke své podřízené.

„Pamatujete si, Kristýno, jak jste mě žádala o posilu na oddělení?“

„Pamatuju.“

„Tak to je to vysvětlení.“

Kristýna se prudce otočila směrem za vousáčem, ale ten už zmizel v mlází.

„To přece ... to je přece nějaké ... nějaké vágus.“

„Přesněji řečeno, poručík Brázda z pražské kriminálky. A máte pravdu, je poněkud nestandardní.“

„Nějaké Brázda dělal v Praze na vraždách, ale to byl major.“

„Ano, to je on.“

„Ale říkal jste, že je poručík.“

„Ano, ano. Jednoho krásného dne se poněkud nepohodl s generální inspekcí.“

„Jak moc poněkud?“

„Přišla na něj vyšetřovací skupina a on je všechny poslal přesně tam, co toho vašeho hajnýho. Kdyby ho kolegové nechytli, tak by je tam všechny i nakopal.“

„Jak to, že ho nevyhodili?“

„Na osobní přímluvu.“

„Panebože, na čí?“

„Na mojí, Kristýno, na mojí.“

Kristýně Klímové se udělalo poněkud mdlo.

Když jí zaklepal na rameno patolog Janíček, vyskočila skoro metr vysoko.

„Tak, Kristýnko, máme to pohromadě. Mrtvá má na rukou odřeniny od provazu, na těle škrábance od nože a ránu na spánku, pravděpodobně smrtelnou. Bohužel jsem našel i známky znásilnění a zcela určitě nezemřela tady.“

Omlácený automobil neurčité barvy, značky a stáří stál na lesní cestě a Kristýně Klímové zněl v uších hlas plukovníka Vágnera:

„ ... a až vylezete z auta, jděte tou cestou, co je nejvíc do kopce a tam už to uvidíte.“

A tak se Kristýna vydala tou cestou nejvíc do kopce a doufala, že to uvidí. Zmíněné TO měla být chalupa poručíka Brázdy.

První, co v půli kopce uviděla, byl jakýsi dřevěný klandr a na něm cedule:

!!! Koně, psí spřežení a nerudné manželky přivazujte k ohradě!!!

Když vylezla kolem ohrady nahoru na kopec, znejistěla.

Podle návodu plukovníka Vágnera tam měla stát chalupa jejího nového kolegy. Stavení, které na kopci uviděla, mělo podle jejího názoru do chalupy značně daleko.

Podivné stavbě vévodil mohutný kamenný komín. Ke komínu bylo přistavěno cosi jako srub. Ze srubu vybíhala prostorná veranda, jejíž střechu tvořila plachta z vojenského stanu.

Celé to zkrátka působilo jako hybrid mezi srubem ze Sedmi statečných a Bažinou ze seriálu M.A.S.H.

Kristýna prošla verandou a nesměle zaklepala na masivní dveře.

Nic.

Zaklepala důrazněji.

Nic.

Když chtěla do dveří začít kopat, ozvalo se zpoza srubu zašplouchání.

Kristýna srub obešla a uviděla starou omlácenou vanu, ve které se rochnil medvěd.

Medvěd si Kristýny Klímové vůbec nevšímal. Lebedil si ve vodě, ze které stoupala pára, popíjel lahváč a bafal z dýmky.

Kristýna pochopila, že se nedívá na lítou šelmu, ale na svého nového kolegu.

Poručík Brázda její příchod nijak nekomentoval. Dopil pivo, dokouřil dýmku, a aniž by se nějak obtěžoval se zahalováním, vylezl z vany.

„Já jsem tady,“ pípla nesměle Kristýna a rychle se otočila k Brázdovi zády.

„Vidim,“ procedil mezi zuby poručík Brázda.

„Jestli se třeba nechcete obléknout.“

„Hm ...“ doplnil Brázda.

Kristýna si to vyložila jako souhlas a otočila se.

Brázda, stále ještě zcela nahý, seděl v houpacím křesle a na hlavě měl kovbojský klobouk.

Kristýna se zase rychle otočila zády, ale její oči byly rychlejší a stačily zaznamenat zcela vše, směrem dolů od klobouku.

Kristýnu, naprosto proti její vůli, zašimralo směrem dolů od srdce.

„Už můžete,“ stvořil dvouslovnou větu Brázda. Kristýna se znovu opatrně otočila.

Brázda stále seděl v houpacím křesle, stále ještě neoblečen, ale klobouk přesunul z hlavy do bederní oblasti.

„Předpokládám, že vás sem poslal Vágner. Kvůli tomu případu v lese.“

„No, pan plukovník říkal ...“

„A říkal vám taky, že mám celej tejden dovolenou?“

„Neříkal.“

„Tak vám to říkám já.“

„Ale pan plukovník ...“

„Vážená dámo, nikoli plukovník, ale jsem tady doma. Takže já teď vstanu, klobouk dám tam, kam patří, a půjdu si po svých,“ oznámil poručík Brázda. Poté vstal, klobouk si dal zpátky na hlavu a zmizel ve srubu.

Kristýna se uraženě otočila a spěšně se vydala zpátky k autu.

Jsem kráva, a ještě k tomu blbá.

Takto se otitulovala Kristýna Klímová, když dospěla ke smutnému zjištění, že v lese zabloudila. Už měla být dávno u auta, ale zřejmě se vydala jinou cestou, než kterou přišla. A navíc už v lese nebylo vidět na krok.

Kristýna usoudila, že když půjde pořád z kopce, tak musí nutně najít nějakou cestu, která jí dovede k silnici a silnice potom k autu. A skutečně, asi po hodině neustálého padání a následného nadávání narazila na cestu a ta jí dovedla až k silnici.

Když po ní Kristýna ušla asi kilometr, pochopila, že je to úplně jiná silnice než ta, u které stojí zaparkované její vozidlo. Dalších deset minut si opět nadávala do krav a sem tam přidala i nějaké to umocňovací přídavné jméno. Zabraná do sebemrškačství si málem nevšimla projíždějícího terénního auta.

Když auto na poslední chvíli zahlédla, začala po silnici poskakovat a mávat rukama, až terénní auto skutečně zastavilo.

Udýchaná Kristýna k němu doběhla, a když otevřela dveře, něco jí praštilo do hlavy a svět kolem zčernal.

„V tom křoví se něco rachtá.“

„Asi divočák.“

„Což o to, divočáků je tu víc.“ Následoval přiopilý smích.

Kristýna Klímová pomalu přicházela k vědomí. Pokusila se vstát, ale zjistila, že je přivázaná provazem přesně k tomu terénnímu autu, o kterém si myslela, že ji dostane ven z lesa. Opodál stáli dva muži, podávali si navzájem láhev a jejich hovor se stáčil pouze jedním směrem. A sice směrem ke Kristýně, přivázané k autu.

Kristýna Klímová se začala trást.

Když oba muži láhev dopili, přistoupil jeden z nich ke Kristýně, vytáhl z kapsy kožené bundy vystřelovací nůž a začal jí párat košili. Když se dopáral až k podprsence, hýkavě se rozesmál.

V lese opět něco zarachtalo.

„Jen pojd'te, divočáci, něco vám ukážeme,“ zavolal k lesu a jedním tahem nože Kristýninu podprsenku rozříznul.

Z křoví se namísto divočáka vyřítilo něco jako medvěd, a než se muž v kožené bundě nadál, měl svůj vystřelovací nůž umístěný až po rukojeť ve svém stehně, ležel na zemi a řval bolestí.

Jeho společníkovi přivodil pokus o útěk tříštivý úraz obou kolen, a tak leželi na zemi oba dva, a oba dva řvali.

Nad nimi se jako bůh pomsty tyčil poručík Brázda a temně vrčel.

Když přijel na místo plukovník Vágner, byli už oba násilníci, v doprovodu eskorty, na cestě do nejbližší nemocnice.

Kristýna se třásla po prodělaném šoku v sanitce, zabalená do stříbrné fólie a jeden ze sanitáků se snažil vnutit podobnou fólii i poručíku Brázdovi. Ten ho s ní vytrvale posílal do stejných míst, jako předtím hajného a celou generální inspekci.

„Zbav mě ho,“ přivítal Brázda plukovníka Vágnera a hodil hlavou směrem k sanitákovi. Ten pokynutím ruky sanitáka odehnal a vzal si Brázdu kousek stranou.

„Musel's je tak zřítit?“

„Nic jinýho si nezasloužili. Vem na to jed, že maj na svědomí i tu holku z lesa.“

„To není tak jistý. Jak's je vůbec našel?“

Poručík Brázda se potočil směrem ke Kristýně.

„Já je nenašel. To ona. A já pak našel zase ji. Když ode mě odešla, tak jsem neslyšel startovat tu její rachotinu. Šel jsem ji hledat, a našel ji tady, za minutu dvanáct.“

Plukovník Vágner pokýval hlavou.

„Tak se začni modlit, aby to byli oni, protože jestli ne, tak ...“

Plukovníka přerušilo zakašlání patologa Janíčka.

„Tak zaprvý,“ pravil patolog Janíček mírně nakvašeným tónem, „odmítám se účastnit výjezdů, kde není žádná mrtvola a za druhý má tady Brázda nejspíš pravdu. V kufru toho teréňáku je pár zrzavejch vlasů a nějaká krev.“

Podzim.

Podzimní les.

Vzduchem poletuje listí a nad špičkami kopců právě vychází slunce.

Vozy rychlé záchranné pomoci i vozy policejní se pomalu vrací na svá výchozí stanoviště, aby se mohly znovu rozjet k dalším případům a na asfaltové silnici uprostřed lesů už zůstali jenom dva lidé.

Nadporučík Kristýna Klímová a zarostlé individuum, značně zanedbaného vzhledu.

Tak to vypadá, pomyslela si Kristýna, že mám partáka.

Partáka, co vypadá jako medvěd.

Partáka, co bydlí na kopci v boudě jako zálesák a nemá ani koupelnu.

A taky partáka, co mi dneska v noci zachránil život.

Rande za trest

„Drahoušku!“

Otočil jsem se. Stála nahoře na schodišti, úsměv od ucha k uchu.

„Nevadí vám to oslovení? Já si prostě nemůžu pomoci.“ Culila se stále víc.

Jmenuji se Drahoslav, takže ano, mé jméno vybízí i k užití tohoto tvaru. A ano, jeho použití mi vadí.

„Poslužte si, paní Novotná.“ Rozhodně jsem s ní nehodlal rozebírat moje trauma spojené s mým jménem, které se táhne už od dětství. Nehodlal jsem s ní rozebírat vůbec nic.

„Pro vás Blanka.“ Jen jsem se slušně usmál, otočil se a pokračoval v hledání správného klíče. Měl bych si ho nějak barevně označit. Pro tyhle případy.

„Zrovna jsem vytáhla buchtu z trouby. Nechcete zajít na kafičko?“

„Děkuji, už jsem měl.“

„Tak čaj?“

„Promiňte, mám hodně práce.“ Konečně. Zámek klapnul a já zapadl dovnitř. Uf. Měl jsem pocit, že tahle ženská na mě má radar. Nebo má pořád pootevřené dveře a vykoukne, kdykoliv v mém patře zastaví výtah? Co jsem se sem nastěhoval, nedala mi pokoj. Může jí být k padesátce a žije s kocourem. Jednou jsme se potkali ve výtahu a vyprávěla mi, jaký je to zvykaný parchant, vybíravý ve žrádle, místě, kde rozvalí svoje tlusté chlupaté tělo, a dokonce i v televizních programech. Nesnese samotu a tmu, tak mu pouští telku, i když si večer vyráží protáhnout tělo do místní tělocvičny. Názorně mi to protahování předvedla a nebyl to pěkný pohled. Hned mě neopomněla pozvat, jestli bych se někdy nechtěl jít protáhnout s ní, ať nesedím furt za počítačem a mám taky trochu pohybu. Nebo aspoň společně na procházku? Prý, když žiju sám, muž v nejlepších letech, mohli bysme si ohledně toho pohybu vypomoci. Mnohovýznamně tehdy pozvedla obočí. Jo, vypomoci, dovedu si to její vypomáhání představit. Potřebovala by chlapa jako sůl. Ale pardon, madam, budete se muset poohlédnout jinde.

Ozval se zvonek. Podíval jsem se na hodinky. Kdo otravuje, v osm večer? Šel jsem otevřít a tam stála zase ona. V ruce talíř s buchtama a znovu ten mlsný úsměv kudlanky těsně předtím, než ukousne kopulujícímu samečkovi hlavu.

„Pane Motlochu, nezlobte se na mě. Jsem huba prořízlá.“

Překvapeně jsem na ni zíral. Čeká snad, že ji kvůli její nesnesitelnosti pozvu dál?

„Napadlo mě, že vám pár přinesu, vážně se povedly.“ A už mi strkala talíř před nos. Natáhl jsem po něm ruku, ani ne tak ze slušnosti, ale spíš abych ji tím talířem trochu podržel v patřičné vzdálenosti.

„Děkuju.“

Stála a vyčkávala. Tohle už snad nemyslí vážně, ta buchtu se mi sem snad chce vážně navést skrze buchtu.

„Až to sním, tak vám ten talíř donesu.“

„Doneste. Nebo si pro něj přijdu.“ Rozšafně na mě zamrkala těsně před tím, než jsem jí zabouchnul dveře před nosem.

Sakra. Držel jsem v ruce zlatě lemovaný závazek se šesti buchtama, voněly vanilkou, ale mě zhořkly dřív, než jsem do nich mohl vůbec kousnout. Abych ho pak nechal na botníku. Až příště zazvoní, ať ho nemusím jít do útrob bytu hledat a jí dát příležitost, aby vklouzla dovnitř. Kdyby si tak někoho našla, to by mi snad dala pokoj. Zamyslel jsem se, jestli nemám nějakého nezadaného známého, kterému bych se chtěl pomstít. A pak mě to napadlo. Cha, cha. Hned jsem upaloval k počítači a najel na netu na seznamku. Hledám ženu, jasně. Za účelem seznámení, jasně. Hm, tady toho je. Láska na celý život, mladší hledá starší, trocha povyražení, boubelky. Pestrá směsice. Tak koho ti vybereme?

Při hledání jsem se mimoděk zakousnul do bucht a vzápětí zasýčel bolestí. Au. Fuj, co tohle je? Vyplivl jsem sousto a v něm byl – kus dřeva. Červeného. Ve tvaru srdce. No to snad ne! Tohle už je vážně vrchol!! Držel jsem se za pusy, přecházel sem a tam po pokoji a v duchu nadával na všechny bláznivé neukojené ženské, které na tomhle světě chlapům ztrpčují život.

Znovu jsem sedl k počítači, v bolavém zubu mi škubalo. Jestli si kvůli tobě budu muset pořídit můstek, tak ti na tom talíři naservíruju účet. No počkej, já ti to vytmavím. Romantická láska, houby. Tady. Milovnice výprasku. To je ono. Cha. Profil. Jméno. Blanka, co má ráda na holou. Věk, místo, zájmy.... Naťukal jsem, co mě napadlo a vyčkával. Byl jsem zvědavý, jestli mi můj nápad na pomstu vyjde.

„Ahoj,“ přišla brzy odezva od jakéhosi Drakona.

„Ahoj, brouku.“

„Co tě k nám přivádí, Blaničko?“

„Přesně to, co nabízíš.“

„Opravdu? A jak přesně?“

„Nejvíc, když to nečekám.“ Cha, cha.

„V tom ti můžu posloužit, kotě. Jak to uděláme?“

„Co bys říkal na procházku? Miluju temnělé parky, kde je spousta liduprázdných zákoutí.“

„Vidím, že se shodneme. Kde a kdy?“

„Zítra v šest, altánek v Kinského zahradě.“

„A jak tě poznám?“

„Rudý kabát. Rudá je moje oblíbená barva.“

„A heslo?“

„Heslo?“

„Kdyby to už na tebe bylo moc.“

Jo tak, takhle to v praxi chodí. „Třeba kafičko.“

„Kafičko? Dobře. Na to si pak spolu můžeme zajít.“

Byl jsem sám se sebou opravdu spokojený. Vůbec jsem nečekal, že to půjde takhle lehce, jako po másle. Buchty jsem přemístil na svůj normální talíř bez zlatých rámečků a jiných kýčovitých fujtajblů a vyrazil posunout svůj plán ke zdárné realizaci.

Zazvonil jsem. Cupitání za dveřmi. Nejspíš první koukla kukátkem, protože mi už otevírala s tím svým širokým všepožírajícím úsměvem.

„Děkuju, výborný.“

Talířek vzala a hned po mě vystartovala ve svém stylu.

„Pojďte dál. Mám v kuchyni skoro plný pekáč.“

„Bohužel nemůžu. Ještě mám práci. Ale onehdá jste říkala něco o procházce.“

Nadšení ve výrazu bylo bezbřehé.

„Ano, s vámi kdykoliv.“

„Co třeba zítra? V šest? U altánku v Kynského zahradě?“ Vysypal jsem ze sebe. Vypadala překvapeně. No jasně, čekala, že půjdeme z baráku spolu.

„Mám to při cestě z práce, ať se můžu na něco těšit.“ Brzdi, Slávku, tu poslední větu jsi už dodávat nemusel.

„Budu tam.“ Mrkla na mě mnohoslibně.

„A můžu vás ještě o něco poprosit?“

„O cokoliv.“

„Mohla byste si na sebe vzít ten červený kabát, co nosíte? Moc vám sluší.“

Jen kývla, ale doslova se u toho tetelila blahem. Ujistil jsem ji ještě dvakrát, že tenhle večer opravdu čas nemám, ale už se těším na zítřejší procházku, a vrátil se do svého bytu v dobré náladě, jak jsem to pěkně vymyslel.

*

Byla už dávno tma, ale já ještě nerozsvítil. Vyčkával jsem u dveří, až uslyším bouchnutí od jejího bytu. Takhle nejspíš vždýcky vyčkává ona, aby mě mohla odchytit. Podíval jsem se na hodinky. Už je dost po půl šesté, má nejvyšší čas. No jo, ženský, nikdy se nedokážou vypravit. Ted'. Prásk. To by mohlo být od ní. A výtah, jo. Rychle jsem se přesunul k oknu a nenápadně skrytý za záclonou vyčkával dál. Vyšla z domu. V červeném kabátě rychle vykračovala směrem k parku. Bylo za deset šest. Tímhle tempem tam bude ještě o něco dřív.

Jenže sotva zmizela za rohem, tak to přišlo. Svědomí. Najednou vystřídal do té doby převažující pocit vítězství a zadostiučinění. Sakra, co jsem to udělal? Vždyť jsem na ni poslal nějakýho úchyla, násilníka, nebo dokonce vraha! Co jsem to za idiota? No, upřímně, nešlo až tak o její pocuchané kudrlinky, ale uvědomil jsem si, že by mé počínání někdo mohl považovat za podněcování k trestnému činu, nebo dokonce objednávku?!

Co ted'? Číslo jsem na ni neměl, abych zavolal, že nestíhám. Drakon už taky nejspíš vyrazil na lov, abych mu to rozmluvil. Kolik mám času? Už se blížila šestá. Slávku, budeš se muset zachovat jako muž a jednat.

Rychle jsem na sebe hodil kabát a letěl, co mi síly stačily, i když, při mé kondici to nebyl žádný zázrak. K setmělému parku, který jako zlaté řetězy vánočního stromku zdobily světlá luceren rámuující pěšinky z jedné strany kopce na druhou a zase zpátky. Za rohem mi síly došly, takže jsem celý zadýchaný pokračoval alespoň rychlým krokem.

Když jsem se blížil k altánku, rozhodně tu bylo víc živo, než by se od potemnělého liduprázdného zákoutí dalo očekávat. Od hloučku lidí, který postával okolo lavičky, se odpojil jakýsi člověk s telefonem u ucha.

„Vypadá to na těžký zranění, hlavu má celou od krve...” zrovna říkal. „Altánek v Kynskýho zahradě. Co já vím, jaká je to adresa.“ A pak, když se ti lidi trochu rozestoupili, jsem ho na lavičce zahlídl. Červený kabát! Ztuhle jsem na tu nehybnou postavu v červeném, která probleskovala skupinkou čumilů, zíral. A potom jsem se otočil a sraťácky zdrhnul.

Co jsem to, sakra, udělal?! Co jsem od toho čekal? Celou cestu mi v hlavě vířila změt' otázek. Když jsem se blížil k domu, zaregistroval jsem v patře nad svým bytem modravé světlo. Chudák kocour, pomyslel jsem si. Nic netuší, čumí na telku a paničku mu mezitím možná zamordovali. Na moji objednávku. Jen jsem ze sebe shodil doma kabát, hned jsem letěl k počítači. Musím ten profil vymazat, z webu i z historie. Než na mě přijdou. I když, kdo vlastně? Kdo by si mě mohl spojit s přepadením mé susedky? Dokonce mám i alibi, jo. Když jsem těsně před šestou vybíhal z baráku, srazil jsem se s domovníkem. Div jsme neupadli. Zrovna s někým telefonoval, takže i přesný čas by se dal dohledat.

Ale raděj smazat veškeré stopy. Přihlásil jsem se na seznamku. Hned na mě vyskočila včerejší konverzace. A pod ní. To snad ne! Neotevřená zpráva od Drakona. Psal před deseti minutama. Ruka se mi klepala, skoro jsem se ani kurzorem nemohl trefit, abych zprávu rozkliknul.

„Ty svině! Tohle ti neprojde! Skončíš v kriminále!“ stálo v ní.

Krve by se v té chvíli ve mně nikdo nedořezal. Co je tohle za šílence? Přizabije ženskou a ještě má žaludek na vyhrožování? Asi se bojí, aby ho neudala. Tak to ne. Jemu to nesmí projít. Blaničce to už život možná nezachrání, ale ten chlap nesmí nikdy ublížit žádné jiné. Já se k tomu musím postavit čelem. Nahlásím všechno na policii. Ať rozhodne spravedlnost, jaký podíl viny na tomto původně úplně nevinném nápadu mám. Svůj trest ponesu se vztyčnou hlavou.

„Jsi tam, ty potvoro?“ Zablikal na mě chat. Rozbušilo se mi srdce. Mám vraha přímo na drátě. Musím ho tam udržet, aby ho mohli lokalizovat, nebo tak něco.

„Hajzle, cos jí to udělal?“

„Já jí? Snad ty jemu.“ Šílenec, plácá nesmysly. Tak tenhle spravedlnosti unikne, skončí v blázinci.

Než jsem si rozmyslel, co napíšu dál, přišla další zpráva.

„Ty nejspíš nebudeš Blanka. To jsem mohl tušit, že ta ženská vůbec nevěděla, která bije.“

Spravedlivý hněv ve mně vřel čím dál víc. „Já to myslel jen jako vtip a tys ji normálně přizabil.“

„Přizabil? Ta bába byla jako divoženka. Kámoš proti ní neměl šanci.“

„Jaký kámoš?“ Nechápal jsem.

„Já se raděj koukám. On k ní přišel zezadu, chytil ji pod krkem a najednou ležel na zemi. Když se zkusil zvednout, zasadila mu tři rány a už se nahnul. Ona se nad ním jen sklonila, sáhla mu chladnokrevně na krk, jestli je živý, a hned zmizela. Já taky

myslel, že je po něm. Ale naštěstí se probral, vodved jsem ho na lavičku a zavolal záchranku.“

Začínalo mi to do sebe zapadat.

„Co měl ten kámoš na sobě?“

„Červenou bundu, proč?“

Takže ta červená postava na lavičce nebyla ona, uf, neskonale se mi ulevilo.

„Heled', chlape, jsem na tebe pěkně nasranej, ale stejně ti dám cenný varování. Jestli tu ženskou znáš, tak si na ni dávej setsakramentskýho bacha. Raděj si ji drž dál od těla a hlavně neodporovat. Ta má černej pásek v karate. Pro nás je to taky poučení. Příště domluvím heslo už před akcí.“

Na odpověď nečekal a odpojil se. Vypnul jsem počítač. I když jsem byl ještě celý rozklepaný, pocit úlevy trval. Jenže pak jsem si uvědomil, že je možná předčasný. Kam asi přebornice v karate po té akci šla? Na policii? Nahlásit přepadení?

V té chvíli se ozval zvonek. Nejdřív mě napadlo, že si pro mě už policajti jdou. Že ji vyslechli a nějak se domákli, že jsem tuhle akci zorganizoval já. Nebo mě rovnou nahlásila ona. Vždyť jsem si tam s ní dal schůzku, určitě to uvedla do protokolu. Má smysl dělat, že nejsem doma? Ne. Tak teda odvahu, kamaráde.

Otevřel jsem. Za dveřmi nestáli policajti. Stála tam Blanka. Na sobě měla rudý kabát, rudou rtěnku, oči lehce podlité krví a vlasy poněkud neuspořádané. Ucítil jsem vůni becherovky, nejspíš se někde stavila na panáka, aby ten šok rozdýchala.

„Už jste doma? Chci se omluvit, že jsem se na tu naši schůzku nepřišla. Zdrželi mě v práci. Přes park jsem to nakonec ani nevzala. Rovnou jsem šla k vám. Ale můžeme si to vynahradit pěkně v soukromí. Doufám, že mi tentokrát nedáte košem.“

Celý ztuhlý jsem ještě víc pootevřel dveře a ustoupil z cesty, aby mohla vejít. Věděl jsem přece, že této ženě se nedá odporovat. Doufal jsem, že uniknu trestu, ale zdá se, že nakonec mě spravedlnost přece jen dostihla.

Švihák

On sedí v rohu vyhlášené restaurace a čeká, až mu servírka v líném letním odpoledni donese nejlepší espresso ve městě. Nezúčastněně rekognoskuje terén kolem sebe. Zaujaka jej jedna osamocená panička, sedící zády k němu na baru. Pozoroval, jak slámkou upíjí nějaký moderní long drink a přes napjatou letní sukni se jí rýsuje basrelief lemu kalhotek. Docela hezký výsek zorného pole, přecházející od nevinného setrvání až k neomalenému zírání.

Ona tady vlastně ani neměla být. Jen šla kolem a něco ji samo vtáhlo dovnitř. Chtěla si na chvíli vydechnout, nebýt sama a přitom nemuset s nikým mluvit. Objednala si ledovou limonádu s čerstvým rakytníkem, pomalu si vychutnávala každý doušek a mimoděk v matném odlesku zašlého barového zrcadla pozorovala dění za sebou. Nad upřeným pohledem seladona v protějším rohu na její ještě pořád hezky tvarovanou zadnici jen sotva znatelně pokrčila rameny. Ať si čumí. Události předchozích turbulentních dní plně okupovaly její mysl, o nějakém natřásání nebo snad dokonce dvoření nemohlo být ani řeči. Navíc podobné týpky měla přečtené už dávno. Nešlo jim o nic jiného, než o další zářez na pažbě. Vlastně to pokaždé to mělo víceméně stejné, až trapně jednotné schema. Doposud všechna podobná setkání utla hned v první fázi, natož aby k nějaké cizí ruce v rukávě za předchozích dvacet let manželství někdy došlo. Ani dnes neměla na sebemenší zárodek flirtu ani pomyšlení, ačkoli celý spokojený rodinný život i partnerství až za hrob se čerstvě a zásadně otrásl v základech.

On se konečně dočkal své kávy a znalecky ji usrkával z titěrného, leč řádně nahřátého šálečku. Aroma i chuť vyhodnotil jako opravdu výjimečné. Bylo patrné, že barman své řemeslo mistrně ovládá. Uvažoval, že si dopřeje ještě další espresso a to i z důvodu, aby se ještě chvíli mohl upřeným pohledem kochat siluetou přesýpacích hodin jediného zajímavého objektu v okolí. Jeho fokus dospěl do takového stádia, že naprosto přestal vnímat šumy kolem sebe. Dnes už mu vlastně stačilo jen koukat a nechat fantazii volně létat všemi směry. Věděl, že mu nic neutěče a když ano, tak se svět přece nezboří. Bezděky se začal usmívat sám pro sebe a sám nad sebou. V tom úsměvu bylo něco mírně samolibého a zároveň pokorně upřímného, namixovaného v poměrech tak akorát. Stačilo mírně nadzvednout koutky a nepatrně přimhouřit oči, což u protějšku spolehlivě vedlo k empatickému opětování, k přeskoku jiskry i ke zvýšení tepové frekvence. Vlastně to byla jeho vrozená vlastnost, to přirozené umění vyvolat ve vytipovaném cíli opačného pohlaví rezonanční slast, ze které vystřízliví až když je po všem a někdy ani pak ne.

Ona si právě řekla, že už je všeho tak akorát dost. Cizí pohled v zádech cítila nepříjemně žhnoucí až kdesi hluboko pod kůží. Jedna zbloudilá kapka potu sjela přes póry kůže až kamsi do žlábků a protivně zalechtala. A to byla také ta poslední kapka, která měla utnout vznikající neklid z neomaleného civění, z té náhle zjištěné ztráty času. Položila na vyleštěnou barovou desku před sebou dvoustovku, kývla barmanovi na pozdrav s tím, že vše navíc je v pořádku a měla se k odchodu.

On se ani nesnažil předstírat, že civěl. Když spatřil, že se zvedla, jeho pohled zůstal soustředěn ještě pořád do místa, ve kterém se lemy prosvítajících kalhotek setkávaly a společně se ztrácely v místech, která tak důvěrně znal, ačkoli byla pokaždé trochu jiná. Jakmile se její boky rozvlnily k odchodu, autofokus jeho pohledu se opět přesunul k jejímu pozadí. Měla pružnou a energickou chůzi, ne jako spousta podobných s betonově zatuhlými bedry, které se při pohybu ani nehnuły. Tady tuhle si dokázal představit v krkolomných pozicích, které znal z filmů pro dospělé. Náhle cítil příval něčeho živočišného, co mu říkalo, aby ji nenechal jen tak odejít.

Ona koutkem oka, jak jen to ženy umějí, zahlédla pohyb v místech, kde seděl. Nemohla se zbavit dojmu, že už ho někdy viděla. Tenkrát byl samozřejmě mladší, mnohem mladší. A ona ještě víc. Se zaklapnutím kliky a ve všepohlcujícím venkovním vedru se ale dávný obraz naráz vynořil z hlubin zasutých vzpomínek. Jako by těch téměř třicet let zmizelo a nikdy nebylo. Byla tenkrát v prváku na ekonomce a on už v maturitním ročníku. Jeden z mála kluků mezi záplavou estrogenů, který si své výsadní pozice byl náležitě vědom. Ale byl to ten typ prvoplánového baliče, který jí nic neříkal tehdy a ani teď. A vzpomněla si i na jeho jméno. Petr Žalud. Však i kvůli tomu se o něm mezi holkama povídalo dávno poté, co odmaturoval a zmizel kdesi ve světě.

On v rychlosti kývl na barmana, přes telefon pípнул útratu a na stole nechal dvacku dýška. S předstíranou ležérností se vydal do ulepené městské letní výhně a v duchu doufal, že její šaty ještě někde zahlédne. Když už se mu příležitost nabídla, rozhodně se musel pokusit o něco víc. Tohle pokoušení v něm budilo touhu víc, než cíl v podobě odhrkané noci a rychlého vytrácení. A tady ta bude určitě trochu tvrdší oříšek. Něco mu říkalo, že by mohla být nějakým způsobem zranitelná, ale to teprve odhalí, pokud ji tedy někde dostihne. Na podobné věci měl vnitřní radar a ten ho ještě nikdy nezklamal.

Ona přešla hezky šikmo přes pěší zónu na druhou stranu ulice, do trochy toho stínu a v odrazu skla výkladu obchodu s drahými kabelkami pozorovala, jestli se za ní něco pohnulo. Dal si rochu na čas, ale nakonec se přece jen objevil. Stárnoucí seladon, jak ho odhadla, s pohotovostní modrou tabletou někde v kapse. Možná ji právě spolkl a teď hraje o čas. Usmála se jen tak pro sebe, ale oči se sevřely do tenkých škvírek. Méně zkušený pozorovatel by řekl, že to bylo kvůli bodavému odpolednímu slunci. Její pohled byl ale tvrdý a tak chladně odhodlaný, že by při bližším zkoumání mnohým naskočila husí kůže i navzdory osmatřiceti ve stínu. On si hned ve dveřích z baru nasadil své značkové zrcadlovky, aby zabránil bolestivým dopadům slunečních paprsků na sítnici. Trochu se porozhlédl a mezi různě spěchajícími a procházejícími spoluobčany ji během okamžiku zmerčil. V první chvíli se mu zdálo, že snad na něj čeká, ale pak viděl, že se rozhodla vstoupit do butiku s tím nejdražším a nejznačkovějším koženým zbožím, jaké se ve městě vyskytovalo. Mnozí by otáleli, přemítali a možná i počítali, kolik výplat by bylo třeba na jednu tašku nebo příruční kufřík. Ona však ne. Vešla dovnitř tak samozřejmě, jako by si šla koupit rohlík, jako by byla mezi takovým luxusem doma. Udělala tím na něj dojem. Líně prošel kolem a přes výklad nahlédl, jak o

něčem vypráví s bezduše znuděnou prodavačkou, něco malého kupuje, platí a odchází.

Ona už věděla, že přileze až ke dveřím. Však tam taky byl, představil se a docela galantně se uvedl. Že by potřeboval poradit s dárkem pro dceru, která slaví osmnáctiny a na ten dárek má neomezený rozpočet, který se může i překročit. Zasmála se jeho vytríbenému humoru a odvětila, že slečna uvnitř mu s překročením neomezeného rozpočtu určitě ráda pomůže, rozloučila se a šla si za svým.

On přesně podle očekávání nešel dovnitř, ale za ní. Jako pes na neviditelném vodítku. Cítil jemnou vůni jejího parfému, vnímal její odtažitost a nedostupnost a to byla ona výzva, přesně ten adrenalin, díky kterému – pokud se vše podaří – stráví nádherný večer a možná i celou noc, ve které Dom Pérignon brut 2012 poteče proudem a jako vždy odplaví veškerý stud i eventuální předsudky.

Ona opět cítila v zádech jeho dychtivý pohled, přesto nenuceně dokráčela až ke konci ještě stále docela rušného korza. Pak se otočila a sdělila mu, že ho zná ze školy, že se jmenuje Petr Žalud a že vždycky záviděla starším spolužačkám. A teď ho na chvíli může mít jen pro sebe, samozřejmě s vědomím zcela nových značkových manikúrních nůžtiček ze solingenské oceli ve značkové kožené etuji v kabelce. Pak se ho zeptala, jestli půjdou k ní nebo k němu...

On byl v první chvíli zaskočen náhlým zvratem. Představoval si, jak dobývá, jak mění taktiku, jak vymýšlí finty, aby ji ohromil, uchvátil a stal se neodolatelným. Ted' se mu tady kořist na rovinu nabízí celá a bez boje. Adrenalin se odboural a nastoupila panika. Co teď s ní? Jenže ustoupit nehodlal a nadhodil, že kousek odsud má kancelář a nad ní byt, ve kterém přespává, když je dlouho v práci. Můžou jít tam.

Ona se do něj zcela samozřejmě zavěsila a nechala se vést. Opravdu to bylo kousek. K úspěšné realitní kanceláři ACORN Reality, která mu patřila. Srdce jí tlouklo zběsile až v krku, když se ptala se, jestli by si u něj mohla dopřát sprchu jako první. Když jí bylo vyhověno, přiměla pod proud chladné vody také jeho...

Ona se o dvě hodiny později objevila zase na ulici. Tentokrát se rychlou chůzí vzdalovala až k nedalekému parčíku. Tam si v aplikaci na telefonu přivolala řidiče alternativní taxislužby a nechala se odvézt do fakultní nemocnice. Prošla vrátnicí a spleť chodeb dorazila až k JIP, kde ležel v kómatu její manžel. Sedla si k němu na pelest a vzala do dlaně jeho ochablou ruku: „Představ si,“ povídá jako by ji mohl slyšet, „dnes jsem se úplnou náhodou potkala s jedním člověkem, znala jsem ho ze školy, měla jsem jen chuť ponížit nějakého chlubila. Vůbec jsem ale netušila, že je to ten, který koupil příjezdovou cestu k našemu domu a pak nás donutil prodat mu za hubičku náš dům, na kterém ti tak záleželo. Ten, kdo způsobil, že jsi se před deseti dny večer na zahradě věšel. Každopádně je po všem. Chtěla jsem mu nůžkami prostříhnout krkavici, ale ještě před tím naštěstí dostal infarkt. Očima mě prosil, ať zavolám záchranku, ale vydržela jsem se dívat, dokud nevydechl naposledy...

Tepová frekvence na monitoru vitálních funkcí hospitalizovaného náhle vzrostla, chvíli setrvala na zběsilém tempu a pak se navždy odmlčela.

Ta holka měla prostě smůlu

V hospodě „U suchý dásně“ patřily páteční večery k nejdivočejším. Scházela se tady ta nejhorší verbež a spodina celé Prahy. Lokálem se nesl oblak kouře a tlumené tóny tahací harmoniky, když sem vpadla parta rozjařených děvčat. Holky z ulice, které se přišly schovat před vánicí, na chvíli ohřát a poklábosit. Jedna z nich houkla na hospodského: „Čtyrykrát horkou černou vodu a do každý pořádnýho likérníka, ať se zahřejem, strejdo.“ Další jí od stolu sekundovala: „A pronto, pantáto, ať nám neuteče rito.“ Dámy kafe vypili na jeden záraz a chystaly se k odchodu. Hospodský začal sklízet ze stolu: „Tak jak, krasotinky, už jsme se zahřáli nebo dáme ještě repete?“ „Ale pantáto, dobře víte, že musíme do rachoty. Někdo ty hladový krky uživit musí. Já mám doma dva, k tomu starý sedřený rodiče a mužskej je zakastrolovanej v pruhovaným mundůru na Pankráci,“ rozčílila se copatá Líza a při tom sázela na stůl koruny. „Nebo tadyhle Zrzavá Žanda, ta musela holku nechat u rodičů někde támhle na jihu v největším balíkově a jet vydělávat do velkoměsta. Holka má slabý plíce, potřebuje venkovskej vzduch. No a Žanda? Kudy chodí, tudy vzdychá, všechny peníze posílá domů a za to dostane dvakrát do měsíce psaní. Jednou za čtvrt roku ji holka vidí a naposled ji už ani nepoznala.“

Zrzavá Žanda, občanským jménem Žofie Krajčová, seděla jako zařezaná, bledá jak bez života, jen oči se jí třpytily vlhkem. Hospodský mezitím nalil pět malých tajtrlíků a přinesl je zpět ke stolu. „Tak ať vám ta služba dneska rychle uteče, holky,“ popřál zkroušeným ženám a kopl tam prvního frťana. Dámy nezůstaly pozadu. Když dopily, nahodily pracovní rozpustilé kukuče a vydaly se do víru nočního Žižkova.

Žanda se rychle rozloučila a vydala se sama přes město. Dcerku už dva měsíce neviděla. Smutek ji někdy docela přemohl. Nejraději by to dnes zabalila, ale peníze potřebovala. Zastavila se v přítmí průchodu vedle jedné vinárny a čekala, až vyleze první nalitej chlap. Konečně se dveře lokálu otevřely a do ledového nočního vzduchu vykročil celkem pěkný postarší muž. Žanda se vyhoupla z poza rohu a spustila: „Nechtěj se trochu pobavit, vašnosto? V takový chladný noci zahřeje ženská líp než houně z ovce. Věřej mi.“ Ale kdepak. Chlapík, nadrátovanej jak zákon káže, odstrčil holku z cesty tak rozšafně, div že nerozbila okno vinárny a zmizel.

Žofie dál trpělivě čekala v pasáži. Náhle ji vylekal šramot za zády. Ze tmy průjezdu se vylouppl fešák s uhrančivýma očima. Slovo dalo slovo a za pár chvil se vydali přes dvůr směrem na periferii. Cestou mlčeli. Žandu bolely nohy. „Kam až chtěj jít, mladej pane? Tadyhle kousek je park, tam by to šlo,“ snažila se přesvědčit zákazníka. Ten však na nic nedbal a klidně kráčel dál. Jen prohodil něco v tom smyslu, že je krásná noc a že zná lepší místo. Kdyby Žanda tak moc nepotřebovala peníze, otočila by se a šla domů. Teď jí však nezbyvalo, než v té neplánované procházce pokračovat. Došli až na periferii. Tam, za posledními domy, ji muž najednou zmizel ve tmě. Čekala, zda nevyleze z poza nějakého stromu, které lemovaly pěšinu. Volala na něj. Ale nikde nikdo. Žandu to naštvalo. Nadávala sama sobě, že se kvůli vidině peněz nechala takhle napálit. Sotva se však vydala na

zpáteční cestu, ucítila vzadu na hlavě ostrou bolest. Celé její tělo zalilo během okamžiku podivné teplo a než si stačila uvědomit, co se děje, ztratila vědomí.

Sobotní rána městští zřízenci milovali ze všeho nejméně. Po pátečních pitkách zůstávalo v ulicích, parcích i na náměstích spousta odpadků a všelijakého jiného svinstva. Těšili se, až sesbíraný marast vysypou na vysočanské smetiště a vrátí se zpět do města, kde dostanou nějakou voňavější práci, když si mezi odpadky na skládce jeden z nich všiml něčeho neobvyklého. Bylo to bílé a čisté, mezi smetím to zářilo a bilo do očí. Polonahé ženské tělo.

Že se blíží ke smetišti, by pánové z pražské mordparty poznali i se zavázanými očima. Nesnesitelný smrad tlení se nesl stovky metrů daleko a nemírnil ho ani ledový prosincový vzduch. Soudní lékař po provedeném ohledání konstatoval, že příčinou smrti byly pravděpodobně tři rány v týle způsobené ostrým předmětem. „Oběť nemá žádná další zranění. Napadení zezadu se nemohla nijak bránit,“ doktor na chvíli přerušil monolog a otřel si čelo kapesníkem, zápach byl nesnesitelný. „Je tu opět pár velice zvláštních skutečností. Jak jste si jistě všimli, oběť má čerstvě ostříhané vlasy až u hlavy. V ústech má slupky od brambor a vajíček, chomáče vlasů a prachu. Prostě smetí, co tu leží všude kolem,“ doktor po těch slovech nevědomky pokrčil rameny a pokračoval dál, „pohlavní styk před smrtí neměla a nic nenasvědčuje ani posmrtnému zneužití.“ Nastalé několikavteřinové ticho přerušil muž v buřince, inspektor Hájek, který celému výjezdu velel: „No, doktore, to jste nás tedy nepotěšil. Další šlapka zabitá sekáčkem na maso. Šperky má na sobě, pohlavní styk neměla, někdo ji ostříhal a nacpal jí do pusy odpadky. Takže můžeme vyloučit úplně všechny klasické motivy činu. Co na to říkáte, Káňa?“ obrátil se s otázkou na mladičkého policistu v brýlích. „Prosím pěkně pane inspektor, já si myslím, že vrahem bude pravděpodobně psychicky narušený jedinec, který láká důvěřivé oběti na odlehlá místa, aby ji chladnokrevně zavraždil,“ vysypal ze sebe na jeden nádech policejní čekatel Káňa. „No, Káňa, tak to máme dobrý odhad, když už je to třetí podobná vražda za poslední měsíc. Hlavně to ale znamená, že jsme pěkně v hajzlu. Takovýho magora můžeme hledat roky.“

Inspektor Hájek nechtěl mít na svém krku další nevyřešený mord a tak do akce nasadil všechny dostupné prostředky, které mohl. Snažil se vytěžit informátory, prověřoval známé firmy. Výsledky se však nedostavovaly. Stop bylo málo a všechny důkazy vedly jen do slepých uliček. Týdny plynuly. Hájek s Káňou se museli chtít nechtě věnovat dalším případům a na složky série vražd pražských prostitutek usedal prach.

Mezitím se Cyril Chára vzorně věnoval svému zaměstnání. Dělal lapiducha v nemocnici pro choromyslné u Apolináře. Při práci viděl mnoho utrpení. Přesto za ni byl vděčný. K tomu místu se dostal přes strýce, když se mu vedlo nejhůř a hrozilo, že skončí na ulici. Matka i otec zemřeli na tuberkulózu, ještě mu nebylo patnáct. A tak se musel postavit na vlastní nohy. Právě tehdy mu strýc dohodil práci v nemocnici. Cyril se cítil osaměle. Neměl se s kým poradit, popovídat, obejmout. Měl jen jedinou spřízněnou duši, medičku Valerii Farskou, která v rámci studia pracovala na stejném oddělení a doktoři se k ní i chovali stejně jako

k Cyrilovi, tedy s naprostým opovržením. Většina z nich byla přesvědčená, že medicína je jen pro muže.

Valerie pocházela z rodiny bohatého a vlivného továrníka, přesto vynikala skromností. Pro každého si našla vlídné slovo. Pacienty nikdy neodbyla. Každému jejich přání se snažila vyhovět. Starala se jako opravdový anděl.

Když jim vyšla společná přestávka na oběd, často si Valerie s Cyrilem ve špitální zahradě vyprávěli o svých životech. A tak se dozvěděl, že jsou si blízcí i osudem. Valerie totiž přišla v dětství o maminku. Moc jí chyběla. To Cyril dobře poznal. Vždy, když o ní mluvila, měla o dost hlubší hlas a vlhké oči.

Cyril Valerii miloval. Nikdy by jí to, ale neřekl. Věděl, že by neměl šanci. Cenil si ji ale jako vlastní rodinu, kterou ztratil. Valerie zase měla ráda Cyrilovu upřímnost a nezkaženost. V jedné obědové pauze těsně před Vánoci, mu dokonce řekla: „Cyrile, já mám pocit, jako bych měla bratra. Ty jsi v mém životě vlastně ten nejdůležitější muž.“ To ho překvapilo: „A co tvůj otec?“ „Otec? Ten pro mě neznamena nic víc než mého poručníka. Jen co se postavím na vlastní nohy, zpřetrhám s ním veškeré styky,“ při těch slovech pevně mačkala Cyrilovu ruku a hrozně se mračila. Cyril už si dříve všiml, že Valerie o svém otci příliš nemluví. Taková nenávisť ho ale překvapila. Valerie rychle změnila téma: „Přijdeš dnes večer, vid’?!“ Cyril se jí zahleděl do hlubokých mandlových očí: „To víš, že přijdu. Přece tě nenechám courat po Praze samotnou.“ Valerii se radostí rozzářily oči. Páteční večery totiž trávili vždycky spolu. Tentokrát měli v plánu vyrazit na masopustní zábavu do Karlína.

Zima byla toho roku krutá. Velké mrazy střídaly sychravé a blátivé plískanice. Cyril s Valerií toho večera míjeli i velkou karlínskou noclehárnu, před kterou stála jako vždy fronta zájemců. Tentokrát se však vinula mnohem dále než kdykoliv jindy. Celý den mrholilo a od země mrzlo. Mezi davem nedočkavě podupávala i mladá žena s dlouhými černými vlasy spletenými do širokého copu, Antonie Prokešová. Už tři dny neměla v žaludku teplé jídlo a spala, kde se dalo. Okolnosti jí v předchozích dnech celkem přály. Dnes už však hladovou a vyčerpanou ženou zmítala zimnice.

Tonka svírala v dlani připravených pár korun a nemohla se dočkat, až stane uvnitř. Když se konečně dostala na řadu, rozklepaným hlasem tiše pozdravila. Zřízenkyně u vstupu ji změřila přísným pohledem a začala vykřikovat na celé kolo: „Ale podívejte se, lidičky, Tonka cigánka se nám vrátila. A chtěla by dovnitř.“ Tonka zahanbeně klopila oči. „Milá, zlatá, třikrát porušila domovní řád. Teplou postel a jídlo, to jo, to by chtěla, ale dodržovat pravidla, to ne. Kouká mazat. Než na ní zavolám policajta,“ zahučela zřízenkyně a nevybíravě do Antonie strčila, aby uvolnila místo dalšímu v řadě.

Odcházející Tonkou dál třásla zimnice a teď jí zmítal i nepředstavitelný vztek. „Pomoz bližnímu svému,“ opakovala si polohlasem heslo z nástěnky v noclehárně, když bloumala karlínskými ulicemi odnikud nikam. Na kšeft nenarazila. V zoufalství si odevzdaně sedla v parku na lavičku. Zhluboka se nadechla uklidňující tmy, pak se její tělo zprudka napřímilo a bez jediného hlesnutí kleslo k zemi.

Druhý den už inspektora Hájka volali k nálezu mrtvé, nahé, ostříhané ženy na karlínském vojenském cvičišti. Noční můra se zhmotňovala v čím dál temnějších barvách. Když vystoupil z vozu a v blátě spatřil bílé ženské tělo, vybavil se mu obrázek nebohé Zrzavé Žandy na vysočanském smetišti. Stejně kontrastní, stejně teskné. Mladá, zdravá ženská, zabitá a pohozená v marastu. Soudní lékař již na místě prováděl ohledání. „Dobré ráno,“ pozdravil inspektor, „tak copak to tu máme, doktore?“ „Dobrá rána vypadají jinak, pane inspektore,“ zamračil se soudní lékař. „Ostříhaná žena ve věku 25-30 let, smrt nastala mezi desátou a půlnocí, ranou ostrým předmětem do týlu. Žádné stopy nenasvědčují tomu, že by se bránila. Proběhlo to rychle. Zřejmě o ničem nevěděla. Tak jako ty předchozí,“ podotkl lékař a významně pozdvihl obočí. Hájek na něj vrhl odměřený pohled: „Tak dál, prosím, doktore.“ „Ústa má plná bláta. Před ani po smrti neměla sexuální styk,“ odříkával doktor naučenou formalku. Inspektor Hájek pověřil podřízené zajištěním stop a opodál už jen znechuceně kroutil hlavou.

Během pár dnů policisté zjistili, že se opět ocitli na slepé koleji. Vraždy prostitutek spolu jasně souvisely, ale nikdo nedokázal odhalit žádný klíč, který by dovedl policii na stopu pachatele. Inspektor Hájek znovu a znovu procházel všechny mordy a hledal jakoukoliv, byť bezvýznamnou souvislost. Leč výsledek vesměs žádný. Už měl všeho po krk. Obával se, že tyhle vraždy tu po něm zůstanou jako nevyřešené pomníčky a to ho štvalo. Nejvíc ho ale děsilo pomyšlení, že k nim přibude další.

Příběh Irmy Fenslíkové, která zamlklá stávala nejčastěji v Křemencově ulici nedaleko kabaretu U Fleků a čekala, až jí muži sami osloví, jako by kopíroval všechny ostatní zpackané osudy lehkých holek. Na rodném slovenském venkově o slušnou práci nezavadila a tak vyrazila hledat štěstí do Prahy. Ale ani tady ho nenašla a ze zoufalství začala šlapat. Když se jednou, po další ne příliš vydařené sichtě, vracela domů, oslovil ji s žádostí o její služby kolemjdoucí neznámí muž. Irma už se sice viděla doma v posteli, ale představa rychlého výdělku ji přesvědčila. Mužův návrh na krátkou návštěvu v nedalekém bytě přijala. Vešli do činžáku a po schodech vystoupali do druhého patra. Tam muž odemkl jeden z bytů a pustil Irmu galantně napřed. V tom se za ní dveře zavřely a obklopila ji tma. Irma nikdy nepanikařila. Už zažila ledacos. Ted' se jí však strachem sevřel žaludek. „Co to děláte?“ otočila se zpět ke dveřím a vzala za kliku. Než však stačila zjistit, že je zamčeno, ztratila vědomí.

Pár dní nato, v podvečer, spojovala ústředna na direkci urgentní telefonát z Bratislavy pro inspektora Hájka. Ten ale tou dobou právě s rodinou večeřel. Službu držel mladý policista Káňa, který toho večera vyslechl nejhorší telefonát svého života. Vše si pečlivě zaznamenával do připraveného notesu. Kdyby ne, sám by nevěřil zprávě, kterou za půl hodiny předčítal inspektoru Hájkovi za dveřmi jeho bytu. Slovenští kolegové objevili ve dvou kufrech na nádražích v Košicích a Bratislavě rozřezané lidské tělo. Jelikož kufry přijely z Prahy a oběť – nahá, mladá a ostříhaná žena měla sečnou ránu v týlu a v ústech střepy rozbitého zrcadla, nemohlo na sebe kontaktování inspektora Hájka nechat dlouho čekat. Té noci se mu hodně špatně spalo a ráno v půl páté už seděl ve své kanceláři na direkci a

pročítal si dostupné záznamy. V hlavě mu šumělo, žaludek měl jako na vodě. Hájek už tomu vyšinutému pachateli nechtěl dovolit ani jeden další zmařený život.

Hájek horečnatě přemýšlel nad důkazy, když přišel do kanceláře Káňa. Kromě večerního telefonátu služba plynula klidně a tak si k ránu ve vedlejší místnosti zdříml. „Dobré ráno, pane inspektor,“ zahalekal rozespale, až se velitel polekal. „Je, promiňte, pane. Já celou noc přemýšlel,“ s vervou se pustil do analýzy případu, „říkal jsem si, jak naporcovat člověka a odeslat ho v kufrech, aby si toho nikdo nevšiml a hned mě napadlo, že v telefonu hlásili, že nikde v kufrech nebyla ani stopa krve. Všechno čisté, umyté, jak na jatkách. Takže pachatel musel použít dost vody a pracovat někde v ústraní. Navíc takhle umně odřezat končetiny a hlavu, to asi leckdo nesvede. Mně to sedí na nějakýho nahnutýho řezníka nebo felčara.“ Inspektor pokyvoval: „To by souhlasilo. Dobrá dedukce, Káňa. Takže hledáme řezníka nebo doktora, chlapa jak horu.“ „Proč chlapa jak horu, pane inspektor?“ zeptal se rozpačitě Káňa. „No, protože žádné strážníky by ty čtyřicetkilové kufry nezvedl, Káňa.“

Během několika následujících dní po nalezení kufrů prověřili policisté v Praze a okolí desítky podezřelých halamů s dostatečnou kvalifikací pro porcování těla, ale všichni měli alibi. Inspektor Hájek se však odmítal smířit s opětovnou prohrou. Poslal policajty do každé nemocnice, řeznictví i na jatka, aby prověřili všechny zaměstnance a ukázali jim fotografie hrůzných nálezů. Kohokoliv, kdo by se choval nestandardně, měli okamžitě předvést. Vypadalo to jako další krok do slepé uličky. Však jen do doby, než v zapadlém křídle nemocnice U Apolináře narazili policisté na lapiducha, který při pohledu na fotografii kufrů velmi znervózněl. A pak už z něj nedostali ani slovo. Předvedli ho tedy na direkci, přímo před inspektora Hájka.

„Tak vy prý nechcete mluvit Cyrile,“ promluvil na něj inspektor téměř otcovsky. „Tak si to shrneme. Cyril Chára, zřízenec nemocnice U Apolináře. Výška 190 cm, váha půl druhého metráku. Chlap jako hora,“ při těch slovech se významně podíval na Káňu, který stál tiše v koutě kanceláře. „Tak, Cyrile, lítáte v pěkném průšvih. Čím dříve promluvíte, tím lépe pro vás.“ Cyril se tvářil zmateně a z pod vlasů mu vytékaly pramínky potu. Inspektor Hájek věděl, že už je jen krůček od vyřešení té zpropadené série mordů. „Prohledáme vám byt, poptáme se na vás v práci, u známých a za chvíli budeme vědět všechno i bez vaší výpovědi. Anebo nám to můžete usnadnit a povědět nám, proč jste ty nebohé ženy zabil,“ přátelsky položil ruku na široké lapiduchovo rameno. Cyril sebou nervózně cukl. „Já nikoho nezabil,“ vykřikl se zoufalým výrazem v očích. Pak se rozplakal.

Když se trochu uklidnil, začal vyprávět: „Znám ty kufry. A ano, odnesl jsem je na nádrazí, ale na mou duši jsem neměl ani tušení, co je uvnitř. Nikdy by mě nenapadlo, že by tohle...,“ odvrátil zrak od snímků rozřezaného těla, které před ním ležely na stole. „Trávili jsme spolu tolik času. Tak moc ji miluji,“ pletl Cyril páté přes deváté, „to je hrozné. Ty moje sny.“ Hájek s Káňou poslouchali ten nesrozumitelný monolog a házeli po sobě nechápavé pohledy. „O kom to mluvíte Cyrile?“ zeptal se inspektor. Už se těšil z toho, že má vraha za mřížemi. Zdálo se to jasné. Ale Cyrilova slova teď vnášela do případu znovu zmatek. „O Valerii Farské.

To ona po mě chtěla doručit ty kufry na nádraží.“ „Ta, Valerie Farská? Dcera továrníka Farského?“ podivil se Káňa. Cyril přikývl a pokračoval: „Ale ty sny. Bože. Bojím se, že ty moje sny byly skutečnost.“ „Jaké sny Cyrile?“ zeptal se potichu čím dál zmatenější inspektor. „S Valerií jsme pravidelně vyráželi večer ven. Někdy jsme jen tak seděli ve vinárně, klábosili a pozorovali dění kolem. Jindy jsme celou noc courali po městě a vymetali různé podniky. Některé večery mám ale jako v mlze. Nic si z nich nepamatuju. A pokaždé se mi pak zdály zvláštní sny. Oslovoval jsem v nich různé ženy a vedl je, kam mi Valerie přikázala.“ Znovu se zadíval na fotografii rozřezaného těla na stole před sebou: „Tohle je ale hrůza. Jak něco takového mohl Pán Bůh dopustit?“ jeho smutné prázdné oči se podívaly nejprve na inspektora, pak na Káňu, ale odpovědi se nedočkaly.

Inspektor Hájek nařídil okamžitý výjezd. Továrník Farský sotva stačil vstát od stolu, kde právě pročítal noviny a už měl plnou pracovní polici. „Co to má znamenat, pánové?“ rozčílil se. „Pane továrníku naprosto chápu vaše rozhořčení, my tady ale vyšetřujeme vraždu,“ utnul rázně jeho řeč inspektor Hájek. Továrníka Farského ta zpráva usadila zpět do křesla. „Vraždu? Ale pánové, to snad musí být nějaký omyl,“ drmolil překvapeně. „Rádi bychom mluvili s vaší dcerou,“ nedal se odbýt inspektor. „Cože? Proč chcete mluvit s Valerií? Co by mohla mít společného s nějakou vraždou?“ továrník se snažil o posměšný tón. „Navíc, dcera tu není. Odjela včera ráno mezinárodním rychlíkem do Paříže. Dostala se na specializační studium medicíny na Sorbonně.“

Hájek uhodil na továrníka: „Pane Farský, kde byla vaše dcera předminulý pátek večer?“ „Pane inspektore, moje dcera je počestná dívka, studuje medicínu, pomáhá potřebným...“ blekotal Farský jako v mrákotách. „Dost!“ křiknul na něj inspektor: „Tak dozvím se, kde byla vaše dcera, nebo to probereme u nás na direkcii?“ „Říkáte pátek před čtrnácti dny? To vám pánové bohužel nepovím, protože jsem odjel za obchody do Brna a vrátil jsem se až v neděli po obědě. Ale můžeme se zeptat personálu. Zdeňku,“ tiše zavolal továrník. „Pán si přeje?“ úslužně poklonkoval komorník. „Zdeňku, pány zajímá, jaký program měla slečna Valerie předminulý pátek večer.“ Komorník chvíli přemýšlel a pak řekl: „Páteční večer trávila slečna Valerie s přáteli ve městě, a protože prý nechtěla vážit cestu až sem, přenocovala ve vašem bytě v Karlíně, pane.“ „Vy máte byt v Karlíně? A s koupelnou?“ hned se chytil Káňa. „Jistě pánové, je to nová zástavba. Všechno podle poslední módy a se všemi moderními vymoženostmi,“ pyšně vyprávěl továrník, než si uvědomil, na co se ho mladý policista ptal. „Proč vás интересует zrovna koupelna? O co se tu jedná, pánové?“ vyjel továrník Farský.

Inspektor Hájek brzy odhalil i motiv. Továrník Farský měl často pletky s ženským. Když mu na zálety přišla žena, neunesla to. Našli ji v posteli s dopisem na rozloučenou. Spolykala prášky. To bylo Valerii dvanáct let. Někou dobu musela být v péči lékařů, několik týdnů strávila v sanatoriu a nikdy se z toho docela nevzpamatovala. Náhodně vybrané prostitutky vraždila, protože je vinila ze smrti své matky. Nakonec jí nestačilo vzít jim život, svléknout je donaha, nakrmit je odpadky nebo jim ostříhat vlasy. Chtěla je potrestat ještě víc a k tomu vystrašit ty ostatní, aby svého řemesla navždy zanechaly. Aby se už nikdy nikomu nemohlo stát to, co jí. Proto se rozhodla tělo Irmy Fenslíkové rozřezat, nacpat do kufrů a odeslat zpátky tam odkud přišla. Cyrila Cháru využívala jako svého

poskoka. Většinou ho před tím zdrogovala nebo zhypnotizovala. Cyril bez trestu nevyvázl. Za napomáhání při vraždách si vysloužil tři roky žaláře. Zprávu o nebezpečné osobě rozeslalo pražské ředitelství všem evropským státům. Ale po Valerii Farské jako by se slehla zem. A v novinách se začaly objevovat zprávy o nálezech rozřezaných ženských těl v různých evropských městech.

Temný domek

Zátiší jsem si zamilovala od prvního pohledu. Přesně po takovém domku jsem toužila, přesně takový jsem si vysnila – přízemní, tudíž bez otravných a vzhledem k často bolící páteři i obtížných schodů, s místnostmi tak akorát – žádný palácový komplex ani žádná krabička na sardinky, prostě ideální bydlení pro dvě tři osoby, v mém případě teda nejmíň tři, měla jsem okamžitě jasno. Zatím jsem sice byla pořád ještě sama, ale to se mělo už brzy změnit. Martinův rozvod byl na spadnutí a až se mnou začne nový život, bude jen otázkou času, než se jedna z ložnic promění v dětský pokoj, usmívala jsem se v duchu.

A za celý tento zázrak včetně zahrady s geometrickou přesností rozdělenou na část okrasnou a část užitkovou požadovala Zdena Pospíšilová tak směšnou částku, že jsem v její realitě uvěřila až ve chvíli podepsání kupní smlouvy.

Hloupej, kdo dává, hloupější, kdo nebere, říkala jsem si potom. Ať již k tomu nevýhodnému prodeji měla Pospíšilka jakékoliv důvody – její věc a moje zbytečná starost.

Se smutkem i s vděčností jsem vzpomněla na tragicky zesnulé rodiče, kteří mi zanechali dost, abych si mohla Zátiší nejen koupit, ale i vybavit podle svého, protože ze starého nábytku jsem si chtěla ponechat jenom oblíbené maminkino křeslo, tatínkův starožitný stolek a prostornou třídlínnou skříň se zrcadlovou aplikací. Moje konto tím sice dost pohubne, a tento domek, pokud má zůstat pořád stejně krásný, bude vyžadovat pravidelnou údržbu, ale s Martinem po boku by to neměl být problém. Slušně si vydělá, je šikovný, pracovitý, se spoustou věcí si dokáže poradit sám a kvůli Zátiší, jak jsem bezpečně věděla, bude ochoten cedit krev – vždyť pro něho představovalo splnění životní sen. Napřed se dlouhá léta dusil v panelákovém vězení, po sňatku s Mirkou se sice přestěhoval do celkem slušné vilky, ale...vždycky je nějaké „ale“, a to Martinovo se zhmotnilo do panovačné tchyně a neméně panovačného tchána.

I když měli svoji půlku vilky k dispozici, zakopával o ně na každém kroku, do všeho mu kafrali, nic jim nebylo vhod a husa Mirka, místo aby stála při něm, dokázala jenom pofňukávat „To máš těžký, Martínku, jsou to přeci jenom rodiče...“

.....

Stěhováci přijeli a zase odjeli a já potom neúnavně a s veselým pobrukováním poletovala z místnosti do místnosti, čistila, leštila, zkrášlovala a už napřed si v duchu vychutnávala Martinův i Sonin obdiv.

V případě Soni, mé nejlepší kamarádky, jsem se nezklamala. „Teda, Pavlo, já nestačím zírat,“ vydechla s nefalšovaným nadšením, když mě po týdenní dovolené, kterou strávila u babičky v Táboře, přišla navštívit a všechno si dopodrobna prohlédla. „Vždyť ty jsi ze Zátiší udělala pohádku – fakt pohádku, teď už jenom najít nějakého toho prince,“ mrkla na mne spiklenecky, protože o mně a Martinovi věděla všechno. „Už tuhle nádheru viděl?“

„Až pozítří, víš přece že je ještě pořád služebně v Brně. Moc ho to mrzelo, i když jindy je celý šťastný, že může ze svého „domácího ráje“ vypadnout. Dělal si totiž

výčitky, že zůstanu na celou tu dřinu se stěhováním a zařizováním sama, ale jakápak dřina, když jsem jenom poroučela, co a kam postavit. Takhle ho aspoň můžu příjemně překvapit a přiznávám, že hořím netrpělivostí, co na svůj nový domov řekne.“

Soňa se na mne pátravě zadívala: „Takže rozvod už je hotovou věcí?“

„Martin říkal, že do měsíce je z něho konečně svobodný mužský, ale že...“ bleskla jsem po kamarádce vítězným pohledem... „dlouho svobodný nezůstane.“

„Opravdu to takhle řekl?“ rozesmála se Soňa a mně se na okamžik – vlastně ani nevím proč – její smích nepříjemně dotkl. „Tak to je teda paráda a zbývá jenom doufat, že tady budete šťastně žít až do smrti.“

„Díky, Soňo, taky doufám, pokud ovšem...“ na chvíli jsem zaváhala, má vůbec cenu s tím nesmyslem začínat – ale něco ve mně si vynutilo poněkud zahanbeně dodat: „...nám to tenhle domek dovolí.“

„Jak to myslíš?“ povytáhla dokonalé oblouky obočí.

„Jak?“ zopakovala jsem ozvěnou a v duchu se mi vynořila vzpomínka na nepříliš vzdálené odpoledne, kdy jsem v pohodlném zahradním křesílku seděla naproti bělovlasé paní s krásnýma, temně modrýma očima, jaké někdy staří lidé mívají a poslouchala její vyprávění, které jsem sice odmítala brát vážně, ale které se mi přece jenom kousíčkem drápku zarylo někam pod žebra.

„Vlastně ani sama nevím, někdo mi prostě nasadil brouka do hlavy a nějak se ho nemůžu zbavit...přesněji řečeno ne někdo, ale Božena Havrdová, neznáš ji náhodou? Je to už hodně letitá paní, něco kolem devadesátky a bydlí v té staré zástavbě na konci Vojanova.“

„Havrdová?“ zapátrala Soňa bez úspěchu v paměti. „Ne, tu neznám. Proč se ptáš?“

„Chtěla jsem vědět, jestli to má v hlavě v pořádku. Já ji totiž taky moc neznám, spíš jenom od vidění, občas jsme se potkaly, prohodily pár slov a asi dvakrát nebo třikrát jsem jí pomohla s nákupem. Na svůj věk je ještě docela čilá, ale jak říkám, nijak blíž jsme se neznaly, proto mě více než překvapilo, když se u mne zničehonic objevila. Bylo to krátce po tom, co jsem Zátiší koupila. Zrovna jsem si přeměřovala všechny místnosti, abych věděla, co se mi kam vejde a ona najednou stála ve dveřích, v ruce hůlčičku, na tváři úsměv a prý, abych prominula, nerada obtěžuje, ale protože jsem k ní vždycky byla moc laskavá, a protože se za dva dny stěhuje k dceři a vnoučatům až někam na Moravu, považuje za svou povinnost...“

„A kvůli tomu, že se s tebou přišla rozloučit, jí má cvakat v hlavě?“ vpadla mi Soňa do řeči.

„Jenomže ona se nepřišla rozloučit, Soňo, ona mi přišla říct...“ zase jsem nechala nedokončenou větu viset ve vzduchu, zase mi bylo trapné přiznat, o čem jsme se starou paní hovořily. Vysměje se mi Soňa a řekne, že jsem ťululum, když se nechám znepokojit lidovými pověrami?

„No tak povídej, co ti řekla,“ pobídla mě netrpělivě.

„No, začala docela obyčejně – Zátiší je prý velmi hezké, okolí ještě hezčí – louka – rybník – les – prostě takové ty řeči kolem a nějakou dobu trvalo, než se zeptala, jestli mě nepřekvapilo, že jsem ho dostalo tak lacino. Nevím, jak se to dozvěděla, ale to je teď vedlejší, protože nečekala na odpověď a hned pokračovala, že pro ni

to teda žádná záhada není. Jasně, že jsem hned natáhla uši a ona spustila – že prý Zátíší svým zjevem klame, že sice vypadá prosluněné a přívětivé, ale ve skutečnosti je temné – temné jako hřích – že ještě nikdy nikomu štěstí nepřineslo, tudíž ho nepřinese ani mně a že bych z něho měla odejít dřív, než bude pozdě.“

„Cože?“ vyprskla Soňa. „Fakt ti tohle řekla? Pak ses ale vůbec nemusela ptát, je přece víc než jasný, že to má v hlavě pěkně vymyšlený.“

Nerozhodně jsem pokrčila rameny. „Já si to napřed myslela taky, ale když mi pak vyprávěla a ujišťuji tě, že vůbec ne pomateně, jak dopadli dřívější majitelé Zátíší...klidně se směj, ale moc dobře mi při tom nebylo.“

Tmavě modré oči si mě chvíličku pátravě prohlížely. „Nebylo ti dobře? Protože domek a všelijaké drby kolem něho? Neboj, smát se nebudu, ale že si to babča mohla vymyslet, to tě nenapadlo?“

„Proč by to dělala? Stěhovala se přece za svými nejbližšími, a tak určitě měla v hlavě jiné starosti než chodit strašit ženskou, která jí nikdy v ničem neublížila. Abych byla zcela upřímná – já už předtím něco o Zátíší zaslechla, ale moc pozornosti jsem tomu nevěnovala – lidi toho napovídají. Aby však někdo za mnou přišel s povídkami o prokletí, tak to fakt nehrozilo, za prvé jsem tady vlastně pořád ještě nováček a za druhé – kdo už by rád riskoval, že bude považován za cvoka? Babče to buďto bylo jedno, nebo – a to spíš – si říkala, že vzhledem k tomu, že odjíždí a už se nikdy nevrátí, může jí být hlas lidu ukradený.“

Soňa si s odpovědí dala na čas, snad přemýšlela, jestli mi neharaší stejně jako paní Havrdové. „No nazdar, vypadá to, že tomu opravdu věříš. Že ne? Ale moc přesvědčivě to neříkáš, takže co kdybychom si udělaly ještě jedno kafe, ty mi při něm zopakuješ, co všechno ti ta devadesátiletá vědma napovídala, no a pak se uvidí.“

Docela ráda jsem jí vyhověla – sdílená starost – poloviční starost.

„Zátíší prý před nějakými čtyřiceti lety postavil jistý Karel Bradáč, podle všeobecného mínění velice zlý, surový a nenávidný chlapík. Žena mu proto i se dvěma dětmi utekla a on, když si napřed chlastem zničil zdraví, nenašel jiné východisko než si hodit mašli. Domek propadl státu, protože ho Karel Bradáč zadlužil až pod střechu a ten ho obratem ruky prodal manželům Slováčkovým, o jejichž vzájemné lásce a oddanosti se prý vyprávěly bajky. Teda, řeknu ti, Soňo, že podle toho, jak mi to stará paní líčila, Romeo a Julie hadr!

A přece se po necelých třech letech rozešli. Napřed neshody, potom hádky a křik, došlo i na surové bití...Miriam Slováčková se prý úplně zhroutila a když ji po delší době propustili z nemocnice, zmizela z Vojanova jako pára nad hrncem.

Její manžel udělal to samé, a tím se tedy skončilo druhé dějství.

O to třetí se postarala rodina Hrubantových – pohledný a starostlivý otec, stejně pohledná a starostlivá matka a asi čtrnáctiletý synáček, který jim až doposud působil jenom radost. Stačil však pouhý rok a všechno se změnilo. Synáček se chytil nevhodné party, což sebou neslo záškoláctví, drogy, menší a postupem času i větší krádeže – nepomáhaly domluvy ani přísné tresty – nakonec skončil v pašáku a usouzení rodiče bůhvídkde.

No a předposledními majiteli Zátíší prý byli postarší bezdětní manželé, slušní, zdvořilí, dobře spolu vycházeli – bylo proto záhadou, proč, z jakého důvodu Ivan Horáček na svoji ženu vztáhl ruku. O žádné fackování však tentokrát nešlo, protože ta ruka pevně a nemilosrdně svírala sekeru.“

Nechala jsem uplynout několik dlouhých vteřin, než jsem celou tu ujetou historku dokončila stejně ujetým závěrem:

„Podle paní Havrdové Zátíší prostě nesneslo, aby v jeho zdech přebývali šťastní lidé, bylo prý až příliš nasáklé zlobou a nenávistí svého stavitele. Něco takového je...”

„Pěkná pitomost!“ měla okamžitě jasno Soňa. „Hele, já neříkám, že je všechno vymyšlené, s velkou pravděpodobností se v tomhle domku nějaká ta tragédie odehrála, ale hodit mu na triko kdejakou mizerii ... copak ty studené kameny můžou za to, že lidi dokážou být zlí, sobečtí a nemilosrdní?”

Tak třeba hned ten stavitel – chlastu propadlý surový chlapík, který zákonitě musel dopadnout, tak jak dopadl. Odborná literatura se podobnými typky přímo hemží.

Z milujících manželů se stanou nemilující – a co má být? Copak nevíš, jak je láska nestálá? A že je lidé přirovnávali k Romeovi a Julii – nic proti, ale ti dva veronští milenci měli kliku, že zemřeli tak mladí. Klidně se vsadím, že kdyby jim jejich literární otec dovolil zakotvit v manželství, určitě by si časem taky šli pěkně na nervy.

A pokud jde o toho nepovedeného čtrnáctiletého synáčka – začala s ním mlátit puberta, k tomu nevhodná partička a malér pak už na sebe nenechá dlouho čekat. Sakra, Pavlo, copak si nevzpomínáš, jak dopadl Fanda Votruba, Jirka Klácelů nebo Jakub Záhorský? V kriminálu jsou dneska víc než doma a takoví to byli milí a hodní kluci.

Takže co nám ještě zbývá? Jo, ta vražda sekerou. Hele, slyšelas už někdy něco o ponorkové nemoci? Můžeš s někým v pohodě žít deset, třicet nebo i padesát let a najednou se ti něco pohne v hlavě a lidé se pak nestačí divit, jaké monstrum se z toho jejich milého a slušného souseda vyklubalo. Holka zlatá, takhle to prostě chodí, s tím nic nenaděláš, dnešní doba holt strašidlům, různým prokletím a podobným bláznivinám nepřeje, takže se přestaň bát neexistujících stínů a raději mi vyprávěj, co všechno ještě chceš na Zátíší zvelebovat.“

„No ale paní Havrdová...” kníkla jsem slabě.

„Paní Havrdová zřejmě chodila hodně do kina na strašidelné filmy, no a jak stárla, začala se jí skutečnost míchat s fantazií, to snad není tak těžké pochopit.“

Všchno, co Soňa říkala, znělo velice střízlivě a rozumně, ale že by mě tím přesvědčila – spíš mě to z nějakého podivného důvodu nutilo zůstat v opozici.

„Ještě jsem ti neřekla jednu věc,“ začala jsem pomalu. „Jak víš, Zátíší jsem, a opravdu skoro za hubičku, koupila od Zdeny Pospíšilové, tu jsi přece znala, takže taky víš, jaká to bývala veselá a povídavá ženská. Ale když jsem se s ní naposled viděla, málem jsem ji nepoznala. Pohublá, pobledlá a bylo na ní vidět, jak je ráda, že ukáže Vojanovu a hlavně Zátíší paty. Svěřila se mi, že tady nemohla dýchat, že na ni jako by všechno padalo, že začala trpět úzkostí, nespavostí...”

„Asi jí chyběl pořádný chlap,“ rozesmála se Soňa a já pozvedla ruce na znamení, že se vzdávám.

.....

Martin opravdu za dva dny přišel, přesně v pět, jak mi do telefonu slíbil. Nic z toho, co jsem si vysnila, se však nekonalo, protože za necelou půlhodinu zase odešel a já od té doby brečím a brečím - oči už mám celé opuchlé, tváře flekaté a celé tělo jako v ohni.

„Konec, tak tohle je konec,“ opakovala jsem si pořád dokola. „Konec snu o velké lásce, společném životě, dětském pokoji...”

Martin se sice opravdu rozvede, ale ne kvůli mně, to ani náhodou - kvůli jiné, a aby to bylo ještě horší, tak tou jinou je Soňa - Soňa, kterou jsem až doposud považovala za svou nejlepší kamarádku.

Zatím jsem ještě nedokázala vnímat celou tíhu jejich zrady, cit a myšlenky se mi vracely jen pozvolna a kdesi hluboko ve mně pořád ještě blikala jiskřička naděje, že se Martin vrátí, že to všechno byl nějaký strašlivý omyl. Jenomže čas plynul, Martin nepřicházel a ve mně se pomalu začala zdvihat vlna odporu a hněvu při vzpomínce, jak ubohou roli jsem asi v tomto trojúhelníku hrála.

Martin sice říkal, že jeho vztah se Soňou netrval dlouho, ale i tak, jak je možné, že jsem si ničeho nevšimla? Proč se mi teprve nyní začaly vybavovat určité náznaky – to, jak se na sebe dívali, sem tam zachycené neopatrné slovíčko, Martinovy služební cesty, tak často se kryjící se Soninými cestami „k babičce“, a teď – úplně nedávno – Sonin bujarý smích, když souhlasila, že Martin skutečně dlouho svobodný nezůstane – vždyť z něho přímo sálala zpupnost vítěze.

Takže podtrženo a sečteno, pro Martina jsem byla - jak zahanbující a trýznivé pomyšlení – jen chvilkovým povyražením, nikdy to se mnou nemyslel vážně....ale proč tedy všechny ty řeči o rozvodu, o svatbě - k ničemu jsem ho přece nenutila, začal s tím sám.

Moc dlouho jsem si mozek namáhat nemusela. Ano, začal s tím sám, ale teprve tehdy, když zjistil, že jsem při penězích a že koupit Zátíší pro mne nebude problém. Nejspíš kvůli němu byl ochoten pověsit si mě na krk, jako když se kdysi k hovězímu masu musel vzít i bůček. Jenomže pak poznal Soňu, sexy Soňu, která by vypadala nádherně i v pytlí a která by nikdy nedovolila, aby hrála druhé housle. Ta ho zcela jistě postavila do latě nekompromisní výzvou: „Buď to ona nebo já.“

A Martin – Martin si vybral ji, i když neměla domek jako malovaný, ale omšelou kůču na spadnutí.

Proč se to jenom muselo stát. Proč?

Že by...ale ne, to ne, bránila jsem se našeptávání, přicházejícímu bůhví odkud.

Tahle surová podpásovka přece nemůže mít nic společného s tím, že jsem koupila a už nějakou dobu žila v pomlouvaném Zátíší, myslet si něco takového je nesmysl, šílenství, přece nebudu doopravdy věřit na babské povídky.

.....

To snad není pravda, zděsila jsem při prvním pořádném pohledu do zrcadla. Jeho lesklá plocha ještě nikdy nebyla mým nepřítelem, no ale teď...proboha, kdo je ta hubená ženská se zažloutlou pletí, s očima vroubenýma hlubokými stíny a bezkrevnými ústy?

Ne, takový úpadek se nedá svádět jenom na Martina a jeho zradu...proč jsem si vlastně už dřív nepřiznala, že kromě zklamání v osobním životě mám už nějakou dobu i jiné problémy - bolesti nohou a páteře, zhoršené dýchání plus další neurčité potíže. Proč jsem se je snažila ignorovat? Protože se Martinovi nemocné ženy protivily?

A tím tedy začal celý ten kolotoč prohlídek a vyšetřování – rozborů krve, rentgen, CT, ultrazvuk, kardiologie – bylo toho fakt požehnaně a výsledek?

Dneska už vám to doktoři řeknou na plnou hubu, máte přece právo vědět celou pravdu, ne?

Bolesti páteře by mohla odstranit operace, ale ta u mne nepřichází v úvahu kvůli srdíčku. Takže pokud budu brát správně léky, nebudu se příliš namáhat a žít si jen tak lážo plážo, nějaký ten pátek ještě můžu po této modré planetě chodit.

Zírala jsem a zírala. Srdce? V pětadvaceti letech mám srdce na šrot? Já, která jsem nikdy nekouřila, nepila a snažila se dodržovat zdravý životní styl? Dělá si ze mne ten obrýlený doktor srandu?

Bohužel nedělal, a tak jsem ho v duchu poslala do těch míst, kde končí záda, stejně jako Soňu a Martina. Hlavně Martina, protože ten se na mně zcela určitě nejvíc podepsal. Já sice netvrdím, že jsem byla vždycky úplně zdravá, menší srdeční slabost mě trápila už od dětství, ale žila jsem s ní už tak dlouho, že jsem na ni skoro zapomněla. Kdežto nyní - kvůli komu jsem se dlouhé měsíce trápila, chovala falešné naděje, žila jako na houpačce – jednou nahoře a jednou dole? Něčemu takovému se říká život ve stresu a stres jak známo, může být spouštěčem nebo podporovatelem různých nemocí.

Takže není pochyb – to ti dva bezcitní hajzlové zavinili, že se ze mne už brzo stane dýchavičná pajdající troska a já jim to nikdy neodpustím. Nikdy! Ještě se budou divit, milánkové, budou se divit...

Zatím jsem jenom dokázala vysedávat ve své ztemnělé ložnici, naslouchat důvěrně známým nočním zvukům a rozhodovat se, co dál. Podle doktorů jsem si měla žít jen tak lážo plážo, ale jak to udělat, to už mi ani jeden neporadil.

„Proč?“ ptala jsem se večer co večer čtyř lhostejných stěn. „Proč to muselo potkat právě mne, nikdy jsem přece nikomu nic neudělala, nikomu neublížila, tak proč?“

A přitom jsem odpověď znala, jenomže zněla tak bláznivě, že jsem ji nedokázala přiznat ani sama sobě.

Stejně se ale vracela a pokaždé o něco silnější, strašila mě dokonce už i ve snech, takže mi nezbyvalo nic jiného než ji konečně vzít na vědomí. Jinými slovy – můj zdravý rozum prohrál a zahanbeně zalezl až do nejtemnějšího kouta.

„Ty se ještě ptáš proč? Copak už dávno nevíš, že tenhle domek nesnáší šťastné lidi, že má v sobě zlobu, zášť a nenávist a aby nalákal co nejvíc obětí, tváří se nevinně jako sladký andílek. A lidem až příliš pozdě dojde, že ten andílek má černá křídla – černá! Chápeš už konečně?“

„Domek přece nemůže...”

„Ale může, Zátíší nemá svou špatnou pověst jen tak pro nic za nic. A když si srovnáš všechna fakta – no tak, jen do toho, kdypak ses rozešla s Martinem? Kdy se začaly zhoršovat tvoje zdravotní potíže? Kdy ses čím dál víc cítila pod psa? Docela to sedí, vid', takže paní Havrdová měla pravdu – kdybys ji poslechla a z tohoto prokletého domku odešla...”

„To by už stejně bylo pozdě,” odporovala jsem chabě.

„Jak to můžeš vědět? Nebýt zhoubného vlivu Zátíší, třeba by se Martin vzpamatoval a vrátil se k tobě. Panečku, to by srdíčko pookřálo! Kdežto takhle...”

„Blbost!” vyhrkla jsem vztekle. „Martin že by se vrátil? Vždyť ho ke mně nejvíc přitahovalo právě Zátíší, takže bez tohoto esa v ruce bych stejně neměla šanci.”

„Mohli jste si přece vybrat nějaký jiný domek,” nedal se odradit protivný hlásek. „Stejně hezký nebo i hezčí, prosluněný a co hlavního – nezatížený nářkem a smrtí. Jenomže teď – je mi líto, ale teď už je opravdu pozdě.”

.....

Martin a Soňa, Soňa a Martin, dunělo mi v hlavě nepřetržitě, kdybych jim to tak mohla oplatit, vysmát se jim, pomstít se – vy jste zničili můj život, a já tedy zničím vás...což se sice lehko řekne, ale hůře udělá – ti dva jsou přece úplně mimo můj dosah.

Jak dlouho toto trýznivé sevření spolu s bezesnými nocemi – což mi samozřejmě na zdraví nepřidalo – trvalo? Nevím, přestala jsem to počítat, čas pro mne ztratil význam, až se nakonec jako zázrakem něco ve mně pohnulo. Snad nápad, snad jenom zárodek nápadu, hodně bláznivého, jak jinak, ale někdy člověku nezbývá nic jiného, než se spokojit i s bláznivými nápady.

.....

„Tomu neuvěříš, láska,” jásal Martin a strkal Soně před oči hustě popsaný list papíru. „No jen se podívej a čti. Pavla mi odkázala Zátíší. Fakt, nekecám, ani nejsem naltý. Napsala, že mi – že nám oběma – odpouští, protože bojovat proti lásce je předem prohraný boj a že život je příliš krátký na to, aby si ho lidé ztrpčovali nenávistí a zlobou. A ona ten svůj chce dožít vyrovnaná s bohem i lidmi – nevěděl jsem, že je na tom zdravotně tak špatně - o Zátíší by se stejně nemohla starat, prodat ho by mohlo trvat dlouho, a tak bude jen ráda, že se dostane do dobrých rukou. Jo a ještě píše, že odjíždí do ciziny, do nějakého sanatoria, ale to už nás nemusí zajímat, ať si letí třeba na Mars, tady ji nikdo postrádat nebude.”

„Pavla byla vždycky trochu cáklá,” ušklíbla se Soňa nehezky. „Ještě klika, že jsem ti včas přišla do cesty, jinak by ses s ní oženil a měl teď na krku bláznivou ženskou. Zátíší je sice nádherné, ale získat ho za takovou cenu – br! A kdybys věděl, co všechno o něm napovídala, co všechno na něj sváděla. Nikdy jsem nechápala, že v dnešní době může ještě někdo věřit na pitomé pověry.”

„Ať si věří, čemu chce,” uchopil ji Martin do náruče a radostně se s ní zatočil kolem dokola. „Na tom nám nemusí záležet, důležité je, že konečně mám, po čem jsem tolik toužil – tebe a nádherný domek. Takové štěstí! Soňo, prosím tě, štípní mě, ale pořádně, abych si byl jistý, že nesním.”

„Však to máš tady černé na bílém, i svého advokáta už informovala, co nejdřív se s námi spojí...jupííí, to vážně nemá chybu, takže se vykašli na štípání a koukej sehnat to nejlepší šampáňo, jaké bude k mání. A hned potom začneme balit, ano? Už se nemůžu dočkat, až z téhle díry konečně vypadnu.“

.....

Z černé kroniky vojanovského plátku MANDL:

Včera ve večerních hodinách došlo v našem městečku k tragické události. Bez jakéhokoliv varování se zde zřítila střecha rodinného domku zvaného Zátíší. Přivolání hasiči a policisté našli v troskách mrtvá těla Martina K. a Soni H.

Tito dva mladí zamilovaní lidé se do Zátíší teprve před několika dny nastěhovali a nikdo bohužel nemohl tušit, že místo plánované velkolepé svatby je osud tak tragicky zaskočí.

Příčiny neštěstí se vyšetřují.

Ukradená brož

„Takže ty jsi můj vážně klobouk neviděla?“ mračila se Mary na oponu.

„Ne. Ale být sebou, zkusím to na poli Sickleových u jejich strašáka“ odpověděla opona hlasem Mariiny kamarádky.

„To není vtipné Pam. Já ten klobouk potřebuju! Nosí mi štěstí.“

„Klobouky štěstí nenosí, to si musíš pomoci sama. A ke koši na dvorku ses dívala?“

Mary tahle představa vyděsila. Vždyť je to přeci klobouk Margaret Rutherford ze hry Jak je důležité mít Filipa. Mary se ho podařilo získat velkou náhodou a nedá na něj dopustit. Byla přesvědčena, že jen díky němu se vypracovala z rolí obětí vraždy (na jevišti pět minut) až po dnešní velmi živou roli Helen, dcery lorda a lady St. Mead (z jeviště téměř nesleze). Klobouk pečlivě opečovávala, i přes své stáří byl bez poskvrnky. A zdobila ho podle role, kterou zrovna v amatérském vesnickém souboru hrála.

„On se někde objeví, bohužel“ poznamenala ošklivě Pam a naposledy zatahala za oponu. Mimo prachu spadl i hledaný klobouk.

„To ten uličník Tom Dark, včera tady byl s tátou stavět kulisy“ hartusila Mary „podívej, jak ho zřídil!“

„Ale, je jenom promáčklý, to se narovná“ pravila Pam a ušetřila klobouku surovou ránu.

„Dej to sem“ vyrvala jí ho Mary z ruky a jala se prohlížet škody, ale zazněl gong a musely na jeviště. Tam už bylo menší pozdvižení, které očividně vyvolala paní Diana Midgeová, představitelka lady St. Mead. Vlevo od ní stál doktor Husk v kostýmu lorda St. Mead a napravo notář Goodman jako komorník. Zády pak vikář Willow, který právě vzrušeně hovořil.

„Nejsem si zcela jist, paní Midgeová, jestli je to dobrý nápad. Ta brož je nádherná a bude se na vás vyjímat, ale přeci jen, v téhle hře se zápleтка točí kolem ZTRÁTY brože, takže jako režisérovi mi to nepřijde jaksi moudré použít tento krásný drahý kousek místo obyčejné, ale bezcenné rekvizity.“

„Ale vikáři“ protestoval medový hlásek „pomyslete na tu publicitu, až se roznese, že se ve hře objevuje brož, kterou vlastnila Greer Garsonová, určitě to přitáhne i novináře z Londýna. A to charitativní představení, které máme za týden odehrát na panství Hastingsových, významní lidé se budou přetahovat o pozvánky. A významní lidé jsou velmi štědrí, to byste si v sirotčinci mohli dovolit i nové postele! Brož po zkoušce zamknu do krabičky a klíč budu mít u sebe. A navíc, kdo by tady kradl?“

„No dobře, dobře“ kapitulovat vikář pod vidinou lepšího spánku ubožácků a své fotografie v londýnských listech, „snad se nic nestane. Rozhlédl se okolo.

„Výborně, paní Rulerová jako náповěda je tady, takže jsme všichni. Na místa prosím!“

Zkouška proběhla bez větších zádrhelů. Text si většinou už pamatovali, paní Midgeová už tolik nechodila doleva místo doprava, čímž se snížil i počet srážek s ostatními herci. Pam, zastupující z důvodu pracovních povinností nepřítomného

konstábla Wiliama Primrose v roli detektiva, to také zvládla a celé to vypadalo velmi nadějně. Režisér byl spokojen.

Náhle práskly dveře do sálu. „Promiňte, ale to ten průvan“ ozval se od nich dýchavičný hlas.

„Ach, to jste vy, pane Sockete. Ale měl jste přijít až zítra?“ pravil zamyšleně vikář.

„Já vím, ale ona se náhle rozstonala máma mý starý, tak tam musíme zítra zajet, víte, kdyby náhodou, přeci jen, je jí osmdesát. No tak jsem si říkal, kdyby nevadilo, že bychom tu elektriků s klukem opravili dneska?“

Vikář jako boží muž měl pochopení pro takové situace, i on býval často odvoláván k nemocným farníkům.

„To je v pořádku pane Sockete, hlavně že budeme zase svítit! To víte, bez toho bychom nemohli hrát. Budete nás tady potřebovat? Chtěl jsem právě vyhlásit přestávku.“

Po ujištění, že potřeba určitě nebudou, ba naopak, se všichni odebrali převléct k obědu u Modrého kance. Byl to takový jejich rituál při generálce a ačkoliv by to nikdo nepřiznal, všichni byli dost pověřčiví na to, aby oběd odmítli.

Mary v šatně zjistila, že někde šáhla na mokré kulisy a je špinavá. „Musím se ještě umýt, počkej na mě venku“ volala na Pam a utíkala do koupelny, kde si zuřivě drhla ruce. Pak zavřela bouchající okno a spěchala za ostatními. Proběhla jevištěm a v tom jí došlo, že si nesundala klobouk. Vracet se nechtěla, takže ho pečlivě položila na bednu v zákulisí a doufala, že tam zůstane.

Po návratu z oběda stála Mary na tom samém místě co ráno a měla pocit, že má takové to francouzské... no prostě klobouk zase zmizel. Pam vedle ní přísahala, že o tom nic neví. Z úvah o mizícím klobouku je vyrušil hrozivě znějící výkřik z šatny paní Midgeové. Našly ji tam zhroucenou na pohovce.

„Moje brož“ vzlykala a ukazovala poničenou krabičku, „moje brož. Je pryč, ukradena!“ kvílela. To už přibíhali ostatní. Pam se podívala na Mary. „Zavolám policii“ prohlásila rázně. Paní Midgeová celá bledá utíkala do koupelny.

Inspektor Huduit stál v kanceláři plukovníka Poplara a naslouchal instrukcím svého nadřízeného.

„Takže Jacku, jak jsem říkal. Pojedete do Yewcombe a zkusíte tam tu zatracenou brož najít. Čeká vás místní konstábl a taky jsem povolal policistku, to kvůli případné prohlídce dam. Víím, že to není případ pro Scotland Yard, jenže ta okradená je manželka poslance Midge...“

„a ten je jedna ruka s naším ministrem“ dokončil inspektor.

Jeho nadřízený si povzdychl. „Bohužel. Velcí kamarádi. Auto je vám samozřejmě k dispozici. Nepředpokládám, že vám to zabere moc času, ale pro jistotu tam máte rezervovaný pokoj v hostinci u Modrého kance.“

Inspektor přikývl, že chápe.

„No tak Bille, nemůžeš nás tady držet“ protestoval vikář u místního policisty. Bill nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Jsem policista, takže můžu. Za chvíli přijede inspektor ze Scotland Yardu a vůbec by se mu nelíbilo, kdyby tady nenašel podezřelého.“

Vikář se zděsil. „Podezřelý?“ zakoktal „jako někdo z nás?“ A jaký inspektor?“

„ To budu asi já“ ozvalo se jim za zády.

„ Pane!“ vyhrkl Bill a povědomě se narovnal

„Vy jste místní policista?“ zeptal se inspektor mírně. Konstáblů si vždycky vážil, byli pro něj solí země.

„ Wiliam Primrose, pane!“

„Já jsem inspektor Jack Huduit. A toto je policistka Rose Larková předpokládám. Těší mě. A teď konstáble, mě prosím seznamte se situací.“

Bill převyprávěl, jak v divadle zjistili krádež a zavolali jeho. On okamžitě uzavřel budovu a přitom zadržel všechny přítomné. Pak chtěl požádat o pomoc vedlejší stanici kvůli prohledávání prostor, ale v tom mu volali ze Scotland Yardu, takže to zatím neudělal a čeká na pokyny. Bill pak jedním dechem dodal, že je rád, že se toho ujme někdo zkušený, protože on má sice zkušenosti s krádežemi, ale ty se týkají spíše drobného majetku a to stačí vždycky zajít za Fredym do hospody pane. Jenže Fred má zápal plic a hlavně tahle brož není drobná krádež, i když tedy brož drobná byla, to zase jo.

„ Zachoval jste se dobře Bille“ pochválil jej inspektor. „ A jak je to tu s možnými východy?“

„ Jsou tu dvoje dveře pane. Tady ty hlavní a pak vzadu na dvorek, ale ty jsou pořád zamčené, ověřil jsem si to. Veškeré zázemí je za jevištěm. Samostatná šatna paní Midgeové, chtěla být sama pane, vedle velká dámská šatna s kuchyňkou. Naproti společná pánská šatna. Dvě koupelny. Když chcete ven, musíte projít přes jeviště. „Děkuji, tak pojd’me.“

Konstábl se ujal vzájemného představování. Pak se skupinka pánů odebrala do zákulisí k osobní prohlídce, dámy za stejným účelem do velké šatny. Prohlídka nic nepřinesla, ale v to inspektor ani nedoufal. Tak hloupý není nikdo. Na řadě byl výslech. Všichni vypovídali shodně. O přestávce se odebrali do šaten převléct. S paní Midgeovou byla paní Rulerová, protože je potřeba pomoci jí z kostýmu. Ta také dosvědčila, že brož byla zamknuta do krabičky a neporušená uložena do stolku. Socketovi odpřisáhli, že o přestávce do divadla nikdo nepřišel a poskytli si vzájemné alibi. Jako první se z oběda vrátil doktor s notářem a zamířili rovnou do šaten. Chvilí po nich pak přišla paní Midgeová a taky zamířila rovnou do šatny, kde v zápětí objevila krádež. Vikář se zdržel venku s farníkem a Mary s Pam hledaly klobouk. Brož tedy musela být ukradena po odchodu ostatních, při návratu by to už nikdo nestihl.

Podle výpovědi Socketových bylo ale nemožné, aby to udělal někdo zvenčí. Jako podezřelá se tak jevila Mary, protože odcházela jako poslední a nebyla schopna říct, jak dlouho se zdržela. Inspektor si však neuměl Mary představit jako zlodějku, což ale rozhodně nebylo tím, že mu Mary připomíná jeho platonickou lásku ze školy. Dalšími podezřelými byli Socketovi, ale podle ujištění vikáře i Billa to byli naprosto bezúhonní občané, kterým se slušně dařilo. Inspektor se vydal zpátky za souborem

„Je mi to líto, ale stále nic nemáme. Budu muset divadlo zběžně prohledat za pomoci přítomných policistů a případně povolám posily z vedlejší vesnice.

Bohužel zatím nesmíte opustit divadlo, ale slibuji, že budete moci odejít hned po naší prohlídce.

„Vy si opravdu myslíte, že to byl někdo z nás?“ ozval se vikář. „To není možné!“

„Bohužel to tak vypadá. Ano slečno Doveová?“

Inspektorovi neušlo, že se Mary tváří zkroušeně. A Pam zase neušlo, jak se na Mary inspektor dívá.

„No“ začala Mary nesměle, já také něco postrádám, klobouk. Tedy jako klobouk ke kostýmu. Odložila jsem si ho před odchodem vzadu v zákulisí a teď tam není.“

Na paní Midgeovou toho už bylo očividně dost a ztratila nervy. Rozkřikla se na Mary: „Váš klobouk teď nikoho nezajímá! Jakou má asi cenu takový hnusný klobouk s dírou? Musíte najít tu brož!“ vrhla se na inspektora.

Ozvala se rána. Mladý Socket se při výstupu paní Midgeové tak lekl, že upustil malou lampu z falešného křišťálu, kterou upevňoval zpátky na zeď. Všichni nadskočili.

„Já to uklidím“ nabídla se Mary.

Inspektor si povzdychl. „Co takhle občerstvení?“

Návrh byl jednomyslně přijat.

„Asi jsem se o tom klobouku neměla zmiňovat“ šeptala Mary nad šálkem čaje.

„Nesmysl“ opáčila Pam a zakousla se do okurkového sendviče, „je stejně důležitý jako ta brož a navíc jsi měla jen ten. Paní Midgeová má šperků! Však on jí její manžel koupí jinou, aby měla co nosit na dostihy a ty svoje karetní sedánky a že jich pořádá. Každý víkend mají hosty.“

„Je fakt, že ten můj klobouk je jedinečný a ty ozdoby na něm“ přemítala Mary, ale Pam ji moc neposlouchala. Koutkem oka zahlédla, jak Billy s Rose něco vzrušeně ukazuje inspektorovi. Ten však vrtěl hlavou a Billy nález zase zklamaně přikryl kapesníkem.

„Něco nového Bille?“ přitočila se Pam ke konstáblu. Ten okamžitě zrudnul.

„Ani ne, slečno Thistleová. Jen jsem našel nějaké střepe pod oknem dámské koupelny.“

„Ale Bille, jaká slečno, prostě mi říkejte Pam.“

Mary se rozhodla zasáhnout, protože konstábl vypadal, že brzy omdlí.

„Střepe Bille? Ukažte.“

Konstábl je však měl už zpátky v kapse.

„To asi nějakí uličníci rozbili okno“ pravila paní Rulerová, která se náhle zjevila vedle nich.

„To ne madam“ protestovala policistka „okno se sice kývalo kvůli větru, ale je naprosto v pořádku.“ S tímto ujištěním odešli dál hledat.

„Neměla by sis ho tak dobírat“ mračila se Mary, „Bill je slušný kluk, který jen nemá odvalu tě někam pozvat.“

„No tak doufejme, že inspektor je odvážnější a neskončí to jen obdivnými pohledy tvým směrem“ ušklíbla se Pam. „Dáš si ještě čaj?“

Mary ji zamyšleně podala šálek. Pam udělala dva kroky a vyjekla. Z podrážky si vytáhla střep.

„No to jsi tu moc dobře neuklidila“ hartusila. „Ale nechápu, co tu dělá, když se lampa rozbila na druhé straně jeviště. Možná to bude jeden ze střepů, co ukazoval Billy. Asi bych mu ho měla vrátit, co myslíš Mary? Mary?“

Ale Mary neslyšela. Zírala jak uhranutá na střep v Pamelině ruce a pak rázně vykročila za inspektorem.

„Asi už vím, kde je můj klobouk“ pravila odhodlaně.

„Já to nechápu. Proč to paní Midgeová dělala tak složitě? Vždyť tu brož mohla přeci jen tak někam schovat?“ divila se Mary, pohodlně usazena v křesle farské zahrady.

Jack se usmál. „Složitě to původně nebylo. Chtěla počkat na pauzu, předstírat vloupání a brož normálně odnést. Měla dluhy z hazardu, ale nemohla se svěřit manželovi, tak vymyslela podvodnou krádež. Brož byla pojištěná, takže nic nehrozilo. Nepočítala však se Socketovými. A pak při návratu uviděla klobouk s ozdobami a dostala nápad.“

„Vzala klobouk, odstranila z něj původní falešnou brož a dala tam místo ní pravou.“

„Ano. Věděla, že prohlídku dámské šatny nemůže dělat Bill a cizí policistka bude považovat klobouk za součást kostýmu. Když jste ale začala o klobouku mluvit, sehrála pro jistotu scénu, chtěla odvést pozornost.“

„Ale nepočítala s umanutostí Mary“ přisadila si Pam. „Jak jsi na to vlastně přišla?“

„To se tak nějak odehrálo najednou. Mohlo mi to dojít při poznámce, že brož má větší hodnotu než klobouk s dírou. Ale tu díru jsi tam udělala ráno až ty tou svojí ranou a při běžném pohledu nebyla vidět. Jak tedy o ní paní Midgeová mohla vědět? A taky to okno na toaletě, zavírala jsem ho, ale policistka mluvila o tom, že se kývalo ve větru. Tak kdo ho otevřel a proč?“

„Paní Midgeová, když házela falešnou brož z okna“ došlo Pam, „po krádeži předstírala nevolnost a běžela do koupelny.“

„Přesně tak. Když jsem pak uklízela rozbitou lampičku, její malé střepy mi připomněly rozbité třešně - ozdobu z klobouku, která z něj kdysi upadla. A pak Pam šlápla na střep, co ztratil Billy a ten vypadal úplně stejně a tam mi to došlo. Co se vlastně pod oknem rozbilo a jak to celé bylo.“

„Vy jste prostě chytrá hlava“ poznamenal Jack a Mary celá zrudla.

„Ale stejně se nedala lacino. Ještěže je Bill tak statečný“ hleděla Pam obdivně na Billa, jehož ovázaná noha odpočívala natažená na židli. Paní Midgeová se pokusila utéct a při zatýkání silně dupla konstáblovi na nohu. Ten ji i přesto dohnal a zadržel a teprve poté se beze slova zhroutil na podlahu. Doktor Husk ho obvázal a nařídil minimálně týden odpočinku. Pam slíbila, že se o něj postará.

Z fary se k nim přihnul vikář. „To bych do paní Midgeové nikdy neřekl“ pravil udýchaně a padnul do křesla. A pak se na všechny vyděšeně zadíval, jakoby mu to teprve došlo. „Ale kdo bude zítra večer hrát postavu paní St. Meadové? A s Billem jako detektivem taky nemůžeme počítat“ dodal vyčítavě s pohledem upřeným na inspektora.

Pam náhle proběhl hlavou nápad. „Já myslím vikáři,“ pravila sladce, „že když poprosíte paní Rulerovou, tak to vezme. Viděla jsem ji, jak se tajně učí text. Já místo ní můžu vzít nápovědu. No a za Billa může zaskočit tady inspektor, před chvílí nám vyprávěl, že v tom na škole hrál detektiva.“

Inspektor byl nápadem záskoku očividně zaskočen a začal protestovat. Pam se na ně široce usmála.

„Pamatujete si, jak ta hra končí inspektore? Dcera, kterou hraje Mary, je tak šťastná z nálezů šperku, že detektiva políbí a opona padá, takže nikdo vlastně neví, jak dlouho ten polibek trvá...“

Jediný, kdo se v ten okamžik nepřipomínal vařeného raka, byla Pam.

Zločin U tří borovic a jedné břízy

Ta ženská štvála všechny a hodně. Neustále, cílevědomě, otravně. Asi jí to dělalo sakra dobře. Ve vzteku jsme drtili mezi zuby temné kletby, jenomže když se vyplnily, byl to opravdu šok.

Konečně nastalo léto, slunce rozvonělo stráně pro motýly a čmeláky, prohřálo rybníky pro nadšené plavce a pozlatilo koleje, po kterých se řítíl náš vlak. Vyrázili jsme tenkrát s partou na vandr na naše oblíbené místo, říkali jsme tomu Kemp U tří borovic a jedné břízy, protože právě tyhle stromy rostly u cesty vedoucí k Hadí skále. Kousek od ní jsme před časem vybudovali skrytý plácek na spaní, vědělo o něm jen pár zasvěcených. A stačilo rozestavit kameny uložené na hromádce a bylo ohniště.

Po deštivém jaru jsme byli natěšení, dokud jsme si neuvědomili, co hezké počasí provede s naším kamarádem Jerry, veselým chlapíkem druhdy sršícím vtipem. Ten se totiž jako mávnutím proutku zlomyslného čaroděje proměnil ve smutný vagónek, který oddaně následoval svou družku Mášu, řečenou Mášinka. Tedy většinou bez dlouhého á. Ta nesnášela chladno, vlhko, vítr, bláto, déšť a sníh, vyrážela na stezku zásadně v létě a v teplém počasí. No prosím, to byla její volba a když jsme někdy spali s nohama studenýma a s mokkými vlasy, docela jsme to chápali.

Jenomže Mašina byla tyran. Nejdříve jsme to brali jako poněkud svérázný humor, ale za těch pár let, co jsme je znali, nám došlo, že jejich vztah je toxický, jak se teď moderně říká. Jerry se choulil do sebe a nechal se kritizovat všude a za všechno, snášel urážky, posluhoval jí. Před námi dělal jakoby nic, ale řeč těla byla jasná. Nahrbil se a změnila se mu chůze. Nosíval hůl po dědovi, tak, z frajeřiny. Ale když byl s Mášou, ztěžka se o ni opíral. Byla pěkná, rád jsem si prohlížel turistické štítky, kterými byla skoro celá obitá. Určitě pamatovaly ještě tatíčka Masaryka. Z módního doplňku se stala ortopedickou pomůckou.

Z nádražíčka jsem se v tom pátečním horku dovlekli nahoru do kopce a zahnuli na cestu, která nás dovedla k našim třem borovicím a jedné bříze, pak už jsme si rozkládali bydlení nedaleko Hadí skály, kde začínal dubový háj. Upravili jsme ohniště a došli pro dřevo. Šli jsme všichni ochotně a rádi, aspoň na chvíli jsme nemuseli poslouchat Mášino láteření. Bylo nám jako vždycky trapně a nevěděli jsme, co dělat.

Opékali jsme buřty, jablka a chleby, to je skvostná večere. Bohužel i s programem. Té dračici nebyla posvátná ani kytara. A tak jsme si posílali flašku rumu, abychom měli otupené smysly a lépe to všechno snášeli.

Pozoroval jsem zamračené kamarády sedící v kruhu kolem ohně a snažil se radovat z vůně táboráku, hvězd nad hlavou a perfektní hrou obou našich kytaristů Jíti a Pepína. Ti spolu dokážou hrát a zpívat celou noc, povídat si vesele i vážně, ale také naprosto souznějí v mlčení.

Nebo Anča s Jančou, kamarádky od základky, obě už zařezávají v práci, ale vždycky si na sebe najdou čas. Samozřejmě i na partu. Ted' ale obě koukají jako bubáci, nešpitají si, to je neobvyklé.

Vedle děvčat se mračil zádumčivý Dan, nadšený vypravěč příběhů, občas jsme mu říkali Pohádkář. Měl jsem ale pocit, že dneska by z něho vyšel tak leda horor.

Zašustil sáček, po mé levici se vztyčil zrzek Olík, neúnavný gurmán. Obešel nás a s úsměvem nabídl vlastnoručně upečené sádlové rohlíky. Všichni jsme si s radostí vzali a s chutí se zakousli do té dobroty, až... samozřejmě až na Mašinu. Ta se jen ušklíbla a mávla odmítavě rukou.

„Jsou nedopečený,“ pronesla povýšeně.

„Nedopečený?“ podivil se upřímně Olík a podíval se na nás nevinnýma modrýma očima.

„Pěkně křupají,“ usmála se Jít'a a ukousla si pořádný kus.

Máša trvala na svém.

„Nedopečený. Jerry, řekni, jsou hnusný?“

Jerry pokrčil rameny a mlčel.

„To jsi celej ty! Nedokážeš nic! To já se nebojím říkat každému pravdu do očí!“

Tvoji pravdu, četl jsem v Jerryho pohledu. Řekni to! Řekni to, hypnotizoval jsem ho. Nic.

Atmosféra houstla a tak Pepíno radši hrábnul do strun. Trochu se nám ulevilo. Ale já se vsadil sám se sebou, že to nebude trvat dlouho a dostaneme další sprchu a hned jsem tu sázku vyhrál.

„Máš tam blbě slova!“ řekla nevybíravě znalkyně.

„My to známe takhle,“ usmála se půvabná Jít'a, „text mám od Jardy, co to složil.“

„Pche,“ ušklíbla se Mašina. „Starou belu.“

Odplivla si do ohniště, kde už naštěstí nebyly pruty s buřty. Jenom jsme se po sobě koukli a nikdo se neodvážil protestovat.

Asi jsem přece vydal nějaký nesouhlasný zvuk, protože po mně loupala očima a byl jsem vylosován a zahrnut odměnou.

„Ty se moc netvař, Ámos, aby ti to nezůstalo!“

Já jsem učitel a umím to i se vzpurnými pubertáky. Tahle ženská je ale nad mé síly. Pozoroval jsem, jak sedí na špalku vystlaném Jerryho bundou, nacpaná v maskáčích, s ironickým výrazem v nepůvabné tváři. Ano, přijdu do pekla, ale trvám na tom, byla prostě ošklivá. Znala texty snad všech písniček, co se kdy u ohňů hrály, obstojně i zpívala, ale to z ní probůh trampku nedělalo.

Tak pokračoval celý večer. Všechno bylo špatně, byli jsme ignoranti, maškary a houby jsme věděli. Naštěstí spolehlivá lihovina splnila svůj účel a já jsem se přistihl, že se snad i bavím. Neboť někdy je třeba zuřit s šílenými. To né já, to Petronius. Ale když jsem zjistil, jak mi vypadávají z paměti celé bloky textů písniček a nekontrolovatelně škytám, věděl jsem: mám dost.

Moc jsme nepřikládali a tak oheň skomíral. Další láhev byla prázdná, kamarádi se pomalu vytráceli a tak jsem šel nakonec také spát. Co mi bylo platné, že je krásně, po Mléčné dráze bych se snad mohl klidně procházet, byla na dosah ruky. Přišlo mi k smíchu, že jsem se opravdu natáhl vzhůru a zkusil ukazováčkem setřít tu slavnou nebeskou šlehačku. Žhavé uhlíky vydávaly takový ten konejšivý zvonivý

šum, co zná a miluje každý tramp. Jenomže do té ukolébavky, která mi pomohla odplout do náruče laskavého Morfea, odkudsi z hloubi lesa přicházelo zlostné štěkání. Anebo se mi už i zdálo o té tasmánské čertici. Nevím...

Snad to byla chvíle, snad celá noc, štěkot se změnil v šílený jekot. Vyděšeně jsem vyskočil a hned zase spadl, protože mi nohy spoutal zamotaný spacák s celtou. Nelidský řev nepřestával, tak jsem se rychle vykopal z té pasti a snažil se rozpoznat směr, kudy se vrhnout na záchrannou misi. Protože se asi stalo něco dost ošklivého. Slunce už bylo vysoko, po tom rumu jsme spali sakra dlouho. Kolem mě se se zvedaly ospalé mátohy, na první pohled zmatené jako včely.

Konečně kdosi učinil rozhodnutí a rukou mávnul směrem ke skále a tak jsme vyběhli tím směrem. No, vyběhli. Jak jsme se probouzeli ze zlých snů do reality, trochu jsme polevili v iniciativě, báli jsme se, co najdeme.

Řev nepřestával. Spěchali jsme, ale jako bychom se snažili běžet vatou. Bylo to pomalu. Pomalu!

Když jsme konečně dorazili pod Hadí skálu, uviděli jsme Anču, která ječela jak smyslu zbavená. Zcepeněli jsme hrůzou, protože stála nad bezvládným tělem nacpaným v maskáči. Byla to Máša a hlavu měla samou krev.

„Musíme resuc... resusovat... umělý dechání,“ vydechla Anča chraptivě jak nás uviděla. Janča ale zakroutila hlavou.

„To už je k hovnu,“ řekla.

„Jak to víš?“ zaječela Anča a její pověstný alt vynechal soprán a rovnou přeskočil do fistule.

„Jsem přece sestra, Aničko,“ uklidňovala ji kamarádka opatrně.

Sáhla tady, sáhla tam a potřásla hlavou.

„Je dávno tuhá...“

„Ty vole,“ uklouzlo mi, „ustupte všichni dál!“

Poslechli mě jako vyděšené děti.

Mašina totiž sice ležela pod skálou, ale tak daleko, že se z ní rozhodně nezřítila. A taky byl kolem jenom měkký mech, nikde žádný kámen, o který by si rozbila hlavu sama při pádu, kdyby v noci zakopla. Krev byla zaschlá, zčernalá, takže se tu stalo něco ošklivého už v noci. Ta ženská nás štvála, ale někdo ji zabil a to bylo moc i na takovou potvoru.

Nikdo nic neříkal. Všichni fascinovaně zírali na mrtvolu a podle barvy obličejů jsem si dovedl představit, co se jim honí hlavou. Je totiž úplně jiné koukat na detektivku v televizi a vidět to na vlastní oči. Na obrazovce je sice efektně naaranžovaný nebožtík, ale nejsou tam pachové vjemy. Nejsou tam také otravné mouchy, které ihned v hejnech přilétnou a věnují se svojí hnusné práci. I mně bylo na zvracení z toho pohledu, ale léty nacvičený učitelský smysl pro pořádek mi zapnul kontrolky a tak jsem se ujal iniciativy.

Rychle jsem přepočítal přítomné, nikdo nechyběl.

„Končí legrace,“ řekl jsem. „Vraťte se do kempu, už jsme to tu podupali až až. Musíme to ohlásit.“

Nic nenamítali, ale odcházeli velmi pomalu. Ani já jsem nemohl odtrhnout oči od mrtvé Máši. Nikdy jsem ji neviděl takhle tichou, napadlo mě, ale hned jsem se pokáral. Cyniku! Asi reakce na stres, omlouval jsem sám sebe.

Zato Anče se vracel hlas do normálu. A jak se vzdalovala od místa neštěstí, jakoby musela ze sebe najednou dostat všechnu tu hrůzu.

„Já jsem prostě musela, chápete, musela! Jako do lesa přece.“

Hlas měla stále ochraptělý, jak nás v zoufalství volala. Horlivě jsme kývali hlavami a ona povzbuzeně pokračovala:

„Bylo dobře vidět, už dávno svítalo a já byla ráda, že ještě nikdo nevstal a tak jsem mohla jít, chápete...“

„Jasně, to víš, že jo,“ chlácholila jí Janča, pohladila ji po rozcuchaných blond'atých vlasech a konejšivě setřela slzy ze tváří. Záviděl jsem jí, že ví, jak se chovat k hysterické ženě.

„No a pak... a pak... tam ležela ona a krev, všude krev, mouchy, ježišmarjá to bylo strašný!“

„Klid, kočička, klid,“ přidala se k záchranné misi Jíťa.

Holky se objaly a já doufal, že to Anče pomůže. Zdálo se, že ano, pokračovali jsme dál.

„Nikdy, do smrti na to nezapomenu...“

Kývali jsme soucitně hlavami a já vzal kolem ramen Jerryho a snažil se mu ulehčit v chůzi. Byl ještě více nahrbený a o svou hůlku spíš zakopával.

Dan s Pepínem se snažili najít místo, kde by byl signál a mohli zavolat kliftóny. Nedařilo se. Bodejť, rádi jsme přece pobývali mimo civilizaci. Jíťa se k nim připojila, protože, jak vysvětlila, měla jiného operátora. Začali stoupat na skálu, aby měli větší šanci chytit signál.

Naše skupinka se usadila v kempu kolem ohniště. Zavládlo tísnivé ticho.

Slunce už pořádně hřálo, vzduch se nehnul a dusno z nás všech vysávalo poslední zbytky sil. Připadalo mi, že na mě někdo hodil teplou a těžkou deku, že se snad zadusím.

Telefonisti se vrátili a Pepíno gestem naznačil, že uspěli.

Nezbylo, než čekat na profesionály. Děsilo mě pomyšlení na zdlouhavé procesy, milion úředních úkonů, výslechů, sepisování protokolů. Všichni jsme naprosto nezkušený a vyděšený. Oběť je navíc osoba, kterou nikdo moc nemusel a tak nás ještě hlodá svědomí, že se nám vlastně ulevilo, když už jí nebudeme muset nikdy poslouchat. Máme tedy motiv všichni. A tohle pomyšlení nám brání v projevení opravdové lítosti, žalu a úlevnému pláči. Asi to bude trvat dlouho, než každý z nás odpustí sám sobě a srovná se s tou myšlenkou. A pokud se budeme muset zpovídat z toho, kde kdo byl, co dělal, nebude to tak úplně jednoduché, protože jsme se ukládali ke spaní v ebrietě a to si člověk skoro nic nepamatuje, nebo má zkreslené vzpomínky.

Rozhlížel jsem se kolem sebe. Holky se přitiskly k Anče, která vypadala, že každou chvíli bude zvracet. Vzpamatovala se po prvním šoku a poněkud ji opouštěly síly.

Kluci koukali do země a mračili se jako čerti. Asi je napadalo to, co mě. Totiž že máme dvě možnosti. Buď tady řadí nějaký mordýř žen, což je příšerná myšlenka. Anebo ještě horší. Je to někdo z nás. Jenže kdo? Za všechny kamarády bych dal ruku do ohně! Jsou to lidé, co čistí studánky a omlouvají se podťatým stromům!

Cítil jsem, jak mi pot stéká po tváři a smáčí mé pěstěné strniště vousů. I můj žaludek byl krůček od vzpoury, barvu jsem měl patrně jako ostatní kapku do zelena. Včera jsme byli nasáklí, jak rumové pralinky, teď nalačno čelíme obrovskému průšvih. To na kondici nepřidá.

A tak jsem vstal, trochu se mi zamotala hlava, ale ustál jsem to a rozdal jsem kamarádům lahve s vodou. Naštěstí jsme jich včera přitáhli dost.

Zase jsem si sedl a dotěrné myšlenky mě mučily dál. Pomalu jsem opouštěl teorii, že Mášu zabil nějaký neznámý pachatel. Proč? Nebyly známky po rvačce, Máša by svojí kůži nedala lacino. S hrdostí nám ráda vyprávěla, jak zfackovala nějakého lapku, co jí chtěl kdysi okrást o kabelku. I kdyby to byla pravda ze čtvrtiny, všechna čest. Aby ne, Máša je... tedy byla obecní policistka ve Lhotě, nevím už jaké. Ne, tenhle útok byl náhlý a spontánní. Vztek, zkrat, prásk! A přece bych dal nevím co za jednoho uslintaného úchyla.

Narazil jsem si klobouk do čela, abych si trochu ulevil od slunce, ale před mouchami mě neochránil. Bzučely kolem nás, lezly všude, nedaly se odehnat. I kamarádi čas od času zamávali rukama, nebo větví, aby se jich zbavili. Jenom zničený Jerry byl jako z kamene. Jeho smutek byl úplně hmatatelný. On sám byl klasická chronická oběť šikany, člověk s malým sebevědomím, který se podceňuje a naprosto podléhá tyranovi. Báł jsem se, že rád. Byl jsem mnohokrát na školení, vyslechl jsem dost příběhů, kdy se oběť upne ke svému trýzniteli z naprosto nepochopitelných důvodů, je to podobné stokholmskému syndromu.

Jak jsem tak přemýšlel, doléhaly ke mně útržky tichého hovoru Olíka a Dana, kteří také hodnotili tu šílenou situaci, ve které jsme až po uši.

„...musela ho znát, nikde nic zvaleného, ani zlomená větvička...“

Dan souhlasně přikyvoval:

„A taky úplně oblečená, ehm, chápeš, co tím myslím...“

„A loupež? Co by si na ní kdo vzal? Umolousanej amulet?“

„Kamaráde, někomu ruplo v bedně.“

To jsem to chápal. Sexuální podtext téhle vraždy, ano, konečně jsem o tom dokázal přemýšlet jako o vraždě, můžeme škrtnout. Loupežný jakbysmet. Jenomže pokud na něco nepřijdeme, začneme podezírat jeden druhého. Neměli jsme ji rádi, ale mord může úplně rozvrátit přátelství.

Byl jsem čím dál víc nervózní, bylo mi líto té hromádky neštěstí, co seděla kousek ode mne. Jerry se opíral o hůl, zdál se na pokraji sil. Ten jediný snad k Máše choval nějaké city, ať už jakékoli. Mouchy kroužily kolem něho a on na ně kašlal. Bylo mu lhostejné i slunce, co se o něho opíralo plnou silou a kovové turistické známky se v něm leskly jako zlato. A neúnavný hmyz se mohl zbláznit, jak se sápal na Křivoklát a Karlštejn. Že si nespálí nožičky, pomyslel jsem si úplně hloupě, jak se mi to v palici motalo.

A najednou jsem věděl, co se stalo. Rozbřesklo se mi, jako slečně Marplové.

Stillicidii casus lapidem cavat, vypomohl jsem si klasikem, padající kapky hloubí kámen. Protože to byl ten motiv, to byl ten moment, kdy už člověk nemůže jinak, zaslepí ho hněv, všechna letitá frustrace a koná.

Podíval jsem se Jerrymu do očí a on se smutně usmál a sotva znatelně přikývl. Zatoužil jsem po panáku, ale čekala mě práce. Zvedl jsem se, pomohl Jerrymu na nohy a poodešli jsme do stínu napůl zlomené borovice. Připadalo mi to symbolické, i Jerry je teď zlomený.

„Potkali jsme se v noci pod skálou a ona začala zase ňafat jako fena,“ vzdychl polohlasně. Aha, tak přece jsem slyšel dobře štěkání. „Nějak to ve mně bouchlo, asi jsem neměl pít ten rum.“

Pověstná poslední kapka byla tedy patrně rumová.

Ukázal jsem na hůl a on zase jen přikývl. I kdyby ji otřel sebelíp, mouchy bzučivky krev vždycky spolehlivě najdou. Proto s námi Jerry držel krok, když jsme spěchali za Ančou. On totiž vůbec nespál, nemusel se hrabat z pelechu. A my jsme byli rozespalí, nikdo jsme si ho nevšimli.

Věděl jsem, že důkazy nebudou potřeba. Jerry ponese svou vinu čestně. Viditelně se mu ulevilo, byl by se asi přiznal sám, až by si to srovnal v hlavě. Ale byl asi rád, že dostal pomocnou ruku. Chvilí se mi ještě tiše zpovídal, rovnal se v zádech, nabíral dech. Já na tom byl opačně. Ta tíha se teď valila na mě.

Ostatním to pomalu docházelo. Holky konečně začaly brečet, kluci je utěšovali, ale všem nám běželo v hlavě: krucinál, proč jen to muselo dojít tak daleko?

Když přijeli kliftoni, předal jsem jim klidného a vyrovnaného chlapa. Přečtěte mu práva, šerife, chtělo se mi říct pateticky. Taková to byla síla okamžiku. A vůbec nám na náladě nepřidalo, když se Jerry před nástupem do policejního vozu ještě otočil a hořce pronesl:

„Vlastně je dobře, že jdu sedět. Já už bych asi po těch letech svobodně žít nedovedl.“

Ke třem borovicím a jedné bříze už nejezdíme. Po té, co policisti všechno nafotili, proměřili a zadokumentovali, neboť postupovali podle procesní mapy, všechno jsme po jejich schválení uklidili, rozmetali kruh kamenů, zahladili stopy. Ale jako špína za nehty se nás drží myšlenka, že tomu všemu šlo třeba zabránit. Jenomže kde je ta tenká hranice mezi škádlením a agresí, kdy trpělivost přesáhne mez? A bylo by to v našich silách? Mohli jsme někoho zachraňovat proti jeho vůli? Co vedlo sebestřednou ženskou k neustálému ponižování chlapa a proč se probůh nebránil? Na tahle otázky si neumíme odpovédět a stále na nás leží stín spoluviny. A dlouho asi bude.

Jerry nosí s pokorou svůj kříž, zpívá ve vězeňském sboru a přispívá pilně do časopisu Kartouza. Kromě skvělých veršů o přírodě píše dost dobré a uznávané články o domácím násilí. Pilně studuje odbornou literaturu, kterou skoro nestačím shánět. No, aspoň trochu si žehlím to pomačkané svědomí. A vsadím se o co chcete, že ze žalárních vrat vyjde posílený novým úkolem a výzvou.

Život té druhé

Ve chvíli, kdy jsem se definitivně rozhodla, že Marii zavraždím, se mi ulevilo. Dlouho trvající nejistota se rozplynula jako dým a dostavil se vnitřní klid, který jsem už potřebovala jako sůl. Plán jsem měla pečlivě vymyšlený a připravený do nejmenších detailů, stačilo ho jenom uskutečnit. Ano, já samozřejmě moc dobře vím, že vražda nezůstává neodhalená, téměř vždy se podaří viníka dopadnout, četla jsem na toto téma stovky knih a viděla řadu filmů. O nejmodernějších vyšetřovacích metodách mě nikdo nemusí dělat sáhodlouhé přednášky, byla by to jen ztráta času. V mém případě se jedná o něco úplně jiného. Marie sice bude skutečně ležet v provizorním hrobě uprostřed hlubokého lesa a na jejím tlejícím těle si budou pochutnávat červi, mravenci a jiná havěť, ale o její smrti, kromě mě, nebude mít nikdo nejmenší tušení. Pro ostatní bude živá, úplně stejná jako dřív. Já ji totiž nahradím, vklouznu do jejího života, jako po koupání vklouzneme do hřejivého měkoučkého župánku. Ostatně, přesně takový Marie nosí, a už brzy ho začnu nosit já...

Marie a já jsme jednovaječná identická dvojčata, ani jediné místečko na těle nemáme odlišné, i všechna mateřská znaménka se shodují. Nikdo nás od sebe nedokáže rozeznat, ani máma to nedokázala a po pravdě se o to ani moc nesnažila. Začátek našeho společného života nebyl snadný.

Máma si během těhotenství vysnila krásnou blondátou princezničku, a to se jí v podstatě vyplnilo. Neměla ale nejmenší tušení, že ty princezničky budou dvě, s tím se neuměla vyrovnat. Porod pro ni představoval natolik traumatizující zážitek, že skončila v psychiatrické léčebně. Domů už se nevrátila, zemřela dva roky po našem narození. Pouze jména nám stačila vymyslet: Marie-Anna a Anna-Marie, představující kombinaci dvou jmen, která se dají libovolně obměňovat. Už tam někde v tom jméně se objevil začátek méjí antipatie k Marii a ta postupně přerostla v nenávist.

Prvního půl roku jsme prožily v kojeneckém ústavu, pak se nás ujal táta se svojí novou přítelkyní. Té na nás nezáleželo, toužila po vlastní rodině a my dvě jsme se pro ni staly přítěží. Nakonec situaci zachraňovala babička, tátova matka, a snažila se ze všech sil nahradit nám chybějící péči. Jezdily jsme k ní na prázdniny do malého vesnického domku a prožívaly krátké chvíle dokonalého štěstí.

Život identických dvojčat není jednoduchý, já o tom vím své. Představte si, že se celé dny díváte na sebe do zrcadla, nemůžete se před svým obrazem nikam schovat, posloucháte svůj vlastní hlas, sledujete svoje gesta. V žádném případě nedokážete být sama sebou, váš protějšek vám v tom neustále zabraňuje.

Ovšem, musím objektivně říct, že obraz, na nějž jsem se musela pořád dívat, byl hezký, pro někoho možná i krásný. Já a Marie jsme představovaly dokonalé zhmotnění mámina snu: pravidelný oválný obličej se švestkově modrýma očima, dlouhé světlé vlasy, husté a vlnité. Také vysoké štíhlé postavě se nedalo nic vytknout a stejné oblečení, které jsme jako správná dvojčata nosily, nám vždy padlo jako ulité. U druhých jsme budily obdiv, často i závist. Dlouhé vlasy jsme si splétaly do copů a svazovaly barevnými mašlemi, Marie nosila červené, já modré.

Tento rituál jsme dodržovaly, protože barva mašlí bylo to jediné, podle čeho nás šlo rozeznat.

Přitom bylo tak snadné si mašle přehodit a stát se tou druhou. To jsme také začaly dělat hned, jak jsme povyroستly. Nejvíc jsme toho využívaly ve škole a vypracovaly jsme si dokonalý systém. Změna identity nám procházela hladce a učitelé nás neprokoukli. Povahu jsme ale měly každá trochu jinou. Marie byla ta chytřejší, ta lepší, a naši dvojici řídila tím správným směrem. Jen jí jsem mohla děkovat za výborné studijní výsledky, šlo jí všechno, matematika, jazyky, kreslení i zpěv. Já jsem měla pouze lepší fyzickou kondici, a tak jsem za Marii zaskakovala v tělocviku. Stejným způsobem jsme vystudovaly i střední ekonomickou školu a po ní se naše symbióza začala postupně rozpadat.

Zpočátku se všechny změny zdály nevinné a nenápadné, nás dvě přece nemůže nic a nikdo rozdělit. Jenže časem se ukázalo, že to možné je. Malý červík začal postupně nahlodávat do té doby zdravé jablko.

Našly jsme si dobrou práci v bance, tedy Marie ji našla, abych byla přesná. To už jsme se česaly a oblékaly každá trochu jinak a pro kolegy nebyl žádný problém nás od sebe rozeznat. Jenže se objevil kámen úrazu. Marie se projevila jako ta schopnější, pracovitější a v kolektivu oblíbenější, já jsem se jenom pohupovala na vlnách, jež kolem sebe rozčeřila. Nejdříve jsem se zlobila na sebe, časem se moje zlost přenesla na Marii.

Měla jsem chuť se jí pomstít a udělala jsem něco, co mně rozhodně neslouží ke cti. Marie v té době chodila se svým šéfem, docela pohledným třicátníkem se slabostí pro něžné pohlaví. Jejich vztah ale neměl žádnou budoucnost, protože Lukáš Sedláček byl ženatý a svoji manželku neměl v úmyslu opustit. Marii jenom využíval a ostatním se chlubil hezkou mladou milenkou.

Lukáše jsem nesnášela, protože mě okrádal o Marii, a tak jsem si ho vybrala jako nástroj svojí pomsty. Na vánočním večírku konajícím se v hotelu, kde byly zajištěny i pokoje na přespaní, jsem Lukáše svedla a skončila s ním v posteli. Využila jsem toho, že Marie onemocněla a na večírku nebyla. Svést Lukáše nedalo žádnou práci, vše šlo tak hladce, až mi to kalilo radost z vítězství. Líbilo se mu podvádět manželku a podvést Marii mu také nevadilo, v tomto směru neměl žádné zábrany. Stačila trocha alkoholického opojení, pár erotických tanečků a už mě táhl na pokoj. Nebyla to nijak příjemná zkušenost, Lukáš mě připravil o panenství, přidal si můj scalp do své sbírky, a ještě se se svým úspěchem pochlubil svým kolegům.

Když se Marie dozvěděla, co jsem jí provedla, hrozně se rozzlobila. I ostatní na mě začali pohlížet skrz prsty, zatím co Lukášovi všechno hladce prošlo. Ale jeho nevěra uspíšila rozchod s Marií, aspoň tohoto malého vítězství se mi podařilo dosáhnout. Odešla jsem z práce v bance a zkoušela dělat účetnictví na volné noze, ale nějak se mi nedařilo.

Můj vztah k Marii dostával stále větší trhliny, jedna druhé jsme se začaly odcizovat. Po tátově smrti jsme s Marií bydlely v jeho malém domku na okraji Prahy a obě jsme zdědily docela slušnou sumu peněz. Marie dál pracovala v bance a já se jen tak poflakovala, občas jsem si našla nějakou brigádu, aby se neřeklo. Naštěstí jsem byla finančně nezávislá, tak jsem si to mohla dovolit. Marie se o

všechno starala a mně její dokonalost lezla na nervy. Toužila jsem být tak schopná a výkonná jako ona a zároveň mně bylo jasné, že to nikdy nedokážu.

A pak si Marie našla Jaromíra, přesněji Jaromíra Černého, uznávaného chirurga, za něhož se po krátké známosti provdala. Jaromír se od přelétavého Lukáše lišil jako den od noci, představoval solidní partii a pro Marii by skočil do ohně.

Odstěhovala se do jeho velkého pražského bytu a zavřela mi dveře přímo před nosem. Začala jsem se užírat závistí a také žárlivostí, ano, do Jaromíra jsem se zamilovala, jeho osobní kouzlo mě omámilo stejně jako Marii. Jenže pro mě byl vzdálený a nedostupný jako vrchol Mont Everestu. Nenáviděla jsem Marii, chtěla jsem být také obletovaná a vést šťastný a úspěšný život jako ona. A tak jsem postupně naplánovala její smrt.

Začala jsem předstírat, že se chystám odjet do ciziny, že už není nic, co by mě drželo v Praze. Marie mi věřila, ani vteřinu o mých plánech nezapochybovala. Bolelo mě u srdce, když jsem si uvědomila, s jakou lehkostí je ochotná se mě zbavit a vytěsnit mě ze svého života. Moje nenávisť k ní stále zesilovala. Opatřila jsem si malou pistoli, jejíž původ se nedal vystopovat. Vypadala skoro jako dětská hračka, ale to bylo jenom zdání, ve skutečnosti se jednalo o nebezpečnou smrtící zbraň. Střílet umím, kdysi mě to naučil táta a byla to jedna z mála věcí, jež mě od Marie odlišovala. Ta o zbraně nejevila sebemenší zájem a střílet neuměla. Tím líp, říkala jsem si v duchu a představovala jsem si ji jako snadný terč.

Marie se nechala ostříhat na mikádo a obarvit si vlasy do mahagonového odstínu, moc jí to slušelo. Udělala jsem to samé, musela jsem vypadat jako ona, jinak by se můj plán sesypal jako dům z kostek. Viděla jsem, jak to Marii rozladilo a jen mě to utvrdilo v tom, že to, co se chystám udělat, je správné, tedy aspoň pro mě.

No a pak nastal čas uskutečnit svůj pečlivě vymyšlený plán. Prodala jsem domek po tátatovi i auto a nechala si peníze v hotovosti. Marie vyplatit nechtěla, to bylo od ní ušlechtilé, ale na druhou stranu ona peníze nepotřebovala, měla všechno, co si jen mohla přát. Tajně jsem si pronajala malý nenápadný byt a přihlásila se pod cizím jménem. Majitel, když vyinkasoval patřičnou sumu se o mě ani v nejmenším nezajímal a žádné doklady nekontroloval. Marii moje počínání utvrdilo v tom, že se v nejbližší době chystám odjet.

A pak jsem přistoupila k nejtěžší části celého plánu. Našla jsem v lese místo, kam Marii pohrbím, samozřejmě až potom, co ji zastřelím. Toho jsem se trochu obávala, jestli dokážu být dostatečně chladnokrevná a nepropadnu panice. Nic takového se ale nestalo.

Vylákat Marii do lesa bylo snadné, důvěřivá a naivní jako malé dítě, šla na svoji vlastní popravu, jako obětní beránek. Střelila jsem ji zezadu do týla jako vojáci stříleli nepohodlné zajatce. Zhroutila se k zemi a byla okamžitě mrtvá, nestihla ani vykřiknout a uvědomit si co se děje. Měla rychlou a bezbolestnou smrt, ne každý má takové štěstí. Pak jsem musela postupovat rychle a účelně, neudělat žádnou zbytečnou chybu.

Hrob pro Mariino mrtvé tělo jsem měla dopředu připravený, ale nejdříve jsem se musela do jejího oblečení převléct. Měla na sobě slušivý béžový kostýmek z drahé kvalitní látky, a ne moc pohodlné boty na vysokém podpatku. Vše jsem na sebe co nejrychleji nasoukala a Marii odtáhla k připravenému hrobu provizorně

zakrytému větvemi. Skelný pohled jejich mrtvých očí mě pronásledoval, ale silou vůle jsem se donutila zaplašit všechny nepříjemné pocity.

Hodila jsem tělo do jámy, zasypala ho hlínou a kamením a zase zakryla větvemi. Vybrala jsem skutečně hodně odlehlé místo v hustém lese obklopené vysokou skálou, která se stane němým hlídačem sestřina hrobu. Naskočila mi husí kůže při představě, že hrob někdo objeví, ale tu myšlenku jsem rychle zahнала. Ta možnost nebyla moc pravděpodobná, nikdo nebude Marii postrádat, bude existovat dál v mojí podobě. Nikde se neobjevil ani živáček, jen mrtvolné ticho občas přerušil osamělý hlásek nějakého ptáka.

Svoje původní oblečení, pistoli, lopatku od hlíny a rukavice jsem dala do tašky, těchto věcí se musím později zbavit. Nejdůležitější ale pro mě byla Mariina kabelka s mobilem a všemi doklady potřebnými pro vytvoření mojí nové identity. Opatrovala jsem ji jako oko v hlavě, když jsem se prodírala lesem k Mariinu, vlastně teď už mému autu. Cesta se mi zdála nekonečná, ale bylo to jen zdání, za půl hodiny jsem dorazila na místo. Z kabelky jsem vylovila klíče, odemkla dveře auta a s ulehčením dosedla na pohodlné sedadlo z měkké kůže. Mohla jsem vyrazit do svého nového domova, za svým novým manželem, a hlavně vklouznout do svého nového života, který bude už jenom můj.

Než jsem se vydala na zpáteční cestu, nasadila jsem si Mariiny hodinky, zlatý řetízek se srdíčkem a snubní prstýnek. V duchu jsem se pochovala za to, že jsem na tyto maličkosti nezapomněla. Právě každý jednotlivý detail je důležitý a mohl by mě prozradit. Pak jsem z Mariina mobilu zavolala Jaromírovi a oznámila mu, že jsem se zdržela a že už jedu domů. Rozhovor proběhl hladce, Jaromír už netrpělivě čekal na můj návrat.

Měla jsem připravenou výmluvu pro svoje zdržení, šla jsem se rozloučit s Annou, která odjela do ciziny. Časem mu ještě od ní ukážu pohled, který si sama sobě pošlu. Razítko sice bude tuzemské, ale toho si Jaromír určitě nevšimne, ten pohled vzápětí zničím a zahodím. Pořád bylo nutné zpevňovat si půdu pod nohama, aby můj nový život stál na pořádných základech a Jaromír neměl ani stín podezření.

Nastartovala jsem motor a rozjela se. Začalo hustě pršet a dešťové kapky bubnovaly do kapoty jako do plechového bubínku. Potěšilo mě to, déšť smyje všechny případné stopy. Na benzince jsem natankovala a zaplatila Mariinou kreditní kartou, začínala jsem si zvykat. Koupila jsem ještě láhev červeného vína, přesně té značky, kterou má Jaromír rád, a nějaké chlebíčky. Malá rodinná oslava neuškodí, myslela jsem si škodolibě a s uspokojením zjišťovala, jak se zabydluji v mojí nové roli. V poslední době jsem u Jaromíra a Marie trávila hodně času a chod jejich domácnosti jsem znala jako svoje boty. Teď se mi nabyté znalosti hodily jako když najde.

Odemkla jsem dveře Mariinými klíči a vklouzla do svého nynějšího království. První mě uvítal Bert, dobromyslný zlatý retrívr. S tím jsem počítala, znal mě dobře, a tak nadšeně vrtěl ocasem. Určitě mu bylo jasné, kdo jsem, psi se v tomto nikdy nemýlí, ale jako nemá tvář mě nemohl prozradit. Jaromír mě políbil a pohládl po vlasech, cítila jsem, jak se mi podlamují kolena. Byl tak úžasně hezký a zamilovaný, nejraději by mi snesl modré z nebe.

Přitukli jsme si vínem a já jsem bez přemýšlení vyhrkla: „Tak na nový život, miláčku.“ Nejraději bych se kousla do jazyku, ale Jaromír se usmál a opakoval po mně: „Ano, na nový život, miláčku,“ a dal mi znovu pusy. V mém mozku se právě vylíhl malý červík, který ho začal nahlodávat pochybnostmi, ale jen takovými neurčitými, které se daly snadno zaplašit. Večer příjemně pokračoval, klidný a ničím nerušený. Pak jsme se s Jaromírem milovali a bylo to krásné, úplně něco jiného než s Lukášem. Jaromír byl tak jemný a ohleduplný, jako by mě považoval za panenku z porcelánu, která by se mohla rozbít pod jeho dotyky. Usnula jsem tvrdě, únava z celého dne na mě dopadla jako těžké mračno. Nic se mi nezdálo, Mariin přízrak pomalu ale jistě mizel v nenávratnu.

Ráno jsem se vzbudila a chvilku mi trvalo, než jsem se zorientovala. Jaromír už byl oblečený a čekal na mě. „Pospěš si, Marie, nemáme moc času, Honza tě prohlédne a já chci být u toho. Když bude všechno v pořádku, jak předpokládám, vrátím se do práce. Mám toho na dnešek hodně, čeká mě složitá operace.“ Ztuhla jsem a nechápavě zírala na Jaromíra. Jaké vyšetření? Marie přece nebyla nemocná, to bych o tom musela vědět.

Něco divného se přede mnou odehrávalo, něco, o čem jsem neměla tušení. Červík pochybností se zahlodal hlouběji a v mozku mi začaly rezonovat varovné signály. Pak se mi situace úplně vymkla z rukou, začala jsem jednat jako naprogramovaný stroj. Poslušně jsem se oblékla a následovala Jaromíra k autu. Odvezl mě do nemocnice na gynekologicko-porodnické oddělení ke svému známému Honzovi Vystrčilovi. Čekalo mě ultrazvukové vyšetření, jež mělo ověřit průběh mého těhotenství, jenže já jsem těhotná nebyla.

Mohla jsem předstírat všechno možné, oklamat Jaromíra, ani věrný pes Bert mě neprozradil, ale předstírat těhotenství nebylo možné. Tvrdit, že jsem potratila, byl nesmysl, zkušený porodník by hned poznal, že jsem těhotná nikdy nebyla. A tak jsem přestala hrát tu zbytečnou hru na kočku a na myš a ke všemu jsem se přiznala. Jaromír na mě třeštil oči rozšířené hrůzou, a nebýt jeho kolegy, nejspíš by mě na místě zabil. Honza Vystrčil si zachoval chladnou hlavu a zavolal policii. Z nemocnice mě odváželi přímo k výslechu.

Marie nade mnou zvítězila na celé čáře, její mrtvé tělo i z hrobu vykřičelo krutou pravdu. Vždycky byla ta lepší, ta dokonalejší a já jsem na její život neměla sebemenší právo. Stala jsem se dvojnásobnou vražedkyní a teď si budu odpýkávat trest. Doba to bude nekonečně dlouhá a krutá, kdoví, jak to zvládnu. Zůstane mi už jenom můj život, zbytečný a nadobro zkažený. Příliš pozdě jsem si uvědomila, že jsem s Marií zabila i kus sebe sama.

Následují čtyři povídky zaslané do soutěže o Cenu Společnosti Agathy Christie, které sice přišly v řádném termínu a délkou odpovídají, ale nejde o detektivky.

Dovolená s překvapením

David (26): První společná dovolená s přítelkyní se proměnila v peklo. Co se však stalo potom, mě šokovalo

S Mirkou (23) jsme se poznali před 2 lety. Bylo to v nočním klubu v centru města, byl jsem tam tehdy s partou kamarádů a Mirka s nejlepší kamarádkou. Pár hodin před návštěvou klubu jsme s kamarády popíjeli v jedné hospodě a po pár pivech jsme se domluvili, že půjdeme do klubu. Všichni se těšili včetně mě, avšak cca půl hodiny po příchodu jsem tohoto rozhodnutí litoval. V klubu hrála příšerná hudba, a naše parta tam byla nejstarší, klientelu klubu tvořili hlavně teenageři. Pak se ukázalo, že jsme nebyli jediní. Šel jsem si pro drink a u baru stála holka se znuděným výrazem. Hned jsem věděl co mám dělat. „Ahoj já jsem David, těší mě. Jsi tu sama? Pozvu tě na drink.“ Hned se usmála a představila se. „Ahoj, já jsem Mirka, také mě těší. Jsem tu s kamarádkou ale, šla si odskočit.“ Koupil jsem nám drink a šli jsme si sednout. Mirka mi jako první řekla, že sem původně vůbec nechtěla jít, ale že ji sem vytáhla její nejlepší kamarádka, která do klubů chodí každý týden, a že ona sama kluby ráda nemá, že si raději dá sklenku vína doma u seriálu. Já taky nejsem pravidelný návštěvník klubů, ale jednou za 3 měsíce se sejdeme s partou, jdeme na pivo a pak v klubu pokračujeme. Jinak jsem také víc domácí typ. Ještě chvíli jsme si s Mirkou povídali, když se objevila její nejlepší kamarádka. „Ahoj jsem Tereza, koukám že jsi zabavil moji znuděnou kámošku.“ řekla a začala se smát. Po pár vteřinách ticha jsme se rozhodli vyhledat moji partu a sedli jsme všichni společně k jednomu stolu a společně pili a bavili se. Po 3 hodinách Mirka prohlásila, že je unavená a jde domů. Nabídnul jsem ji doprovod a bez váhání souhlasila. Její kamarádka Tereza tam ale zůstala a spolu s ní i kluci z mojí party. Něco jsem k Mirce cítil a věděl jsem že i ona něco cítí ke mně. Jiskřilo to mezi námi už v klubu ale kromě vzájemných pohledů a společného tance k ničemu nedošlo. Když jsme došli k ní do bytu, byli jsme oba tak vyřízení že jsme hned usnuli vedle sebe na její posteli. Ráno po probuzení jsme překvapivě neměli kocovinu. Je pravda, že před návštěvou klubu jsem se v hospodě kromě pití piva také vydatně najedl a Mirka měla jen 2 drinky, prý není moc zvyklá pít. Nasnídali jsme se a u kávy jsme si začali povídat a zbytek dne jsme měli vyhrazený jen a pouze pro sebe. Šli jsme na oběd, na procházku, do kina a večer jsme byli opět u ní. Tu noc jsme se do sebe zamilovali. Dali jsme se dohromady a prožívali vážný vztah se vším všudy. Byli jsme spolu 24/7, podnikali jsme všemožné aktivity a nedali jsme jeden na druhého dopustit. Po 2 měsících jsem se k Mirce nastěhoval a užívali jsme si, že bydlíme konečně spolu. Takhle šťastný jsem ještě nikdy předtím nebyl.

Společná dovolená

Uplynul rok a půl našeho společného vztahu a já Mirku miloval ještě více než na začátku. Jednoho dne když Mirka přišla domů, jsem ji u večeře řekl, že bychom

mohli v létě na společnou dovolenou. Mirka byla nejdřív v šoku ale pak se hned usmála a řekla: „Ano moc ráda, to bude super.“ Peníze jsme naštěstí měli, já měl našetřeno z práce a Mirka z brigády, kterou má ke škole. O měsíc později jsme tedy vyrazili na společnou dovolenou k moři.

Místo radosti zklamání

Cesta na letiště vlakem probíhala v pohodě, s Mirkou jsme se na sebe culili a dávali si pusy a těšili se na společnou dovolenou. Mirka nikdy předtím neletěla letadlem, takže se moc těšila. Nepříjemnosti nastaly při cestě letadlem. Mirka začala být nesvá, vůbec se mnou nechtěla mluvit a ani mi dát pusy. Myslel že jí je třeba špatně ale ona že ne. Když jsem se ji zeptal co se děje, řekla že nic, dala si pod hlavu polštář a usnula. Po přistání si stěžovala že má zalehlé uši a cestou taxíkem na hotel byla dost podrážděná. Po příjezdu na hotel ji naštěstí uši odlehly a odezněla i bolest. Měl jsem radost, protože jsem myslel že zase bude veselá a že to byl jen následek té bolesti a tlaku. Opak byl ale pravdou.. Mirka byla nepříjemná i nadále, na recepci nadávala, proč to tomu recepčnímu tak trvá, naštěstí jsme tam byli jediní češi, takže jí nikdo nerozuměl. Když jsme došli na pokoj, Mirka šla hned do sprchy a následně do postele kde během pár vteřin usnula. Byl jsem taky unavený, takže jsem si také dal rychlou sprchu a šel jsem také spát.

Špatná nálada pokračovala dál

Ráno po probuzení Mirka ještě spala. Využil jsem toho a zabral si koupelnu. Když jsem vyšel, Mirka pořád spala. „Lásko, vstávej, jdeme na snídani.“ vzbudil jsem ji tichým a klidným hlasem. Mirka se však otočila, přikryla peřinu přes hlavu a spala dál. Šel jsem tedy na snídani sám. Bylo mi divné snídat tam o samotě. Když jsem dosnídal, seděl jsem ještě u stolu a volal jsem rodičům, že je vše v pořádku. Zalhal jsem že i s Mirkou, i když nebylo. Když hovor skončil, do jídelny přišla Mirka. Nabrala pečivo, vajíčka a zeleninu a šla ke mně. „Je vše v pořádku lásko,“ zeptal jsem se. „Jo, vše je v poho.“ odsekla Mirka a začala jíst. Když dojedla, šla si ještě pro kávu. „Co dnes budeme dělat?“ zeptala se. Měl jsem radost, že konečně mluví, tak jsem hned pokračoval v konverzaci. Navrhl jsem procházku po letovisku, společný oběd a odpoledne koupání v moři. Mirka se zatvářila celkem znechuceně ale pak z ní vypadlo: „Ok tak jo.“ Vyrazili jsme tedy na procházku ale Mirka po 15 minutách prohlásila, že jí bolí nohy a že chce jít na pokoj. Cestou zpátky na pokoj jsme se ještě stavili na oběd. Během oběda jsem se opět Mirky zeptal co ji trápí, ale zase řekla to stejné že nic. Dojedli jsme a zamířili na hotel. Mirka prohlásila, že je unavená a usnula. Chvilí jsem ležel vedle ní a hladil ji po ruce, ona to však nevnímala. Na chvíli jsem usnul a když jsem se vzbudil, Mirka seděla na posteli a koukala do mobilu. „Půjďme na pláž?“ zeptal jsem se. Báł jsem se že řekne ne, ale nakonec kývla že ano i když dost otráveně. Přišli jsme na pláž a zabrali si lehátka. Svlíkl jsem se do plavek a že půjdu do moře, Mirka řekla že zůstane na lehátku. Ani si nevzala plavky, měla na sobě akorát ty stejné šaty, ve kterých přijela. Šel jsem tedy do moře sám. Po pár minutách jsem přišel zpátky, Mirka ležela v šatech na lehátku a mrzutě pozorovala moře. „Pojď si aspoň namočit nohy, voda je příjemná, vůbec není ledová.“ Řekl jsem jí. Mirka ale nechtěla, tak jsem si lehl

vedle ní. Po pár minutách se ale zvedla že si půjde aspoň namočit nohy, ale že koupat se nebude. Šel jsem tedy s ní a po cestě pláží se na mě poprvé usmála a řekla „Fajn, že je dnes tak krásně.“ Byl jsem rád, že je to zase ta stará dobrá Mirka, kterou jsem poznal. Jenomže jakmile jsme se přiblížili k moři, a přišla první vlna, Mirka začala hystericky křičet. „Doprčic, ta voda je ale ledová, no super ještě mám od té pitomé vysoké vlny mokré šaty!“ „Lásko klid, je to jen voda.“ Snažil jsem se ji uklidnit. „Nech mě bejt!“ okřikla mě. „Beru si klíče a jdu na pokoj, užij si to tady!“ Byl jsem tam ještě hodinu a pak šel na pokoj. Mirka zase seděla na posteli a koukala do mobilu když jsem si lehl vedle ní, odložila telefon otočila se ke mně zády a usnula.

Všechno sám

Další den se mnou Mirka vůbec nepromluvila. Už jsem se přestal snažit. Šel jsem sám na snídani, na procházku, na oběd, na pláž, i na večeři. Celý den jsem si dělal co jsem chtěl. Byl by na 100 procent užítý, kdyby se mnou byla Mirka a měla by dobrou náladu. Večer po příchodu na pokoj jsem ji ani nepozdravil. Klasika.. celý den se válela v posteli s mobilem v ruce. Po sprše když jsem si vedle ní lehl že půjdeme spát jsem za ni poprvé za celý den promluvil. „Ahoj.“ Řekl jsem. „Hm ahoj.“ Odpověděla Mirka a dodala „Tak co? Užil sis den beze mě?“ a ušklíbala se. V tu chvíli jsem ztratil kontrolu. „Můžeš mi laskavě sakra vysvětlit co tímhle sleduješ??? Co jsem ti doprdele tak hrozného udělal že jseš tak furt nepřijemná a nafučená?? Chtěl jsem pro nás krásnou dovolenou, ale ty to celé kazíš! Fakt díky za zkaženou dovolenou, tohleto jsem si od tebe teda vůbec nezasloužil!“

Nechtěl jsem na Mirku křičet, ale už mi prostě přetekl pohár trpělivosti, měl jsem toho jejího našťavaného a otráveného chování plné zuby. Myslel jsem že se mi Mirka omluví a nebo že se rozpláče po tom, co jsem na ni křičel. Ona se však otočila zády ke mně přikryla se a usnula.

Ostatní dny jsem všechno podnikal sám, bez ní, dokonce jsem si půjčil skútr a vyjel si po okolí. Mirka zbytek dní strávila na pokoji, ten opustila jen když se šla najíst do jídelny.

Den odjezdu

Nastal poslední den. Vyrazil jsem na nákupy suvenýrů. Ani jsem se Mirky neptal jestli chce jít. Ona se ale zvedla že si chce ještě nakoupit než pojedeme. Koupil jsem si tričko, hrníček, magnetku a poslal pohled rodičům. Mirka si koupila jen nové sluneční brýle, protože ty staré údajně ztratila. Nevím teda kde když nikam nechodila a se mnou je měla vždy u sebe ale to je jedno. Pak napsala pohled svojí mámě že jsme se tu měli moc krásně a že zdraví. Nevěděl jsem jestli se smát nebo být našťvaný, ale nechal jsem to plavat.

Konečně doma

Když jsme přiletěli na letiště, jeli jsme pak zase vlakem domů. Šli jsme do našeho bytu a první co jsem udělal bylo, že jsem si sbalil věci a odstěhoval se od Mirky. „Radši bydlet zase u rodičů než s tebou!“ řekl jsem rázným tónem a bouchl

dveřmi. Mirka vypadala, že jí je to jedno ale když mě viděla s kufrem u vstupních dveří, bylo vidět že jí je do pláče, že ji mrzí co udělala a lituje toho. Mně už to ale bylo úplně jedno, Mirku jsem miloval ale po tomto už s ní nemůžu být. Jak se holt říká „První společná dovolená je někdy zároveň i poslední společná dovolená.“

„Prosím vrať se!“

Asi 3 měsíce jsem o Mirce neslyšel. Pak jednou zazvonil někdo u nás doma. „Davídku, je tu nějaká slečna.“ Zvolala na mě babička, která u nás byla zrovna na návštěvě. Sešel jsem dolů a koho jsem viděl ve dveřích – Mirku. Šli jsme před dům a já se ji zeptal co potřebuje. Mirce začaly téct slzy, objala mě a začala vzlykat že všeho hrozně lituje a že mě chce zpátky. „Po té naší slavné dovolené už s tebou nechci nic mít!“ odsekl jsem a chtěl jít zpátky dovnitř. Mirka mě ale nechtěla pustit, chytla mě za ruku, zase mě objala a s hysterickým pláčem mě začala prosit ať se vrátím k ní. „Za tu dovolenou se ti omlouvám, vím podělala jsem to, jsem pitomá kráva, vím že sis to nezasloužil, ale já tě pořád miluju a nemůžu bez tebe žít! Prosím dej mi ještě šanci už to bude jen dobré slibuju, příští dovolenou zaplatím sama ze svého a udělám vše proto abychom si ji užili spolu.“ Já ji přerušil že už žádné příště nebude a že my dva sami už spolu znova nikdy nic nezažijeme. „A co my tři?“ zeptala se Mirka s úsměvem, ale stále s uplakaným hlasem. „Počkej.. jak jako my tři???“ odpověděl jsem a vůbec jsem nechápal o co jde. Mirka se usmála, otřela si slzu a položila si dlaň na břicho. Chvilí jsem koukal a pak mi to došlo.

„Počkej, ty jsi.. to jako vážně?“ málem jsem se nezmohl na slova. Až teď jsem si všiml, že má Mirka větší břicho než když jsme se poznali. Nechápal jsem jak je možné že jsem si toho na dovolené nevšimnul. Mirka se na mě pořád koukala, znovu se usmála a řekla: „Čemu se tak divíš blázínku, budeš táta.. a bude to kluk a chci aby se jmenoval jako ty.“

Najednou jsem si dal dvě a dvě dohromady a už mi to bylo jasné. „Jo tak proto jsi byla celou dobu tak nepříjemná.“ řekl jsem. „No jo, to ty pitomé hormony.“ řekla Mirka a pokračovala „Ten důvod proč jsem zůstávala na pokoji byl ten že mi bylo na zvracení, stačilo se najíst a pak jsem musela ležet abych se nepozvracela, ještě jsem musela poprosit uklízečku aby mi přinesla kýbl k posteli.“ „Proč jsi mi nic neřekla, mohl jsem se o tebe starat.“ zeptal jsem se velmi ustaraně. „Nechtěla jsem ti kazit dovolenou, tím že ti řeknu že jsem těhotná, asi mi v tu chvíli přišlo lepší být protivná než ti přiznat těhotenství, myslela jsem že by tě to naštvalo víc.“ přiznala se mi Mirka a dodala „Proto pochopím když už mě nebudeš chtít, já to s malým nějak zvládnou, nezasloužím si tě.“ „No tak to ne!“ zareagoval jsem pohotově. „O malého se postarám! A o tebe taky, protože jsi ta nejlepší žena na světě a bude z tebe skvělá máma. Přesto co se stalo, mě ještě nikdy žádná neučinila tak šťastným jako ty. Na příští dovolenou pojedeme ve třech a pořádně si to užijeme!“ Mirka se znovu rozplakala, tentokrát štěstím a objala mě. Objímali jsme se asi půl hodiny v kuse, protože před dům přišli rodiče a ptali se co se děje. „Toto se děje, babi a dědo.“ Řekl jsem a položil jsem Mirce ruku na břicho. Rodiče se rozzářili štěstím, že budou mít první vnouče a pozvali Mirku k nám.

Šťastná rodinka

Nastal ten den. Mirku jsem odvezl do porodnice a o pár hodin později se nám narodil malý Davídek.

Když Mirku měli propouštět z porodnice domů, tak před cestou do nemocnice jsem si sbalil kufr se svými věcmi. Když jsem dovezl Mirku k ní domů, pomohl jsem ji s malým i s věcmi. Poděkovala mi a řekla jestli bych k ní zítra nepřišel na návštěvu. „Nepřišel“ řekl jsem vlašným hlasem. V Mirčině tváři jsem zahlédl zklamání, ale pak jsem se usmál a řekl jsem ji ať chvíli počká. Za dvě minuty jsem byl zpátky i s kufrem. Mirka se celá rozzářila a u malého jsem viděl že měl taky radost. „Už žádné návštěvy. Odted' budeme bydlet opět společně jako dřív. Ty a já. A náš Davídek – jako jedna šťastná rodinka.“

Návrat na místo

Když byly Davídkovi 2 roky a už uměl chodit i mluvit, přišel jsem s nápadem společné dovolené. Mirka byla všema deseti pro. Když jsme začali vybírat destinaci, podívali jsme se na sebe, usmáli se a hned nás napadlo to stejné. Pojedeme na stejné místo do stejného hotelu. A tak se také stalo, dokonce jsme dostali ten stejný pokoj i s přistýlkou. S Mirkou jsme vzpomínali, když jsme tam tehdy byli. I když nám obou do smíchu tehdy nebylo, přesto jsme na to spoléhali se smíchem. Z dovolené jsme se vrátili v dobré náladě a odpočatí. Mirka a Davídek jsou celý můj život a budu je navždy milovat.

Rozšafná kapela

Bolo to tuším v marci sedemdesiatom ôsmom roku, keď nastalo takpovediac mŕtve obdobie, týkajúce sa môjho profesionálneho muzicírovania. Bol som (nechtiac) čerstvý odchodník od bratislavských „Blue River Stars“ a rozmýšľal, čo ďalej v mojej kariére. Presne v rovnakom čase náhoda zapracovala i v prípade môjho priateľa Paľa Nemca, ktorý práve rozpustil (príčinu už neviem), svoju inak dobre šľapajúcu kapelu. Obidvaja sme boli voľný, takže nás to automaticky pritiahlo po pár rokoch trávených (každý v iných) profi kapelách, zase dohromady. Potvrdila sa predpoveď môjho nebohého otca Viktora, ktorý po rozpade našej pôvodnej skupiny hovoril: „Aj tak sa ráz dáte dokopy! Šak ten Pala je jak magnét! Jeden bez druhého nevydržíte!“ Netrvalo päť rokov a je to tu! „Tak čo Karlosi (takou prezývkou som ho častoval ešte z čias amatérskeho big beatu. Nedáme to znova dohromady?“ „Jasné Hansi (tak ma prezýval zase on)! Ako by si mi čítal myšlienky. Najprv ale musíme splasiť ľudí čo pôjdu do toho. A potom! Spolu to zohrať, aby to malo uchádzajúcu úroveň a hlavne kvôli prachom - vybaviť nejaký kšeft. Hotel, bar, alebo dajakú kaviareň!“ „Paľo, nechaj to na mňa. Ja to všetko zariadim. Pokiaľ ti nebude vadiť že to bude v Senici, je to dopredu hotové. A na dôvažok, zoženiem ti ešte robotu aj s ubytovaním, aby si nemusel z Gbelov každý deň cestovať. Mohol by si napríklad robiť elektrikára v miestnej chemickej čistiarni. Ja som si tam našiel tiež obstojný flek šoféra. Plat je primeraný a dokonca ponúkajú aj stravu. Čo by si chcel viac?“ „Hansi s tebou je radosť pracovať! Až to všetko bude tutovka, zavolaj mi a v momente som v Senici!“ Premiéra na seba nedala dlho čakať. V zostave ktorú som narýchlo pozháňal a to: Jožo Balúch, Lojzo Holub, Dušan Vrábel', Paľo Nemec a ja, sme už po pár skúškach s pravidelnosťou „zarezávali“ na nedeľných popoludniach v krásne zrenovovanej kaviarni Závodného klubu Slovenského hodvábu, v tej dobe vedeným p. Zitkou Hrabovskou. A propos. Ešte i dnes, keď náhodou prechádzam okolo, hoci už tieto priestory slúžia iným účelom, doľahne na mňa taká nostalgia, že sa mi tlačia slzy do očí. Jasne sa mi premietajú nádherné chvíle strávené v tomto objekte. Ako by to bolo len včera. Raz som sa – nič netušiac – dokonca zbadal utierajúc si zvlhčené oči, až na autobusovej stanici. Bola to fantastická doba, ktorá prosto stojí za pár vyronených slz. Len som trocha smutný z toho, že dnešnej mládeži také niečo bohužiaľ nič nehovorí. Oddávajú sa modlám pseudokultúry, neskutočnej hrubosti a vulgarizmom, importovaných zo západu. Nechápu, že napríklad v Amerike je absolútne odlišná realita života, akou ich zahlcujú a ako im vštepujú masmédiá. Ale o tejto problematike som sa už zmieňoval v iných mojich príbehoch. Nebudem to teda znova rozvádzať. Vrátim sa radšej späť do načatého deja. Za krátky čas, sa v tejto muzikantskej zostave prejavovali kvalitatívne rozdiely na určitých hráčskych postoch, na čo Paľo reagoval nevyhnutnou nutnosťou výmeny niektorých jej členov. Po nezbytnnej internej „konferencii“

prebiehajúcej v uzatvorenom kruhu nás dvoch v susednom pohostinstve neidentifikovateľnej cenovej skupiny „Na Kaňovom“ sme dospeli po desiatich poldeci vodky k názoru, že v konečnom dôsledku treba vymeniť okrem nás dvoch všetkých. „Paľo ! Tak toto keď zajtra povieme Hrabovskej, určite jej na staré kolená prasknú vredy a stečie z krvi ! Totižto ! Tí traja sú jej stáli dlhoroční členovia ROH – áckeho klubu a ona, ako ju poznám, sa ich nevzdá za žiadnu cenu !“ „Tak odídeme my !“ Práčne vyblábol Paľo, práve vyprázdňujúc jedenáste pol deci. „Á - ále veď.....!“ „Hansi čuš !“ Zahriakol ma a vyhrabal zo seba ďalších, ako – tak pár zrozumiteľných slov. „B - b - budeme to robiť profesionálne – a basta ! R - radšej mi povedz, kde zoženiem nejaké „kone“ (v tej dobe slangový výraz pre baby- dievčatá)!“ „Hen cez dva stoly sedí Jano(Jandžo)Kopálek.Ten, ak bude treba v momente vyhrabe i Lukréciiu Borgiú !“ „Prihraj ho sem ! Keď je taký b - borec ako o ňom hovoríš a dohodí mi na dnes,„koníka“, prináleží mu celkom iné meno ! Jandžo - Džony Mack Man Mi...džo !“ „Paľo ! Nerob z neho zase hneď kupliara ! Je to proste len šikovný chlapec, ktorý sa vyzná v tlačeni. Teda čo sa týka ženskej problematiky ! I pre mňa je záhadou ako to robí ! Inteligenciou , ani mužským šarmom to určite nebude ! Jeho IQ dosahuje sotva podpriemerných 55 !! a aj to som mu prifandil 10 bodov a z toho „šarmu “ za povšimnutie by stál – ale v negatívnom zmysle slova - ksicht posiaty krátermi po kiahňach a akoby to matičke prírode nestačilo , „ dovylepšila “ mu image (imidž) rojom uhrov nezmazateľným to pozostatkom puberty. Keď už som pri tých numerách, ani s postavou to nie je bohvie čo. Z uzučkého osieho drieku mu cez trubkové nohavice vyčnievajú dve do „X“ deformované zakrivené paličky, vsunuté do detských štyri a póllok topánok, ktorým hovorí nohy. I keď majú jeho tenisky husté šnurovanie, neznesiteľný smrad z minimálne polroka neumytých chodidiel si nezadržateľne razí cestu von. Ak nejaká nešťastná, jemu známa osoba ktorá sa mu nestačila vyhnúť na druhú stranu ulice nachádza náhodou v jeho blízkosti , je automaticky odsúdená vypočítať si Jandžov polhodinový koprolalický monológ z ktorého sa i tak nič nedozvie , pretože v jednej vete ktorá nemá „ ná ufám oného“ hlavu – päť, použije z dvadsiatich slov minimálne pätnásť vulgárnych ! Počas neho dotýčny nervóznym otáčaním sa do strán lapá po čerstvom vzduchu , alebo hľadá (a to býva častejšie), spravidla záchranu zbesilým útekem, lebo z Jandžových úst vychádza taký hnilobný zápach, že by mohol v zbrojárskej továrni naplňať plynové bomby namiesto yperitu. Na vine sú zrejme hnijúce, na svet vycierajúce sa dva drákulove pahýle, čo boli kedysi zuby. I s výškou v „ kohútiku “ presahuje sotva 20 „ čísiel “ (cm) nad populnicu. Tak neviem !? Možno je to tou jeho „nevymáchanou hubou“. Niektorým ženským to imponuje. Alebo... ? Ktohovie čo skrýva v trenírkach ?V každom prípade, baby za ním lezú ako slepé ! Paľo - ty si vychýrený smilník a podľa tvojej maminky dokonca medzinárodný, ale v tomto odvetví akým je zháňanie báb, máš ešte čo doháňať. Myslím, že proti nemu nemáš šancu !“ „D-

dobré, dobré, len sa z neho neposer ! “ Keď čerstvou prezývkou počastovaný Jandžo zistil, že požadovaný dvojnohý „tovar“ má zohnať pre svoj gitarový idol Paľa (lebo tiež sa snažil čo – to vyludzovať z gitary, ktorú ako inak - vyhral v mariáši), nenechal sa dlho prehovárať a okamžite rozhodil po meste všetky svoje dostupné páky. Veľká hodinová ručička nestihla odkrojiť trištvrte a za našim stolom sedela neskutočne krásna blondína menom Zuza . Slintali všetci ! Od výčapného pultu, cez kartáreň, po biliard v zadnom kutlochu. Nestáva sa totiž často, aby sa v takom pajzli, kde sa schádza najväčšia lúza okresu, objavila tak krásna žena. Prvý raz som Paľovi naskutku závidel. Jej príchodom sme sa automaticky stali stredobodom pozornosti a po krátkom čase, sa náš stôl začal podozrivo zaplňať poldecákmi. „Slintoši“ sa išli roztrhať, aby urobili na Zuzu dojem . Predvádzali sa v primitívnych vtipoch, pretláčaním rúk a kúsaním sklenených krígľov. Zuza, s miernym úsmevom Mony Lízy všetko mlčky sledovala a jemne, šarmom sebe vlastným, vysielala koketné pohľady na opitých predvádzačov. Robila to tak profesionálne, až to bolo podozrivé. Vyzeralo to, akoby dávala nádej na flirt celému osadenstvu šenku. Ako dôkaz by za pozornosť stál Pišta Straka prezývaný kulhavý Joe (Džou) večne mlčky osamote sedávajúci za posledným stolom, ktorý po vstrebanom pol litri rumu a ôsmich pivách pozbieral všetky zvyšky svojich síl a odopínajúc si drevenú nohu (tú predtým mu ufaklilo v bani), sa škriabal mermo mocou na stôl, že Zuze ukáže, ako sa dá na jednej tancovať argentínske tango. Že by ju pozval na parket, na to akosi nemal guráž. Ona by i tak nešla. Predsa. Sedela s nami - a zhadzovať sa - pred takým publikom ? Neprichádzalo v úvahu ! Radšej si preto za partnerku vybral práve odopnutú protézu . Keďže sa v šenku okrem jedného rozbitého hracieho automatu ešte na deravé fillére, pravdepodobne z obdobia zpred prvej republiky nenachádzalo nič čo by robilo hudobný doprovod tanečnému snaživcovi Pištovi, obslúžil sa sám. Pískajúc, vyludzoval zaručene neargentínsku - Cigánko ty krásna - a cez Krankasové zuby stihol vyletujúcimi slinami osprchovať všetko, nachádzajúce sa v okolí troch metrov. Aby tomu dodal latinskoamerický nádych, miesto bongu a kastanet použil tanečnú partnerku - nohu – ako ozembuch. Vo štvorštvrtovom takte s ňou mlátil o vrch stola až z neho odletovali drevotrieskové piliny a ku koncu refrénu i umakartová lepenka. Snažil sa chudák - zo všetkých síl zapôsobiť, i čo to medzi pískaním zaspieval, ale konečný efekt bol veľmi chabý až trápny. Bolo mi smutno z toho, čo je schopný podstúpiť jeden mrzák, aby sa tak absolútne ponížil v beznádejnom predvádzaní sa pred ženou, u ktorej nemá ani najnicotnejšiu omrvinku nádeje, ak by sa vôbec dalo hovoriť o nejakom pokuse o flirt. Čo mi tak ešte utkvelo v pamäti, zmienku by si zaslužil i Lexo Hadidom – bývalý SNB - ák, ktorý nepasoval do scenára vtedajšej politickej garnitúry, ktorá mu dala (pokiaľ ešte žije - dodnes nevie za čo), nemilosrdne,, kopačky “! A to za skoro 36 odslúžených rokov, bez nároku na dôchodok !

Bezprizorný - putoval bezcieľne, samozrejme bez haliera od jedného šenku k druhému, z populníkov vyberal väčšie, „vaigle“ (nedopalky) a somral. Somral bez výnimky všetko ! Keď sa mu podarilo poväčšine od niekoho neznámeho (domáci ho už poznali u nich šancu nemal), „vypáčiť“ cigaretu a pivo, dokázal pri ňom presedieť pol dňa, dokiaľ z neho nebola vyprchaná močka, nehodiaca sa ani na očuranie plota. A „žváro“ ? Zo šetrnosti prelomil napoly, jednu polovičku strčil za falc čapice – to na horšie časy - a druhú vyfajčil v ohorenej cigáršpici, do posledného tla i s filtrom ! Bol tak donútený robiť, lebo druhý „úlovok“ sa mu už nemusel podariť. Tak tento Lexo, aby upútal Zuzin záujem a nezaostal pozadu za (Ďžouom), šlohol šenkérke vázu a zožral z nej šesť karafiátov, ktoré mala pripravené na pohreb svojej susedky. A to celkom zadarmo, bez nároku na pivný alebo iný honorár. Šenkérka bola samozrejme kategoricky proti, ale prd jej to pomohlo. Lexo chcel byť v tú chvíľu prosto - in -. Frajer, ktorý bol ochotný pre to urobiť hocičo. Odmeny sa mu dostalo, ale iba v podobe vyliskania mokrou handrou cez hubu a vykopnutie zo šenku. Zuzine krásne oči čoraz častejšie spočívali na Paľovi. Ískaním jeho bujnej hrivy, dávala osadenstvu pajzlu najavo, kto sa stane jej vyvoleným partnerom nasledujúcich pár nočných hodín. Nakoniec, veď to mala prikázané od Jandža Mack Mana Mi..dža !? No u Paľa, ktorý bol naladený na 42% - tnú frekvenciu, sa milostné dobrodružstvo stále viac vzdalovalo počiatocnej eufórii, keď bol ešte posadnutý zháňaním „koníkov“. Vyzeral ako smútočný inzerát v okresných novinách a jeho stav už dosahoval kritickej hodnoty. Ako býva zvykom, každý podgurážený si alibisticky v duchu nahovára triezvosť. I on vyprázdňujúc les pohárikov s vodkou na našom stole, systémom : vojdí do mňa a neuškod', tej triezvosti bezbranne unikal. Po mojom ráznom zvolaní „a dost'!“ sa zhriačil a pološeptom vybl'abotal. „Z - Zuzka.....po... pod'....!“ Nedopovedal. Naplo ho to, že už už mal „šabl'u“ (vracanie) na krajíčku. „Stóóóp.....! Spääät'.....! B - bola by to večná škoda, toľko trunku a vyjsť všetko nazmar ! N - n – načo som to celý čas do seba lial, keď to má ísť teraz len tak - von ! No nie ? Z – Zuzička o - odved' ma prosím ťa domov, lebo sa vo vnútri utopím !“ Ja som svojim „a dost'“ už dávno usúdil, že je najvyšší čas dať zbohom tomuto bujarému „spolku“ ! Zaplatil som a spoločne so Zuzou sme vyviedli Paľa von. Staral som sa o kámoša ktorý statočne zvládal nerovný boj so zemskou príťažlivosťou, ale problém som mal v skutočnosti ja sám. Čerstvý vzduch na mňa zapôsobil nezvyčajne opačne, ako býva zvykom pri podobných situáciách. Nadobudol som dojem, ako by mi niekto dal riadnu po papuli. Zakrútila sa mi hlava, podlomili kolená a len - len, že som nedostal „cestnú vyrážku“ (nespadol) ! Zuza nás vliekla obidvoch !! Ako tak som sa prebral až pred drevenou slobodárňou, kde Paľo býval. Tým dvom som poprial slasťný orgazmus a nasmeroval si to potácavým krokom k domovu. Ako mi Paľo na druhý deň rozprával, dopadlo to tak, ako som podvedome tušil celý večer. Veľmi neslávne ! „Myslím, že som ešte v

živote nepočul, aby niekto tak rýchlo vytriezvel z „opice“ ako ja!“ Sotva sa vrazil vsunuli pod perinu, ozval sa ohlušujúci buchot na dvere, podporovaný obrovským revom akéhosi šialenca. „Ty rejdo proradná! Vylez ven i s tým brnkačom, čo se s ním pelešíš! Všetchno vím, protože jsem zrovna vobešel veškeré knajpy které jsou ve městě a v poslední mi prozradili, že si tě vodved nějaký muzikant či co!! Tak se netvař, že tam nejsi. Okamžitě otevři, nebo to tady rozsekám na padrť a z toho tvýho nadržěnýho šuflikanta nadělám trsátka pro celý Alexandrovův soubor!! A co ti dva haranti, co jsou teď sami doma bez mámy. To se ani trochu nestydíš, že mají matku couru? To je ti málo ten poslední průser, když jsem tě vymák s těma vojákama v tom kasárenském skladě proviantu?..... Za ten vocas bys prodala i vlastní matku!“ Posledná veta zaznela veľmi skrúšene až resignovane. Nastalo náhle - podozrivé ticho....., Manžel!“ Pošeptala nahá víla, rozuzlujúc naše posplietané palce na nohách. Zuza sa priznala, že je štyri roky vydatá za zazupovaného (vojak ktorý podpísal vojenčinu natrvalo) českého práporčíka, že má dve deti a že pre svoje nymfomanské sklony za ktoré nemôže, má tieto rodinné problémy neustále. Takže ako rýchlo sme erotické radovánky začali, tak rýchlo ich aj skončili! Razom teda bolo po láske a o päť minút, ktoré jej trvali na to čo sa oblečie, zmizla v tmavých uličkách mesta. Hansi! To sú ty tvoje posr... kšefty!! A ten poďobaný skrčenec Jandžo - nech sa mi neukazuje na oči najmenej pol roka!“ „Tak to sú moje kšefty? A kto chcel na noc „koníka“? Snád' ja?“ „Pa'lo. Myslím, že som ju prekukol hneď na začiatku! Celý čas čo prišla, som ju totiž pozoroval a niečo mi na nej stále nesedelo. Pekná je! To je bez sporu, ale ten cudný výraz..... ten cudný výraz!! To ako rozdávala koketné pohľady na tých umastencov! Hm.. z každého oka jej trčalo sedemnást' ohonov! Je to proste kurtizána!“ „Ále ved' nič sa nedeje! Nebudeme sa predsa my dvaja handrkovať kvôli takej banalite! Radšej doriešme ten náš muzikantský problém!“ Prerušil vzápätí moje úvahy Pa'lo.

Rozšafná kapela 2

Tata Jan

„Vieš ty čo Hansi ? Oslovil ma Paľo. Keď už som včera načrtol ten nápad s profesionálnym hraním, čo keby som skúsil čo možno najskôr zabehnúť do Bystrice na Slovkoncert a vybaviť všetko potrebné ! Zavolám ešte ďalším dvom známym čo momentálne nemajú do čoho „kopnúť“ a sú bez kšeftu. Trebárs sa mi ich podarí zlanáriť !“ Stalo sa ! V Bystrici uspel, lebo potrebovali okamžite náhradu na „zalepenie diery“ po predošlej kapele, čo zdupkala z Národného Domu a v tej chvíli im bolo jedno koho zoberú. Na rozhodovanie teda nebolo času. Paľo naládoval starý Volkswagen bus (čo kúpil kdesi v Brne) aparátúrou a bez nejakej skúšky a zohrávaníu sa, sme v trojici - lebo už sa medzičasom podarilo nahovoriť basgitaristu Mariána Faba, v Senici nasadli a nasmerovali si to cez Bratislavu, kde sme brali tiež narýchlo presvedčeného saxofonistu Jara Štefánka do Banskej Bystrice. Plný optimizmu a elánu z dní čo nás čakali, sme zo začiatku ani nezbadali, že ten bus začína akosi podymovať. Ani by to nevadilo - iba ak ekológom, keby ten dym šiel von. Paľo to zo začiatku bral ako dôsledok prevádzkou už rokmi vybehaného motora. Keď už ale vo vnútri bola riadna smogová hmľa a začala nám tiecť z nosa krv sprevádzaná vykašľávaním červeného hlieňu, to už prestávala všetka sranda. „Už dlhší čas pozorujem, že ten voz akosi prestáva „ťahať !“ Pravdepodobne je to „vylágrované“ (slangový výraz používaný medzi šoférmi na totálne zadretý motor) !“ Konštatoval Paľo. Dorskackal s tým ešte pár sto metrov k prvým domčekom najbližšej dediny a definitívne to odstavil. Na orientačnej tabuli nás vítal nápis : Hronská Dúbrava. „Tak už sme došli stareňo !!!..... (muzikantmi používaný výraz pre bezvýchodiskovú situáciu, vytrhnutý z kontextu jedného vtipu). Nech to všetko pes..... Chalani, doma v garáži mám náhradný motor a ani jeho výmena by nebola bohvie ako náročná, ale houby mi je to platné, lebo problém je v tom, ako ho sem dostať ?“ Po krátkej chvíli premýšľania povedal, že dostal spásonosný nápad, ktorý ide hneď aj realizovať. „Vyhľadám nejaké stavenie, kde majú telefón a zavolám tatu Jana (tak mu hovoril donedávna), nech sa nejakو pokúsi napratať do mojej FIAT - ky 850 ktorú som mu nechal doma ten motor a čo najskôr ho sem dovezie !.....Tato – a nezabudni zobrať golovku (sada násadových klúčov) i ten kľúč, čo som si špeciálne nechal urobiť na ten motor ! Inak sme v prdeli ! Dvakrát ! A tato ! Stojíme pred - druhým – barakom – v Hronskej – Dúbrave !! V žiadnom prípade nezabudni na automapu, aby si do Vianoc neblúdil niekde po republike !“ „Co furt porád ! Nerob ze mja zas primitívniho blbca. Co netrefím do nejakej Dúbravy ?“ Bránil sa tata Paľovým pochybnostiam. Sedem.....!!! neskutočných hodín sme sedeli nad priekopou a čakali na tatu Jana s vytúženým motorom. Neprišiel ! Keď už končila nekonečná ôsma a zdalo sa že čas sa definitívne zastavil, Paľo to nevydržal a pobral sa naspäť do baraku odkiaľ

telefonoval. „Prosím Vás, potrebujem si ešte raz veľmi súrne zavolať domov!“ Žadonil na už dosť namosúrenú domácu.....Tato - ti čerta rohatého....., kde si v riti s tým motorom! Tú večnosť čo ťa čakáme, by sme na tých vajciach vysedeli už krádel kureniec, ktoré by za ten čas dospeli v sliepky!“ „Rýkáš slépkky? Víš ty čo Palinku chytrý? Ná môžeš mi oblízat rit! Já už sem skoro pú druhej hodziny doma. Šak sem tam byu a ani pri najvječí námaze sem vás tam nenašeu! Dojeu sem po Žiár nad Hronem, dokonca až do Jalnej, to je dzedzina až za Žiárom a vás nigde. Aj tak sem dál nemoheu a moseu sa vrácit, lebo tam spadeu nejaký autobus ze športovcama z mostu do Hronu a policajci uzavreli cestu. Pa'lo! Šak ale tys povidau, že ste pred Žiárom!“.....To snád' neni pravda! Tato! Za Žiarom som povedal..... za - Žia - rom!!! Ty Imro - nehovoril som ti, aby si si zobral automapu? Hronská Dúbrava je za! Čo už si načisto hlúpy? Sadni znova do tej „kokorunky“ (lienky), (tatova prezývka FIAT-ky) a hymbaj o-kam-ži-te naspät'!!“ Ešte do vzdialenosti dvoch metrov od telefónu, bolo zreteľne počuť veľmi jadrné slová, prichádzajúce z druhej strany, ktoré pri pokladaní slúchadla chrľil tata Jan. Toľko Bohov a ich príbuzných, nezaznamenala ani antická mytológia.... „a šlak trefiu ceuý motor aj šeckých muzikantú co ten motor poondzíli!“ Keď sa do toho zamiešala aj mama Anka svojím – „Jane ty buázne šak také ani nebývá.....“, Pa'lo pre istotu zložil. Od hanby vypadol tak rýchlo z domu, že sa majiteľke zabudol aj poďakovať. Tá už počas ich rozhovoru prežehňavajúc sa, (zrejme bola nábožensky silne založená, čo dosvedčovalo aj množstvo po stenách rozvešaných svätých obrázkov) nezmohla údivom ani na slovo a po celý čas ich telefonovania dávala pohybom očí Pa'lovi (ten tomu ale v zápale hnevu veľmi pozornosť nevenoval), veľmi striktné najavo, že jeho pobyt pod jej strechou je krajne nežiaduci. Po ďalších tri a pol hodinách sa v diaľke konečne objavilo túžobne očakávané auto s „bludným holand'anom“ tatom Janom, vezúce našu záchranu – m o t o r !

Netrvalo ani hodinu, čo sme ho s Pa'lom nad kanálom namontovali a slávnostne naštartovali. Do Bystrice sme dorazili už neskoro večer a ubytovali sa v hoteli Urpín, ktorý našťastie nebol ďaleko od Národného Domu kde sa malo hrať. Aspoň niečo pozitívne. Neúspešný deň sme hodili za hlavu a sústredili sa na nastávajúci, kde nás čakalo čosi dôležitejšie. Bolo za potreby predviesť sa v pozitívnom svetle hneď zo začiatku, pretože ako všetkým skupinám patriacim pod Slovkoncert i našim konečným cieľom, bolo ako som už spomínal, opätovné účinkovanie vonku (v zahraničí). A toho kto o tom rozhodoval, sme mali takpovediac pod oknami. Pracovníci (pracovníčky – v tom čase boli vo vedení tri ženy. Sováčová, Sadloňová a Rigová) z Hornej Striebornej (ulica, kde sídlila umelecká agentúra Slovkoncert) preto robili pravidelnú kontrolu a „preosievali“ početných uchádzačov o zahraničné angažmán. Oni v podstate ani nemuseli fyzicky navštíviť ten – ktorý lokál kde sa hralo. Stačilo, keď sa pristavili popod okná. Na druhý deň, keď si dotyčného kapelníka vytipovanej skupiny predvolali na „koberec“, nevychádzal z údivu, odkiaľ má šéfstvo také

informácie o tom - čo hrali , kedy bola hodinová prestávka, ktorý z muzikantov si čírou náhodou odskočil s priateľkou do auta, resp. prečo spevák spieval mi....mi....mi , - hik - ma...ma....ma..., i keď ich kapelník vehementne presviedča , že ten bol vtedy absolútne triezvy a ostatní sú tiež abstinenti. Naša snaha hrať perfektne , sa nejako míňala cieľa a v plnej výške sa odzrkadlilo, že kapela nie je zohratá. Aby sme ako tak obstáli, snažili sme sa aspoň využívať dávnejšie skúsenosti z obdobia nášho amatérskeho big – beatu . To sa ale vymykalo zaužívaným barovým zvyklostiam. Napríklad slávnym hitom skupiny - BONNEY M. - , ktoré boli vtedy asi najžiadanejšie, sme dali takú rockovú „šťavu“, že z tej ktorej pesničky ostalo ku koncu len torzo a zakončená bola minimálne minútovou kadenciou (záverom) skladby - „Speed King“ - od skupiny Deep Purple. Aby sme sami pred sebou zamaskovali túto nemohúcnosť, vylepšovali sme si náladu požívaním čoraz väčšieho množstva alkoholu a nahovárali si, aké je to bytelné . Účinok to malo ale presne opačný. Keď nás prišli pozrieť muzikanti z konkurenčných lokálov (čo bolo vtedy takým nepísaným zvykom), nestačili sa diviť , čo to tam páchame. „Jááj chlapci. Pekne hráte - pekne , len jakosik rozšafne !“ Osmelil sa s kritickou poznámkou jeden rómsky kapelník. Vtedy sme ho poslali kdesi, ale v kútiku duše sme sa stotožnili s jeho názorom. Mal absolútne pravdu. Treba s tým niečo urobiť, inak môžeme na nejaké zahraničie zabudnúť. Alkoholové a iné radovánky sme preto nechávali už len na našich hostí, ktorých cez všetky negatíva ktoré som spomínal, prichádzalo do baru čoraz viac.

Barové story majora Trocháčka jeho manželky

Jedného večera náš podzemný lokál navštívilo nezvyčajné trio. Dvaja policajti vtedy SNB - áci (do r. 1989 - Zbor národnej bezpečnosti), navlas si podobný filmovej dvojici z dvadsiatich rokov minulého storočia, Laurerovi a Hardymu a ich služobný pes Blesk. Rovnako bleskovo dostali od nás i pomenovanie. Nadstrážmajster Mišo, subtilný chlapík s priblblým ksichtom, rozstrapatenými vlasmi, bol Laurel a zo 188- mimi centimetrami o hlavu vyšší tučný až otlý kolega podpráporčík Laco , bol Hardy. Ako vyzerali, tak sa i správali, alebo ako sa spávali , tak i vyzerali. Vystihuje to latinské pomenovanie nomen – omen. Rovnošata , teda uniforma , podľa flákov od vína a rôznych iných destilátov na jej už dávno nie zelenej farbe, ako by každému z nich bola na obtiaž. Saká lajdácky porozpínané, vykasané košeľe, kravaty vo vreckách, brigádírky (čapice) zastoknuté za prekliato nízkymi opaskami, ktoré ešte nižšie ťahali k zemi pištole nabité pravdepodobne fazuľou, lebo keď sa chceli po vstrebaní pol litra tvrdého trunku ukázať v plnej akcii a vytasili akože zo srandy „búchačky“, nič im z toho našťastie nevyletelo. Zásobníky mali prázdne. Keď sme sa po ich mnohých návštevách zoznámili dôvernejšie, už im ani personál nezakazoval, po každom druhom kole, striedať sa s „tanečnou partnerkou“ –

psom Bleskom . Po mesiaci dávali „Jedovej chýši “ (hanlivé pomenovanie baru) taký punc zábavy, že zvesť o tomto triu začala kolovať po celom meste i okolí. Nezainteresovaný návštevník ktorý zavítal do tohto objektu prvý raz, na okamžik nezapochyboval, že je to súčasť nočného programu. Kuloárové správy sa šíria rýchlosťou svetla a nie je divu, že takou rýchlosťou doľahli aj do uší majora OO - VB (Okresného oddelenia verejnej bezpečnosti) Trocháčka ich náčelníka , ako i celému bezpečnostnému zboru. Jeho zástupca kpt.Brdečka, bezodkladne trval na okamžitej suspendácii inkriminovanej dvojice. Náčelník ale nebol až tak promptne rozhodnutý. „ Než nad tými kovbojmi vynesiem ortiel, musím sa osobne uistiť o pravdivosti týchto správ. Najbližšiu dobu pôjdem navštíviť zmienený nočný podnik. A aby to nebolo až také podozrivé, zoberiem so sebou i manželku ! “ „Nepovažujem to za dobrý nápad súdruh major ! “ Oponoval zástupca Brdečka. „Schádza sa tam najväčšia sobranka z okolia a nie som si istý, že neprídete k úrazu ! Ešte k tomu - keď budete inkognito a v civile. Kludne sa môže stať, že Vaša manželka bude v tanci eehm....i očúraná a to je ten lepší prípad, alebo príde o poctivosť ! Pardón.....to už asi nejde. No tak minimálne....ááá prepáčte - o česť ! “ „Akosi dôverne tieto priestory poznáte, súdruh zástupca. Pravdepodobne už máte s tou poctivosťou svoje skúsenosti ! Nemal by som si preveriť zároveň i Vás ? “ „....., Tonko a čo si oblečiem na ten tvoj súkromný večierok ? “ Nedočkavo dobiedzala na svojho manžela pani Trocháčková . Ani sa nemusela veľmi namáhať , lebo čo bola manželkou náčelníka už si zvykla pohybovať sa v lepšej spoločnosti. Rutinne teda nahodila na seba šatovú noblesu, očakávajúc ako vždy, decentne prežitý večer v lepšej spoločnosti. Nemala potuchy, kam má jej muž namierené. Keď náčelnícky pár vchádzal do podzemných priestorov nočného baru Národného domu, bujará nálada naberala na intenzite. V nasledujúcich chvíľach sa Brdečkova prognóza potvrdila na 100%. Len čo prekročili na zemi ležiaceho opilca, dostal náčelník takú šupu do nosa, že ho to vyhodilo do ľufu a pristál so „zatahnutým podvozkom“ o desať schodkov nižšie , hlavou pri mrežových dverách. Ušetrená neostala ani jeho drahá polovička. Nevedno odkiaľ, prirútila sa k nej pouličná „ pracovníčka “ a rozsiapala na nej tie noblesné šaty v domnení, že jej lezie do „revíru“. Nečudo. Takto oblečené a vymaľované, chodili do baru len ženy pochybného charakteru a to iba za jediným účelom. Náčelník sa ako tak pozviechal , odtackal sa k pouličnej telefónnej búdke, vytočil 158 - čku a volal ústredňu vtedajšej Verejnej Bezpečnosti o pomoc . Poručík Kurkin ktorý mal momentálne službu , obratom hľadal vysielaczkou najbližšiu hliadku, ktorá operuje v tomto okrsku. Respektíve mala by. Z „ Hardyho “ krátkovlnky sa ozývali urgentné rozkazy na okamžitý zásah pre záchranu náčelníka. „ Laurel “, ktorý by potreboval záchranu skôr pre seba , túto správu z dôvodu delíria vôbec nevnímal . Prikrytý asi metrovým dymovým smogom ktorý sa vznášal v útrobach „ jedovej chýše “, ležal nehybne napitý pod barovým pultom. A „ Hardy ? “ Ten mal absolútne iné záujmy, ako zachraňovať nejakého náčelníka,

ktorého okrem iného vôbec nemal rád. „Tu operačný dôstojník – heslo „ OROL “! Vo Vašom rajóne prišlo k inzultácii a následnej dehonestácii verejného činiteľa a jeho doprovodu ! Ozvite sa ! Ozvite sa ! Tu Orol....., tu Orol.....!“ „A tu zase vrana popolavá. Vylíž si prdel !! N....n.....nevidíš, že nemám čas ? N...no nie Blesku ? Povedz tomu škretovi nech neotravuje !“ „ Hardy “ priložil vysielaciu k Bleskovmu čumáku a povelom –hlas- , si vynútil zaštekávanie. „Tak a máš to ty zahnutý zobák potvrdené aj od môjho „kolegu“! A vôbec ! Ako si ma dovolí niekto vyrušovať pri tanci s mojou štvornohou frajerkou ! A....a... vieš ty čo bratku ? Vypneme orla, nech si letí hoci aj do..... teplých krajín !“ Keď sa náčelníkovi nedostávalo očakávanej ochrany, schytil manželku a vydali sa pešo na policajnú stanicu. „Poručík Kurkin ! Vydávam rozkaz, na zvolanie mimoriadnej porady všetkých príslušníkov bezpečnosti v našom meste. Porada sa uskutoční v zasadačke budovy OOVb, a to ihneď ! Aj ihneď je neskoro ! Preved'te !“ „Vykonám !“, Mišo vstávaj ! Boha tvojho ožratého. Končí nám služba ! Treba zodvihnúť „ kotvy “ ! Triasol podpráporčík Laco, svojho kolegu. Jeho výzva sa ale míňala účinku. Mišo ležal ako prikovaný k podlahe a jediná možnosť ako ho dostať domov bola, že ho musí kolega odniesť na pleci. „Kúúúúrna to bude ostuda, veď ma s ním uvidí polovica mesta ! Teraz pre...pred šiestou bude akurát veľa ľudí . Chalanihik, v.....viete čo ? Zabalíme ho do plachty a všetci mi ho pomôžete odniesť na policajnú stanicu ! Súhlasíte ?“ „Jasné Hardy !“ „Aby to mal so všetkou parádou, tak mu cestou aj zahráme “! Navrhol basgitarista Marián. „Niééé, niéé vy blázni. Prestaňte s takými nápadmi ! Veď nás starý priková za živa na kríž ! Také niečo neprichádza vôbec do úvahy..... !“ Hardyho protest ale zanikol vo vrave, kedy sa napochytro zháňali vhodné kostýmy a zostavovala pochodová kapela. Do akcie sa pripojil i celý personál baru. Dvaja čašníci , Laco - Hardy a barmanka Marika niesli v plachte zabaleného Miša -Laurela a naše kvarteto túto „ parádu“ hulákaním trombóna, saxofóna, bubna a činelov, podfarboval smútočným , - Pochodom padlých revolucionárov - . Aby som pravdu povedal, ani neviem, odkiaľ sa tam ten trombón vzal, ale tuším ho zo skladu vytasil bývalý hudobník, vtedy čašík Vašo. Hlučná, viac menej tlupa, pridávaná fľašou vodky ktorá kolovala z jedných úst k druhým, pripomínala černošský pohrebný sprievod v New Orleanse. Až na „nebožtíka“ v plachte, ktorý bol ešte akosi živý. Takto až obdivuhodne bezproblémovo sme dorazili pred budovu Verejnej bezpečnosti . Za pitoreskných tónov internacionály ktorá zostala z mladosti v pamäti saxofonistovi Jarovi, sme sa vsunuli do budovy. Ale ani tam nás nikto nezastavil. „ Zrejme majú iné problémy, keď ani vrátnicu nikto nestráži ! Možno si služba hodila „šľofika“! Kto by už len o šiestej ráno potreboval ísť na VB ? Poznamenal som zase ja. „Chlapci ! Keď ich neprebrala proletárska melódia, prejdeme na inú nôtu !“ „A keď žandári naštartujú, jucha -chá, naštartujú !“ Fortissimo ktorým sa predháňali saxofón s trombónom dohlučňoval bubon a činely. Na dlhej vydláždenej chodbe, sa zvuky zrážali do nebezpečných 102 dB.,

až zo stropu padala omietka. Keď Laco- Hardy v dobrej vôli zachrániť pred zrakmi šéfov svojho kolegu ukrytím ho v zasadačke rozkopol jej dvere, ranila ho naskutku mŕtvica. Zasadačka bola totiž do posledného miesta plná policajtov ! A to vlastne kvôli nemu.Rozkaz ministra vnútra o degradácii , si prevzal ešte na ARE miestnej nemocnice, kde bol hospitalizovaný o.i. aj z dôvodu otravy alkoholom. Ále veď čo! Dôležité, že to prežil ! A Mišo ? Ten to zobral športovo. Keď sme odchádzali z Bystrice, náhodou nás míňalo mliekarenské auto. „ Chlapci ! Ten vysmiatey za volantom S5T- éčky (nákladné auto československej výroby zn. Praga S5T) ! Nebol to náhodou Laurel !?“

Šťastné číslo

Patrik (32): Přišel jsem do trafiky pro stírací los. To co nastalo potom, mi kompletně změnilo život.

Můj život se nijak neliší od životů obyčejných lidí. Žiji v krajském městě na jihu republiky a před 6 lety jsem dostudoval vysokou školu, mám vystudovanou sociologii, avšak kvůli zaměření oboru a nulovou praxí jsem nemohl sehnat stabilní a dobře placenou práci. Začal jsem pro to po škole pracovat v supermarketu, kde jsem kvůli toxickému vedení a nepříjemnému kolektivu po 2 měsících odešel. Pár dnů na to jsem nastoupil do callcentra, kde jsem pracoval 2 roky. Práce to byla skvělá, příjemný kolektiv, pohodový šéf a vyhovující náplň práce. Jsem komunikativní osoba, takže mluvit celý den pro mě není problém. Trable nastaly, když šéf dostal nabídku do Německa a odešel, nastoupil nový šéf a pod jeho taktovkou jsme všichni byli nuceni dát hromadnou výpověď, jelikož jeho věčnou nespokojenost a výbušné chování jsme si jako semknutý kolektiv nenechali líbit. Naštěstí pro něj si rychle našel nové lidi takže firma jede dál. Poté jsem pracoval jako pomocná síla v kuchyni v jedné restauraci, práce nebyla ani tak náročná, ale byla velmi slabě placená, proto jsem stále hledal dál.

Neobyčejná cesta z práce

Jednoho dne, kdy jsem šel jako obvykle unavený a nevrlý z práce jsem šel kolem trafiky. Najednou mi můj vnitřní hlas řekl, ať jdu dovnitř a zkusím štěstí v loterii. Nikdy předtím jsem nevsázel sportku, ani si nekupoval stírací los a dokonce si ani nesázel na sportovní utkání jako mí přátelé. Řekl jsem si, že všechno je jednou poprvé a vešel jsem dovnitř. Na sportku jako takovou jsem si netroufl tak jsem se rozhodl pro stírací los v hodnotě 100 Kč. Když jsem si řekl prodavačce o los, vstoupil do trafiky mladý muž tmavší pleti asi v mém věku, na hlavě měl kapuci a působil dost špatným dojmem, skoro jako narkoman a upřeně se na mě díval. Když prodavačka vytáhla losy ať si vyberu, onen pán jeden los vzal. „Co to děláte? Zbláznil jste se? Dejte to sem!“ vystartoval jsem na něj. Muž se jen usmál a řekl „Vemte si tento, věřte mi.“ Prodavačka se také neudržela „Pane vraťte ten los a nechte pána ať si vybere sám.“

Nevím co mi probliklo hlavou ale kývl jsem že si ten konkrétní los vezmu, namísto toho abych si vybral jiný. Zaplatil jsem, vzal si los a odešel. Ještě jsem zahlédl jak si ten podivný muž za mnou kupuje cigarety. Stál jsem před trafikou a vrtalo mi hlavou proč do mého výběru losu ten člověk zasáhl. V tu chvíli vyšel z trafiky, vytáhl si z krabičky první cigaretu, zapálil si, uviděl mě, načež ke mně přišel a řekl „47“. „Co 47? Čeho 47??“ zeptal jsem se zmateně. Muž se pousmál a mlčky odešel pryč. „Haló pane, co to vlastně mělo všechno znamenat???“ volal jsem na něj. Muž se ani neotočil a odcházel pryč.

Doma mě čekal šok

První věc, co jsem doma udělal byla ta, že jsem okamžitě setřel los. Začal jsem nejdřív u základních čísel a poté se dostal až k výherním číslům. Poté co šla vidět

všechna čísla jsem si los prohlížel. Hned na to to ve mně cuklo a ucítil jsem jak se mi málem zastavilo srdce. Jedno ze základních čísel se shodovalo s výherním číslem, pod kterým byla nejvyšší možná výhra. To číslo bylo 47! Bylo to stejné číslo které mi řekl ten divný muž v trafice. Pro mě to znamenalo že jsem vyhrál jackpot, konkrétně 30 miliónů korun! Hned na to jsem začal křičet radostí a skákat po posteli, bylo mi jasné že jsem milionář a že jsem zabezpečený na celý život. Pak mě ale jedna věc zarazila.. ten muž. Jak věděl že ten los je výherní a jak mohl vědět i to konkrétní číslo 47? Byl ten podivný muž kouzelník, který použil magii a nebo to byl jen obyčejný smrtelník a celé to byla jen obrovská a velmi šťastná souhra náhod? To už se asi nikdy nedozvím.

Život jako v pohádce

Ihned po výhře jsem koupil byt, který jsem měl v pronájmu a v současné době jej pronajímám pro studenty. Pro sebe jsem koupil luxusní vilu na okraji hlavního města a také auto, které jsem si dřív nemohl dovolit. Procestoval jsem snad všechny země, které jsem chtěl, kromě jedné, do které se chystám příští týden. Celkově jsem si díky pohádkové výhře splnil vše, po čem jsem toužil. Jediné co mě mrzí, je že nemám kontakt na toho podivného muže, díky kterému si teď žiju svůj vysněný život. Nehledě na to jak vypadá a jaký je, moc rád bych ho vyhledal, poděkoval mu a podělil se s ním o výhru.